ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Palahniuk_Chuck-Denik.pdb

PDB Name: Palahniuk - Denik
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 9.11.2008
Modification Date: 9.11.2008
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Palahniuk Chuck
Deník

Přeložil Richard Podaný
DIARY
Copyright © 2003 by Chuck Palahniuk
Translation © Richard Podaný, 2006
Czech edition © Euromedia Group k. s., 2006
ISBN 80-207-1224-0

Věnuji tuhle knihu svému dědečkovi Josephu Tallentovi, který mi poradil, ať jsem tím, čím chci být.
1910-2003

21. června -měsíc ve třetí čtvrti
Dneska volal nějaký chlápek z Long Beach. Nechal na záznamníku dlouhý vzkaz, huhlal a hulákal, mluvil rychle a zas pomalu, nadával a vyhrožoval, že zavolá policii a dá tě zatknout.
Dneska je nejdelší den roku - ale co z toho, to je přece každý.
Dnešní počasí: sílící znepokojení následované plně rozvinutým děsem.
Ten, co volal z Long Beach, tvrdil, že mu zmizela koupelna.

22. června
V době, kdy tohle čtete, budete starší, než by vám přišlo na mysl.
Oficiální označení pro vaše jaterní skvrny zní hyperpigmentované atrofické skvrny, též lentigo senile. Oficiálním anatomickým výrazem pro ty nemilé čárky ve tváři jsou vrásky nebo také rýhy. To zkrabatění na horní polovině vaší tváře, rýhy vyorané přes čelo a kolem očí, to jsou dynamické čili mimické vrásky, též nazývané hyperfunkční obličejové rýhy, a způsobují je pohyby svalů ležících pod nimi. Vrásky na spodní části obličeje jsou většinou statické a způsobuje je slunce a přitažlivost.
Koukněte se do zrcadla. Podívejte se na vlastní obličej pořádně. Podívejte se na svoje oči, ústa.
Na věci, o kterých jste si mysleli, že je znáte nejlépe.
Vaše kůže se skládá ze tří hlavních vrstev. To, čeho se můžete dotknout, je stratum corneum, rohová vrstva pokožky, vrstva plochých, odumřelých buněk, které zespoda nahoru vystrčily nové buňky. To, co jen ucítíte, je ochranná vrstva z maziva a potu, která vás chrání před mikroby a houbami. Pod tím je škára. Pod škárou je tuková tkáň. Pod tukem jsou obličejové svaly.
Možná si tohle všechno pamatujete z výtvarné školy, učebnice figurální anatomie, strana 201. Ale možná taky ne.
Když poodhrnete horní ret - když ukážete ten horní zub, ten, co vám ho přerazil hlídač v muzeu -, to se činí váš sval levator labii superioris. Váš "ušklíbací sval". Dejme tomu, že ucítíte starou, zatuchlou moč. Představme si, že váš manžel právě v rodinném autě spáchal sebevraždu. Dejme tomu, že přesto musíte tou smradlavou a rezavou haldou šrotu jezdit do práce, i když se všichni dívají, i když to všichni vědí, protože jiné auto nemáte.
Je vám něco z toho povědomé?
Když jistá normální osoba, taková jedna normální nevinná osoba, která si na beton zasloužila dopadnout o moc lip, přijde domů poté, co celý den obsluhovala, a najde manžela zadušeného a s povolenými svěrači močového měchýře v rodinném autě, a zaječí, to nic, to se jen do krajnosti napnul její orbicularis oris.
Ty hluboké vrásky od koutků úst k nosu, to jsou vaše nosoretní čili nasolabiální rýhy. Jak stárnete, kulatý tukový polštářek uvnitř líce klouže níž a níž, až se zapře o nosoretní rýhu. Načež máte na tváři permanentní úšklebek.
Jen malý opakovači kurz. Malá nalejvárnička.
Jen malé oprášení vědomostí. Pro případ, že už nepoznáváte sami sebe.
Teď se zamračte. To váš stahovač dolního rtu táhne dolů cípy kruhového svalu ústního, musculus orbicularis oris.
Dejme tomu, že jste dvanáctiletá holčička, která měla k zbláznění ráda tatínka. Jste předpubertální holčička, která potřebuje tatínka víc než kdy dřív. Která spoléhala, že tatínek vždycky bude po ruce. Představte si, že chodíte každý

večer spát s brekem, s očima napuchlýma tak, až jsou natěsno zavřené.
Tu "kráterkovitost" na vaší bradě, ty malé hrbolky způsobuje váš sval bradový, musculus mentalis. Váš "špulící sval".
Ty svraštělé rýhy, které vídáte každé ráno, které jsou stále hlubší a vedou od koutků až ke kraji brady, to jsou vrásky okolí rtů a koutků úst. Vrásky mezi obočími, to jsou glabelární rýhy. Tomu, jak se prověšují vaše napuchlá víčka, se říká ptóza neboli pokles. Vaše boční kantální rýhy, vaše vějířky kolem očí, jsou den ode dne horší, a to je vám, kurva, teprve dvanáct, propána.
Nedělejte, že nevíte, o čem se mluví.
Je to vaše tvář.
A teď se usmějte - jestli to ještě zvládnete.
To je váš velký sval lícní. Každá kontrakce stáhne tkáň, asi jako žabky drží roztažené závěsy na okně ve vašem obývacím pokoji. Asi jako lanka drží rozevřenou divadelní oponu, i každý váš úsměv je první provedení. Premiéra. Vaše odhalení.
A teď se usmějte tak, jak by se usmívala postarší matka, když se jí zabije jediný syn. Usmějte se a poplácejte po ruce jeho ženu a jeho předpubertální dceru a povězte jim, ať se tím netrápí - že všechno dopadne výborně. Prostě se jen usmívejte a stáhněte si svorkou dlouhé, šedivé vlasy. Jděte si zahrát bridž se svými postaršími přítelkyněmi.
Zapudrujte si nos.
Ten velikánský, odporný žvanec tuku, který vidíte, jak vám visí pod bradou, pod sanicí, a který je s každým dnem větší a houpavější, to je podbradek, submentální tuk. Zvlněný kruh vrásek kolem krku, to je pás plochého kožního svalu, platysma. Celý ten pomalý pokles vaší tváře, vaší brady a krku je způsoben tím, že vaši povrchovou aponeurotickou svalovou soustavu táhne dolů přitažlivost.
Zní to povědomě?
Pokud vás to teď krapítek mate, dejte si pohov. Netrapte se.
Nepotřebujete vědět nic víc, než že tohle je váš obličej. Ta věc, o které jste si mysleli, že ji znáte nejlépe.
Tohle jsou tři vrstvy vaší kůže.
Tohle jsou tři ženy ve vašem životě.
Pokožka, škára a tuk.
Manželka, dcera a matka.
Pokud tohle čtete, vítáme vás; jste zase v realitě. Sem vás dovedl všechen ten velkolepý, neomezený potenciál mládí. Všechen ten nenaplněný příslib. Tohle jste provedl se svým životem.
Jmenujete se Peter Wilmot.
Jediné, čemu potřebujete porozumět, je, že se z vás vyklubal žalostný pytel sraček.

23.června
Volala nějaká paní ze Seaview, že prý se jí ztratila komora na prádlo. Ještě loni v září měl její dům šest ložnic a dvě komory na prádlo. To ví jistě. A teď má jenom jednu. Přijela dům otevřít na léto. Přijela z města s dětmi a chůvou a psem, teď tu jsou se všemi zavazadly, jenže veškeré ručníky jsou fuč. Vypařily se. Vššš.
Vybermudskotrojúhelníkovaly se.
Její hlas na záznamníku, to, jak ječivě nabírá výšku, až je z něj na konci každé věty protiletecká siréna, působí dojmem, že jančí, ale ona je hlavně zděšená. "To má být nějaký vtip?" zajímá se.
"Prosím, řekněte mi, že vám někdo zaplatil, abyste to provedli."
Hlas na záznamníku říká: "Prosím, nebudu volat policii. Prostě to uveďte do původního stavu, ano?"
A za hlasem, jako slabou kulisu, slyšíte chlapecký hlas. "Mami?"
Zena říká mimo mluvítko: "Všechno bude v pořádku." Říká:
"Jen žádnou paniku."
Dnešní počasí: sílící sklon k sebepopření.
Ženský hlas na záznamníku, ten hlas říká: "Hlavně mi zavolejte, ano?" A diktuje telefonní číslo. "Prosím…"

25. června
Představte si, jak by dítě nakreslilo rybí kostřičku, obranou rybu s hlavou na jednom a ocasem na druhém konci. Uprostřed dlouhou páteř s čárkami žeber. Takovou rybí kostřičku, jakou vídáte v tlamě kočky v kresleném filmu.
Představte si tu rybu jako ostrov pokrytý domy. Představte si domy jako zámky, jaké by nakreslila holčička žijící v přívěsové kolonii - veliké, kamenné, každý s úplným lesem komínů, každý jako horstvo s několika obrysy střech, s křídly a věžemi a štíty, a všechny se hrdě tyčí vysoko, vysoko, až k hromosvodu. Břidlicové střechy. Zdobné ploty z tepaného železa. Vybájené domy boulící se samými arkýřovými okny a vikýři. A všude kolem dokonalé borovice, růžové zahrady a chodníky z červených cihel.
Maloměšťácké vzdušné zámky nějaké holčičky z bílé chudiny.
Celý ostrov byl vážně přesně takový, jaký by si jej vysnilo děcko vyrůstající v některé přívěsové kolonii, řekněme v takové řiti, jako je Tecumseh Lake v Georgii. To dítě by, jen co máma odešla do práce, v přívěsu úplně pozhasínalo. Natáhlo by se na záda, na laciný a sešlapaný oranžový koberec v obýváku. Koberec zaváněl, jako když šlápnete do psí hromádky. Tam, kde ho propálily cigarety, přecházela oranžová do černé. Na stropě mokré mapy. Holčička si založila ruce na prsou a zdárně si představila život na takovém místě.
Právě v takové době - pozdě v noci - se vaše uši napínají po jakémkoli zvuku. Vidíte víc otevřenýma očima než zavřenýma.

Rybí kostřička. Právě to kreslila, jen co udržela pastelku.
Máma není doma, není tu celou tu dobu, co dítě vyrůstá.
Tatínka ta holčička nepoznala a máma možná měla dvě zaměstnání. Jedno v hnusné fabrice na skelnou vatu, při druhém kydala jídlo v nemocniční jídelně. Samozřejmě že to děcko sní o místech podobných tomu ostrovu, o místě, kde nikdo nepracuje, leda když udržuje dům a trhá borůvky a paběrkuje na pláži. Když vyšívá kapesníky. Aranžuje květiny. Kde každý den nezačíná budíkem a nekončí televizí. Holčička si představovala domy, všechny domy, všechny pokoje, všechny vyřezávané rohy krbových říms.
Vzory na parketách. Představovala si to jen tak, z ničeho. Křivky všech lustrů a kohoutků. Dovedla si představit kdejakou dlaždici.
Představovala si je pozdě v noci. Každý vzorek na tapetách. Každý šindel a schodiště a okapovou rouru, všechno nakreslila pastelkami. Vybarvila pastelkami. Každý cihlový chodník a zimostrázový živý plot, všechno načrtla. Červeně a zeleně vybarvila vodovkami.
Viděla to, představila si to, vysnila si to. Zoufale po tom prahla.
Jen co udržela tužku, právě to kreslila.
Představte si, že rybí hlava míří k severu a ocas k jihu. Z páteře vede šestnáct žeber na východ a na západ. Hlava, to je náves, rybí tlama je přístav, ze kterého odplouvá a do kterého připlouvá trajekt. Rybím okem bude hotel a poblíž něj je obchod se smíšeným zbožím, železářství, knihovna a kostel.
Malovala ulice se stromy pokrytými vrstvou ledu. Malovala je, když se na stromy vraceli ptáci a všichni snášeli od moře trávu a z lesa jehličí a stavěli hnízda. A potom s kvetoucími náprstníky vyššími než člověk. Pak s ještě vyššími slunečnicemi. Pak s listím, jak se krouživě snáší k zemi, a se zemí posetou hrudkami ořechů a kaštanů.
Viděla to tak jasně. Dokázala si vybavit každý pokoj v každém domě.
A čím lip si uměla představit ten ostrov, tím míň se jí zamlouval skutečný svět. Čím lip si uměla představit ostrovany, tím míň se jí zamlouvali skuteční lidé. Nejmíň ze všech její hipísácká matka, věčně utahaná a zavánějící pomfrity a cigaretovým kouřem.
Došlo to tak daleko, že to Misty Kleinmanová vzdala a počítala s tím, že nikdy nebude šťastná. Všechno bylo hnusné. Všechno bylo hloupé a všechno bylo prostě… špatně.
Jmenovala se Misty Kleinmanová.
Pro případ, že u toho není, když to zrovna čtete, byla to vaše manželka. Pro případ, že si jen nehrajete na hlupáka: vaše nebohá manželka se narodila jako Misty Marie Kleinmanová.
Když ta ubohá pitomá holčička kreslila táborák na pláži, cítila kukuřici a vařené kraby. Když kreslila bylinkovou zahrádku jednoho domu, cítila rozmarýn a tymián.
A čím lip uměla kreslit, tím víc se její život zhoršoval - až nakonec v jejím skutečném světě nebylo vůbec nic dobré.
Došlo to tak daleko, že nikam nepatřila. Tak daleko, že nikdo nebyl dost dobrý, dost kultivovaný, dost skutečný. Ani kluci na střední škole.
Ani ostatní děvčata. Nic nebylo tak skutečné jako její vybájený svět. Došlo to tak daleko, že začala chodit ke studijnímu poradci a krást mámě z kabelky peníze na fet.
Aby lidi neříkali, že se zbláznila, místo z těch vidin si vybudovala život z výtvarného umění. Ve skutečnosti ale toužila jen mít dovednost, aby vidiny zachytila. Aby byl její vybájený svět stále přesnější a přesnější. Skutečnější.
A na výtvarné škole se seznámila s chlapcem jménem Peter
Wilmot. Seznámila se s tebou, s klukem odkudsi, kde se to jmenuje ostrov Potchkeysea.
A když ten ostrov uvidíte poprvé, tak ať už jste sem dorazili z kteréhokoli jiného místa na světě, myslíte si, že jste po smrti.
Jste po smrti, přišli jste do ráje a jste navěky v bezpečí.
Rybí páteř, to je Dělicí třída. Rybí obratle, to jsou ulice, počínaje Akátovou, hned tou první pod náměstíčkem. Další je Březová, Cedrová, Dubová, Eukalyptová, Fíkovníková, Gumovníková,
Habrová, pořád podle abecedy, až po Olšovou a Platanovou, za nimiž už je rybí ocas. Pak se jižní konec Dělicí třídy mění ve štěrkovou a posléze hliněnou cestu a potom mizí pod stromy na
Potchkeyseaském mysu.
Není to špatný popis. Přístav tak opravdu vypadá, když poprvé připlouváte na trajektu z pevniny. Je úzký a dlouhý a připomíná rybí tlamu, která jako v biblickém příběhu jen čeká, kdy vás bude moct zhltnout.
Můžete se projít po Dělicí třídě, pokud máte celý den čas.
Dejte si snídani v hotelu Potchkeysea a pak jděte k jihu, kolem kostela na Akátové. Kolem domu Wilmotových, jediného domu na Východní Březové, jehož šestnáctiakrový zatravněný pozemek se táhne až k vodě. Kolem domu Burtonových na Východní Jilmové. Kolem soukromých lesíků, hustě porostlých duby, do jednoho pokřivenými a vysokými jako mechem obrostlý blesk. Nebe nad Dělicí třídou je v létě zelené hustými, pohupujícími se vrstvami javorového a dubového a jilmového listoví.
Když sem dorazíte poprvé, pomyslíte si, že se vám vyplnily všechny naděje a sny. Že váš život bude nakonec přece jen mít šťastný konec.
Vtip je v tom, že děcku, které nežilo jinde než v domě na kolečkách, tohle připadá jako ukrutně bezpečné místečko, kde bude žít v lásce a péči na věky věkův.
Děcku, které sedalo na laciném koberci s krabičkou barevných pastelek a kreslilo obrázky těchhle domů, ačkoli je nikdy nevidělo. Obrázky toho, jak si je představovalo, i s verandami a barevným sklem. A jednoho dne ta holčička vidí ty domy doopravdy. Přesně ty domy. Domy, o nichž si myslela, že si je jen představovala…
Už od té doby, kdy zjistila, že umí kreslit, znala malá Misty

Marie čvachtavá tajemství septiků za domy. Věděla, že elektrické vedení ve zdech těch domů je staré, kvůli izolaci obalené látkou, protažené keramickými trubkami a podél keramických podpěr.
Byla s to nakreslit vnitřní zárubně všech domovních dveří, na něž rodiny z ostrova zapisovaly jména dětí a kreslily rysky s jejich výškou.
Dokonce i z pevniny, od přístaviště trajektu v Long Beach, vypadá přes těch pět kilometrů slané vody ostrov jako ráj. Sosny jsou tak tmavé, že vypadají černé, vlny se tříští o hnědé skály, zkrátka lepší místo si nemohla přát. Je chráněné. Tiché a odlehlé.
Právě takový dneska ostrov připadá spoustě lidí. Spoustě bohatých cizích lidí.
A tu holku, která nikdy neplavala v ničem větším než v bazénu v přívěsové kolonii, přechlórovaném tak, že sotva viděla, čekala plavba trajektem do Potchkeyseaského přístavu, při které ptáčci zpívali a sluníčko se blýskavě odráželo od řad a řad hotelových oken. Cekaly ji zvuky oceánu, který se valí proti vlnolamu, a hřejivé teplo od slunce na kůži a čistý vítr ve vlasech a vůně růží v plném rozkvětu… tymián a rozmarýn…
Ta politováníhodná dospívající dívka, která nikdy neviděla oceán, už namalovala spoustu mysů a útesů tyčících se vysoko nad skalnatým břehem. A trefila je přesně.
Chuděrka malá Misty Marie Kleinmanová.
Ta dívka sem přijela jako nevěsta a celý ostrov ji přišel uvítat.
Čtyřicet, padesát rodin, všichni se usmívali a čekali, kdy na ně přijde řada, aby jí mohli potřást rukou. Zapěl sbor žáků základní školy. Házeli na ni rýži. V hotelu na její počest uspořádali slavnostní hostinu a všichni jí připíjeli šampaňským. A ze svahu kopce nad Obchodní ulicí její příjezd sledovala okna hotelu Potchkeysea, všech šest podlaží, všechny řady oken a prosklených verand, klikatá řádka střešních oken na strmé střeše. Všechno se to dívalo, jak se přijela usadit v jednom z velikých domů v zastíněném, stromy lemovaném rybím břiše.
Stačil jediný pohled na ostrov Potchkeysea a Misty Kleinmanové došlo, že dát sbohem své proletářské matce stálo za to. Psí hromádky a laciný koberec. Zapřísáhla se, že do staré přívěsové kolonie už nikdy nevkročí. A odložila na čas plány na to, že se stane malířkou.
Vtip je v tom, že když jste dítě, ba i když jste krapet větší, když je vám řekněme dvacet a chodíte na výtvarnou školu, nevíte o skutečném světě vůbec nic. Chce se vám věřit, když někdo přijde a říká, že vás miluje. Ze se s vámi prosté chce oženit a vzít si vás domů a žít s vámi v nějakém bezchybném ostrovním ráji. Ve velikém kamenném domě na Východní Březové ulici. Že touží jen po tom, abyste byla šťastná.
A že nikdy, čestné skautské, nikdy vás neumučí k smrti.
A ta chuděrka malá, Misty Kleinmanová, si řekla, že po malířské dráze vlastně nikdy netoužila. Ve skutečnosti po celou tu dobu prahla jen po domě, po rodině, po klidu.
Načež přijela na ostrov Potchkeysea, kde bylo všechno v nejlepším pořádku.
Načež se ukázalo, že v nepořádku je ona.

26. června
Volá nějaký pán z pevniny, z Ocean Parku, a stěžuje si, že se mu ztratila kuchyně.
Je přirozené, že zpočátku si toho ani nevšimnete. Když dost dlouho žijete někde jinde - v jiném domě, jiném bytě, jiné zemi -, máte leda pocit, že to tu je menší.
Ocean Park, Oysterville, Long Beach, Ocean Shores, samá města na pevnině. Paní, co se jí ztratila komora na prádlo. Chlapík, který pohřešuje koupelnu. Tihle lidé, to jsou jen vzkazy na záznamníku, a všichni si nějak nechávali přestavovat letní sídla.
Výletní města, letní lidé. Když máte dům s devíti místnostmi, který každoročně vídáte jen na dva týdny, potrvá vám třeba i pár sezón, než zjistíte, že ho kus chybí. Většina z těchhle lidí má přinejmenším půltucet domů. Nejsou v nich tak docela doma. Jsou to jejich investice. Mají byty tu a byty onde. Apartmá v Londýně a v Hongkongu. V každém časovém pásmu Čeká jiný kartáček na zuby. Na každém světadílu jiná halda špinavého prádla.
Ten hlas, co si stěžuje na Peterově záznamníku, tvrdí, že tu byla kuchyň s plynovým sporákem. Do stěny vestavěným sporákem se dvěma troubami. Linka s velkou, dvoudvéřovou lednicí.
Tvoje manželka, Misty Marie, poslouchá jeho remcání a přikyvuje na souhlas, ano, spousty věcí tady u nás bývaly jinak.
Bývalo, že jeden chytil trajekt prostě tak, že si tam zajel. Trajekt jezdí každou půlhodinu, na pevninu a zase zpátky. Teď si musíte stoupnout do fronty. Cekáte, kdy přijdete na řadu. Vysedáváte na parkovišti s bandou cizích lidí v nablýskaných sporťácích, které nejsou cítit po moči. Trajekt přijede a zase odjede třikrát nebo i čtyřikrát, než se na jeho palubě najde místo i pro vás. A vy celou tu dobu prosedíte na sluníčku, v tom puchu.
Zabere vám celé dopoledne, než se vůbec dostanete pryč z ostrova.
Bývalo, že si jeden zašel do hotelu Potchkeysea a vybral si stůl u okna, v pohodě. Bývalo, že jeden na celém ostrově Potchkeysea nevídal žádné odpadky. Nebo hustý provoz. Nebo tetování. Piercing v nose. Injekční stříkačky vyplavené na břeh. Lepkavé použité kondomy v písku. Billboardy. Firemní visačky.
Pán z Ocean Parku vykládá, že stěnu jeho jídelny teď tvoří jenom bezchybné dubové táflování a tapeta s modrým proužkem.
Podlahová lišta a ozdobná lisovaná lišta a rohová úhlová lišta, všechno to běží pěkně beze švu a bez narušení z kouta do kouta.
Zkusil klepat, stena je pevná, samá sádrová malta na dřevěné konstrukci. Ale on přísahá, že přesně uprostřed té bezchybné stěny bývaly dveře do kuchyně.
Pán z Ocean Parku říká do telefonu: "Možná je chyba ve mně, ale dům přeci musí mít kuchyň? Nebo ne? Není to i ve

stavebních předpisech?"
Paní ze Seaview pohřešila komoru na prádlo, až když nemohla najít čistý ručník.
Pán z Ocean Parku vypráví, že tedy z kredence v jídelně vzal vývrtku. A do míst, kde si pamatoval kuchyňské dveře, vyvrtal dírku. Pak si z kredence vzal nůž na maso a bodal do dírky, aby se trochu zvětšila. Na klíčence má baterčičku, přitiskl ke stěně tvář a nakukoval dovnitř dírou, kterou vyrobil. A jak tak mžoural, vevnitř ve tmě byla místnost a její stěny byly popsané. Mžoural a čekal, až oči přivyknou, ale ani tak ze šera nedokázal přečíst víc než útržky:
…vkročíš na ostrov, zemřeš… stálo tam. Anebo:…odsud, co ti nohy stačí. Oni by zabili všechny děti Boží, jen aby zachránili ty vlastní…
V místech, kde by správně měla být kuchyň, bylo napsáno:
…všechny zmasakrovat…
Pán z Ocean Parku povídá: "Radši byste se měla přijet podívat, co jsem objevil." Jeho hlas na záznamníku říká: "Už jenom sám rukopis za tu cestu stojí."
120

28.června
Jídelně hotelu Potchkeysea se říká Dřevěná a zlatá jídelna, protože je obložená ořešákem a nábytek je čalouněný zlatým brokátem. Krbová římsa je z vyřezávaného ořešáku, naleštěné kozlíky v krbu jsou z mosazi. Oheň musíte udržovat, i když fouká od pevniny; pak kouř couvá dolů a kašlavě leze předem ven. Saze a kouř se plíží kolem, až musíte vyndat baterie ze všech kouřových detektorů. To už je celý hotel tak trochu cítit, jako by hořel.
Pokaždé, když si někdo řekne o stůl devět nebo deset, které jsou u krbu, a pak nadává na kouř a na vedro a dožaduje se jiného stolu, musíte si dát panáka. Stačí jeden doušek něčeho, co zrovna máte. Vaší nebohé tlusté manželce poslouží i levné sherry na vaření.
Takový je jeden den Misty Marie, královny otroků.
Další nejdelší den roku.
Tuhle hru může hrát kdokoli. Není to nic než Mistino soukromé kóma.
Pár panáků. Pár aspirinů. Repete.
V Dřevěné a zlaté jídelně, na druhém konci, než je krb, jsou okna s výhledem na mořské pobřeží. Polovina tmelu ztvrdla na kámen a vydrolila se, takže dovnitř hvízdavě vniká studený vítr.
Okna se potí. Uvnitř se vlhkost sbírá na skle a stéká do loužičky, až podlaha nasákne a koberec zasmrádne, nechutně jako velryba, kterou na poslední dva týdny v červenci vyplavilo moře. Výhled k obzoru zaneřáďují billboardy stejných značek rychlého občerstvení, tmavých brýlí, sportovní obuvi, jaké vídáš natištěné na smetí, kterým je vyznačená čára přílivu.
Na vlnách vidíte plavat špačky od cigaret.
Pokaždé, když si někdo řekne o stůl čtrnáct, patnáct nebo šestnáct, které stojí u oken, a pak si stěžuje, že tam táhne a je tam smrad od rozhamtaného vlhkého koberce, a když přňukavě požaduje jiný stůl, musíte si dát panáka.
Svatým grálem těchhle letních lidí je bezvadný stůl. To je jejich trůn. Jejich výhodná pozice. A ten, u kterého sedí, není nikdy tak dobrý jako ten, kam nemůžou. Je tu tak narváno, že než se proderete přes celou jídelnu, dostanete pár dloubanců lokty a kyčlemi. Pár ran kabelkami.
Než pokročíme dál, možná byste si chtěli navléct ještě něco na sebe. Možná byste chtěli nasyslit ještě nějaký ten vitamin B.
Možná ještě nějaké mozkové buňky. Pokud tohle čtete před lidmi, nechte toho, dokud na sobě nebudete mít to nejlepší spodní prádlo.
A ještě před tím se možná budete chtít zapsat na nějaký seznam dárců jater.
Jasně vidíte, kam to všechno vede.
Tam, kam se poděl celý život Misty Marie Kleinmanové.
Je nespočet způsobů, jak spáchat sebevraždu, i když umřít neumřete.
Když si nějaká taková přijede z pevniny s partou kamarádek, všechny hubené a opálené, a vzdychají nad truhlářskou výzdobou a bílými ubrusy, nad křišťálovými vázičkami se spoustou růží a kapradí a nad vším starožitným a postříbřeným, a pokaždé, když někdo řekne: "No jo, ale místo telecího byste měli podávat tofu!", dejte si panáka.
Ty hubené ženušky možná o víkendu zahlídnete s manžílkem, maličkým a zavalitým, který se potí tak děsně, že ten sajrajt, kterým si lepí příčesek na proplešlé místo na hlavě, mu teče až na krk. Husté proudy tmavého bahýnka mu na zátylku špiní límeček košile.
A kdykoli přijde nějaká místní stará vražda, která si křečovitě tiskne perly k vrásčitému krku, třeba stará Burtonová nebo Seymourová nebo stará Perryová, a sotvaže uvidí, že u stolu, jejího vůbec nejoblíbenějšího už od roku 1865, sedí nějaké ty vychrtlé opálené letní ženušky, řekne: "Misty, jak jsi jen mohla? Však víš, že sem chodím o polednách každé úterý a čtvrtek. Vážně, Misty…", pak si musíte dát dva panáky.
Když se letní lidé dožadují kávového koktejlu s mléčnou pěnou nebo stříbrných příborů nebo drceného svatojánského chleba nebo sójového cojávímčeho, dejte si dalšího panáka.
Když vám nedají spropitné, dejte si dalšího.
Letní ženy. Oči mají zmalované tak, jako by měly brýle. Mívají tmavohnědou rtěnku a pak baští, dokud se uvnitř úplně nesetře.
Pak z nich je plný stůl pohublých holčiček se špinavými kroužky kolem pusy. Jejich dlouhé, skobovité nehty mají pastelovou barvu jordánských mandlí.
Když je léto, ale vy přesto musíte přikládat do čadícího krbu, něco si svlékněte.

Když prší a studeně táhne, až se okna rozdrnčí, něco si oblečte.
Pár panáků. Pár aspirinů. Repete.
Když přijde Peter s vaší dcerou Tabi a očekává, že budete svou tchyni a svou dceru obskakovat, jako byste byla jejich osobním otrokem, dejte si dva panáky. Když oba sedí u stolu osm a babička
Wilmotová říká Tabi: "Tvoje matka by byla slavná malířka, ale to by se musela aspoň trošku snažit,11 dejte si panáka.
Letní ženy mají prsteny a přívěšky a tenisové náramky s diamanty, jenže ty jsou celé matné a mastné od ochranného krému proti sluníčku, a když po vás chtějí, abyste jim zazpívala Hodně štěstí, zdraví, dejte si panáka.
Když se na vás vaše dvanáctiletá dcera zadívá a místo "mami"
řekne "slečno, prosím…"
Když její babička Grace prohlásí: "Misty, má milá, měla bys víc peněz i důstojnosti, kdyby ses vrátila k malování…"
Když to slyší celá jídelna…
Pár panáků. Pár aspirinů. Repete.
Kdykoli si Grace Wilmotová naporoučí luxusní výběr sendvičů se smetanovým a kozím sýrem a s vlašskými ořechy nasekanými na jemnou kašičku a natřenými na toustu tenkém jako papír, jenže pak si jen párkrát kousne a ostatní nechá vyhodit, načež sendviče plus konvici čaje Earl Grey plus porci mrkvového koláče dá napsat vám na futro, a vy to ani nevíte. A dokud nezjistíte, že na výplatním lístku máte kvůli všem těm srážkám jenom pětasedmdesát centů, a za některé týdny vlastně hotelu Potchkeysea dlužíte, a kdykoli vám tím pádem dojde, že je z vás pachtýř, kterého uvěznili v Dřevěné a zlaté jídelně nejspíš na zbytek života… tehdy si dejte pět panáků.
Kdykoli se jídelna zaplní a v každém brokátovém křesílku je nějaká žena, místní nebo z pevniny, a všechny si stěžují, že trajektu to trvá pořád delší dobu a že na ostrově není dost míst k parkování a ony si snad nikdy nezvyknou, že je na oběd potřeba mít rezervaci, a proč někteří lidi radši nezůstanou doma, protože tohle je už vážně, ale vážně moc, a všechny ty lokty a nuzné, pronikavé hlasy se dožadují, abyste jim popsali cestu někam, a dožadují se smetany neobsahující mléko a lehkých letních šatů s ramínky, velikost 2, a v krbu musí plápolat, protože to už je taková hotelová firemní politika, pak si něco svlékněte.
Pokud už v tom okamžiku nejste opilí a polonazí, asi jste dost nedávali pozor.
Sběrač nádobí Raymon vás přistihne u velikánského mrazáku, jak si přikládáte ke rtům láhev sherry, a povídá: "Misty, cariño. Salud! u
Pak pozvedněte láhev k přípitku a řekněte mu: "Na mrtvý mozek mého manžela. Na dceru, kterou nikdy nevídám. Na náš dům, co brzy dostane katolická církev. Na moji trhlou tchyni, která se hnípe v sendviči s brie a se zelenou cibulkou…" a pak dodejte: "Te amo, Raymone."
Nato si dejte prémiového panáka.
Kdykoli se vám nějaká mrzoutská stará fosílie z dobré ostrovní rodiny snaží vysvětlovat, že ona je Burtonová, ale její matka byla Seymourová a její otec byl Tupper a jeho matka zas byla
Carlylová, kterýmžto pádem jste její velmi vzdálenou sestřenicí z druhého kolena, a pak, zatímco se vy snažíte sebrat špinavé misky od salátu, vám připlácne studenou, měkkou a vrásčitou dlaň na zápěstí a povídá: "Misty, pročpak vy už vlastně nemalujete?", a vy vidíte sama sebe, jak akorát stárnete a stárnete, jak celý váš život ve vývrtce letí někam do smetí, pak si dejte dva panáky.
Na výtvarné škole vás rozhodně nenaučí, abyste nikdy, ale nikdy nepovídala lidem, že byste byla ráda malířkou. To vás totiž lidi po zbytek života budou trýznit řečmi o tom, jak jste k smrti ráda kreslila, když jste byla mladší. Jak k smrti ráda jste malovala.
Pár panáků. Pár aspirinů. Repete.
Čistě pro úplnost: tvoje nebohá manželka dnes upustí v hotelové jídelně příborový nůž. Když se pro něj sehne, všimne si, že na střence se něco odráží. Na spodní straně stolu číslo šest je něco napsáno. Zůstane na všech čtyřech a nadzvedne lem ubrusu. Na dřevě je nápis vytvořený z uschlé žvýkačky a kousků chleba a holubů z nosu: Nenech se od nich zase napálit.
Stojí tam napsáno tužkou: Vyber si kteroukoli knihu v knihovně.
Něčí podomácku vyrobená nesmrtelnost. Něčí trvalý následek. Něčí posmrtný život.
Dnešní počasí… čistě pro úplnost: částečně nadrátováno s občasnými poryvy zoufalství a podrážděnosti.
Na konci vzkazu pod stolem číslo šest, na konci toho vybledlého nápisu tužkou je podpis Maura Kincaidová.

29. června - nov
V Ocean Parku přijde ten pán otevřít, v jedné ruce drží vinnou sklenku, kterou až kamsi k jeho ukazováku opřenému zvnějšku o okraj sklenice zaplňuje jakési sytě oranžové víno. Na sobě má bílý froté župan, na jehož klopě je vyšito Angel. Zlatý řetízek se mu zamotal do šedivých chlupů na prsou. Zavání sádrovým prachem. Ve druhé ruce třímá baterku. Upije vína až k prostředníku, na bradě má černé strniště, až vypadá jako opuchlý. Obočí má buď odbarvené, nebo vytrhané, skoro jako by tam nebylo.
Čistě pro úplnost, takhle se potkali: pan Angel Delaporte a Misty Marie.
Na výtvarné škole se dozvíte, proč Mona Lisa na obrazu Leonarda da Vinciho nemá obočí. Protože to je poslední detail, který malíř doplnil. Nanášel čerstvou barvu na suchou. A v sedmnáctém století nějaký restaurátor zvolil špatné rozpouštědlo a obočí vymazal navěky.
Hned za vchodovými dveřmi se tyčí štos kufrů, těch pravých, kožených, pán ukazuje kamsi za ně, ukazuje rukou s baterkou dovnitř do domu a říká: "Povězte tomu Peteru Wilmotovi, že má otřesný sloh."
Misty Marie těmhle letním lidem vykládá, že tesaři odedávna píšou dovnitř stěn. Úplně totéž napadne každého: než uzavře zeď obkládacím panelem, napsat tam své jméno a datum. Někdy tam nechávají i noviny z toho dne. Je tradicí

nechávat uvnitř láhev piva nebo vína. Pokrývači píšou na krytinu, než přes ni položí dehtovou lepenku a šindele. Při stavbě konstrukce se píše na opláštění, teprve pak se dělá obklad dřevem nebo se omítá. Jméno a datum. Maličká část sebe sama, kterou kdosi v budoucnosti objeví. Snad i myšlenka. Byli jsme tady. Tohle jsme postavili.
Připomínka.
Říkejte si tomu obyčej nebo pověra nebo feng šuej.
Je to jakási miloučká, doma upečená nesmrtelnost.
V předmětu dějiny výtvarného umění vám řeknou, že papež
Pius V. požádal El Greka, aby přemaloval některé obnažené postavy, které na strop Sixtinské kaple namaloval Michelangelo.
El Greco souhlasil, ale jen za podmínky, že bude moct přemalovat strop celý. Řeknou vám, že El Greco je slavný jedině díky svému astigmatismu. Proto tak pokřivoval lidská těla; neviděl dobře, a tak každému protahoval paže a nohy a ten dramatický efekt jej proslavil.
Od slavných malířů až po stavaře, všichni toužíme zanechat podpis. Náš trvalý následek. Náš posmrtný život.
Všichni se chceme vyjádřit. Nikdo nechce, aby se na něj zapomnělo.
Ten den v Ocean Parku ukázal pan Angel Delaporte Misty jídelnu, táflování a tapetu s modrým proužkem. V půlce výšky mezi podlahou a stropem je proražená díra, tapeta je pokroucená a roztrhaná, sype se prach ze sádry.
Misty mu vykládá, že zedníci nahazují maltu přes talismany, třeba nábožné medaile na řetízku, které pak visí uvnitř komína, aby se kouřovou trubkou dovnitř nedostali zlí duchové. Za středověku zedníci někdy do nové budovy zazdili pro štěstí živou kočku. Nebo živou ženu. Aby dali budově duši.
Misty pozoruje jeho sklenku s vínem. Mluví k ní, ne k jeho obličeji, šmejdí očima za ní v naději, že si toho všimne a nabídne jí taky.
Angel Delaporte přiloží k otvoru napuchlou tvář s vytrhaným obočím a povídá: "…lidé z ostrova Potchkeysea tě zabijí, jako zabili předtím všechny…" Drží si baterčičku těsně u hlavy, aby svítila do tmy. K rameni mu visí chumáč mosazných a stříbrných klíčků, které září jako bižuterie. "Měla byste se podívat, co se tam píše," radí jí.
Angel Delaporte nahlíží do šera a pomalu přeříkává, jako dítě, když se učí číst: "…teď vidím svou ženu, pracuje v hotelu
Potchkeysea, uklízí pokoje a mění se v tlustou máchnu v růžové uniformě z umělotiny…"
Pan Delaporte říká: "…Přijde sem a ruce jí smrdí jako ty gumové rukavice, které si musí brát, když po vás sbírá ty kondomy… vlasy jí sešedivěly, když si vleze vedle mě do postele, smrdí po sračkách, od kterých drhne vaše hajzly…"
Vypije víno až k prsteníčku. "Hmmm," povídá, "sešedivěly…
chybná předpona."
Čte dál: "…prsa před ní visej jako dva leklí kapři. Nesouložili jsme tři roky…"
Nastane takové ticho, že se Misty pokusí o kratičké zasmání.
Angel Delaporte napřáhne ruku s baterkou. Vypije to svoje sytě oranžové víno až k místu, kde se o bok sklenky opírá malíček, a pak pokývne k díře ve zdi. "Přečtěte si to sama."
Klíčenka s baterkou je tak těžká, že Misty musí zabrat, aby ji udržela, a když pak přiloží oko k temnému otvůrku, z protější stěny si přečte tohle:
…umřeš a budeš toužit, abys nikdy nevkročila…
Ta pohřešovaná komora na prádlo v Seaview, pohřešovaná koupelna v Long Beach, obývací pokoj v Oystervillu; když se v nich lidi budou starat, najdou právě tohle. Vždycky tyhle výrony
Peterova vzteku.
Staré známé výrony tvého vzteku.
…umřeš a ze světa bude lepší místo pro…
Ve všech těch domech na pevnině, kde Peter pracoval, ve všech těch investicích je napsané a zapečetěné stejné svinstvo.
…umře s řevem a ty muka…
A zpoza zad jí říká Angel Delaporte: "Povězte panu Wilmotovi, že muka jsou rodu středního."
Chudinka Misty, musí těmhle letním lidem vykládat, že pan
Wilmot poslední rok dva jaksi nebyl ve své kůži. Měl na mozku nádor a nevěděl o tom… ani nevíme, odkdy ho měl.
Pořád tiskne tvář k díře ve stěně a vykládá Angelu Delaportemu, že pan Wilmot taky něco dělal v hotelu Potchkeysea a teď tam je vedle čísla
312 hned číslo 314. A tam, kde býval pokoj, je jen bezchybná stěna chodby, nikde jediný šev, jen zakončovací lišty, podlahové lišty, nové zásuvky každé dva metry, zkrátka precizní prácička.
Všechno v nejlepším pořádku, až na to, že uvnitř je uzavřená místnost.
A tenhle pán z Ocean Parku krouží zbytkem vína ve sklence a říká: "Doufám, že v pokoji 313 zrovna nikdo nebydlel."
Venku v autě má páčidlo. Můžou ty dveře otevřít za pět minut.
Je to jen sádrokarton, říká mu. Pan Wilmot se prostě jen zcvoknul.
Když přiloží k otvoru nos a začichá, je tapeta cítit, jako by se sem odebral k poslednímu odpočinku milion cigaret.
Zevnitř je cítit skořice a prach a malba. Odkudsi zevnitř slyšíte bzučet lednici. Tikat hodiny.
Dokolečka dokola je na stěnách napsaná pořád stejná tiráda.
Ve všech těch letních domech. Ve veliké spirále, která začíná u stropu a vine se k podlaze, dokolečka dokola, takže při čtení musíte stát uprostřed pokoje a točit se, až se vám zamotá hlava.
Až se vám udělá zle. Ve světle od klíčenky čtete:
… zavraždí i přes všechny vaše peníze a postavení…

"Podívejte," kývne hlavou. "Támhle máte ten sporák. Přesně jak jste říkal." A Misty poodstoupí a podá mu baterčičku. A k tomu mu povídá, že všichni stavaři svou práci podepisují.
Značkují si území. Stavební truhláři píšou na hrubou podlahu, než na ni položí parkety z tvrdého dřeva nebo podložku pod koberec. Píšou na stěny, než tam přijde tapeta nebo obkládačky. Každý to má uvnitř stěn, tenhle archiv obrázků a modliteb a jmen. Dat. Časová schránka, poselství budoucím. Mnohem horší je najít tam olověné trubky, azbest, toxické plísně, sprosté nápisy. Mozkové nádory. Časované bomby.
Tím se dokazuje, že žádná investice není vaše provždy.
Ani to vlastně moc nechcete vědět… ale neodvažujete se to zapomenout.
Angel Delaporte tiskne tvář k díře a čte. "…miluji svou ženu a miluji svou dceru…" Čte: "…nechci se dívat, jak moje rodina pod tlakem těch podřadných parazitů klesá pořád níž a níž…"
Opírá se o stěnu, kroutivě tiskne obličej k otvoru a říká: "Rukopis je velice přesvědčivý. Třeba jak píše písmeno t v ‚parazitů'
nebo v ‚tlustou máchnu'… příčná čárka v horní části t je tak dlouhá, že div nevisí přes celý zbytek slova. To znamená, že je to ve skutečnosti velmi milující a starostlivý člověk." Říká: "Vidíte písmeno z ve slově ‚zavraždí'? Podle té výrazně protažené dolní smyčky měl nějaké starosti."
Angel Delaporte si dře obličej o otvor a čte. "…z ostrova
Potchkeysea zabijí všechny děti Boží do posledního, jen aby zachránili naše vlastní…"
To, jak jsou počáteční velká písmena tenká a špičatá, podle něj dokazuje, že Peterovi to myslí naprosto jasně a zřetelně, ale je k smrti vylekaný ze své matky.
Klíče cinkají, protože Angel šmejdí baterčičkou sem a tam a čte. "…tancoval jsem s vaším kartáčkem na zuby zastrčeným ve špinavé řiti…"
Ucukne obličejem od otvoru a povídá: "Nojo, vážně je tam ten můj sporák." Dopije zbyteček vína, až mu v ústech zabublá.
Polkne a povídá dál. "Já to věděl, že v tomhle domě byla kuchyně."
Chudinka Misty špitne, že ji to moc mrzí. Že ty dveře prorazí.
Pan Delaporte si nejspíš bude odpoledne chtít vyčistit zuby. Možná by to sneslo i protitetanovou injekci. Třeba i trošku gamaglobulinu.
Pan Delaporte se jedním prstem dotkne velké mokré šmouhy vedle otvoru ve stěně. Přiloží si sklenku k ústům a šilhá do ní, až zjistí, že je prázdná. Dotýká se tmavé, vlhké skvrny na tapetě. Pak se zašklebí, otře si prst na boku do županu a povídá: "Doufám, že pan Wilmot i jeho firma jsou důkladně pojištěni."
"Pan Wilmot je posledních několik dnů v nemocnici a je v bezvědomí," na to Misty.
On vytáhne z kapsy županu balíček cigaret, jednu vytřepe a říká: "Takže jeho stavební firmu teď řídíte vy?"
A Misty se pokusí zasmát. "Já jsem ta tlustá machna," vysvětlí.
A pan Delaporte nakrčí obočí: "Prosím?"
"Jsem paní Wilmotová."
Misty Marie Wilmotová, předloha té obludné hašteřivé potvory, osobně. "Když jste ráno zavolal, obsluhovala jsem hosty v hotelu Potchkeysea."
Angel Delaporte přikývne a zadívá se na prázdnou vinnou sklenku. Je upocená a osahaná, samý otisk prstů. Podrží ji ve vzduchu mezi nimi a říká: "Můžu vám nalít?"
Dívá se na místo, kde přitiskla tvář ke stěně jeho jídelny, kde uronila jednu slzu a udělala šmouhu na modře proužkovanou tapetu. Mokrý otisk oka, vráska kolem jeho koutku, sval orbicularis oculi za mřížemi. Pořád drží v jedné ruce cigaretu, ale tou druhou chytí pásek od bílého froté županu a drhne ten flek od slz. "Dám vám jednu knihu," povídá. "Grafologie. Však to znáte, rozbor písma."
A Misty, která si doopravdy myslela, že dům Wilmotových s šestihektarovým pozemkem na Březové přinese to ‚žili šťastně, dokud neumřeli', říká: "Nechtěl byste si třeba na léto něco pronajmout?" Dívá se na sklenku a říká: "Veliký, starý kamenný dům? Ne na pevnině, na ostrově?"
A Angel Delaporte se po ní ohlédne přes rameno, podívá se
Misty na boky a pak na prsy namačkané do růžové uniformy z umělotiny a pak na její obličej. Mžourá a mírně potřese hlavou a povídá: "Netrapte se, až tak šedivá nejste."
Tvář a spánek a celé okolí oka má napudrované bílým prachem ze sádry.
A Misty, tvoje manželka, k němu napřáhne ruku s nataženými prsty. Dlaň drží nahoru, kůži má zarudlou a samou vyrážku a řekne mu: "Heleďte, jestli nevěříte, že jsem to vážně já, můžete si čichnout k mojí ruce."

30. června
Tvoje ubohá manželka se žene z jídelny do hudebního salonku, popadne stříbrné svícny, malé zlacené hodiny z krbové římsy, porcelánové sošky, cpe to do povlaku na polštář. Misty Marie
Wilmotová si odkroutila snídaňovou směnu a teď drancuje veliký dům Wilmotových na Březové. Chová se ve vlastním domě jako nějaký mizerný chmaták, honem bere stříbrné cigártašky a krabičky na léky a tabatěrky. Z krbových říms a z nočních stolků sbírá slánky a bibeloty vyřezávané ze slonoviny. Vláčí s sebou povlak na polštář, je těžký a řinčí to v něm omáčníky ze zlaceného bronzu a ručně malovanými porcelánovými tácy.
Pořád má na sobě růžovou uniformu a v podpážích se jí dělají propocené fleky. Na prsou má jmenovku, a tak jí všichni cizí lidé v hotelu mohou říkat Misty. Tvoje nebohá manželka. Má stejnou zasranou práci v hospodě, jako mívala její máma.
Žili nešťastně, dokud neumřeli.

Pak běží k sobě a balí si. Pohazuje si svazkem klíčů, který dělá hluk jako kotevní řetězy. Svazkem klíčů podobným hroznu železných bobulí. Jsou tu dlouhé klíče a krátké klíče. Fešácké, vroubkované univerzální klíče. Mosazné a ocelové klíče. Některé jsou dózické, duté jako hlaveň, a některé jsou veliké jako pistole, jako pistole, kterou by si nakrknutá manželka mohla zasunout za podvazek, když chce zastřelit svého ničemného manžílka.
Misty rve klíče do zámků, jestli padnou. Zkouší zámky skříněk a skříní. Zkouší klíč po klíči. Vytrčit, otočit. Bodnout, zakroutit.
A pokaždé, když zámek povolí, vsype dovnitř obsah povlaku na polštář, ty zlacené hodiny z krbu a stříbrné kroužky na ubrousky a křišťálové misky na kompot, a pak zase zamkne.
Dneska je stěhovací den. Další nejdelší den roku.
Ve velikém domě na Východní Březové by všichni měli balit, ale kdepak. Tvoje dcera sejde z patra dolů a sečteno podtrženo nemá co na sebe pro zbytek života. Tvoje cákla matka pořád uklízí. Je někde v domě, tahá za sebou starý vysavač, leze po čtyřech, vyďobává z koberců prsty nitě a chuchvalce látky a krmí jimi hubici vysavače. Jako by sakra nějak extra sešlo na tom, jak vypadají koberce. Jako by tu rodina Wilmotova ještě měla bydlet.
Tvoje nebohá manželka, ta hloupá holka, která sem před asi tak milionem let přišla z nějaké přívěsové kolonie v Georgii, pořádně neví, kde má začít.
Ne že by si rodina Wilmotova nevšimla, že se to blíží. Člověk jednoho dne nevstane a nezjistí, že ve svěřeneckém fondu nezbylo nic. Že všechen rodinný majetek je v čudu.
Je teprve poledne a ona se snaží odložit druhého panáka. Ten druhý nikdy není stejně dobrý jako první. První je prostě bez chybičky. Jen krátká pauzička. Jen na chvilenku aby měla společnost. Zbývají jen čtyři hodiny, než si nájemce přijde pro klíče.
Pan Delaporte. Než budou muset vyklidit dům.
Vlastně to ani není pořádný, panákovitý panák. Jen sklenka vína, a ona si navíc dala jen jeden, snad dva doušky. Ale stejně, už jen vědět, že to má po ruce. Jen vědět, že sklenice ještě není ani z půlky prázdná. To je pohodlíčko.
Po druhé sklenici si dá dva aspiriny. Další dva panáky, další dva aspiriny, nakonec se tím dnem probije.
Ve velikém domě Wilmotových na Východní Březové, hned za domovními dveřmi, najdete cosi, co vypadá jako nápis. Vaše žena zrovna vleče kolem povlak s lupem, když si toho všimne - na domovních dveřích je zevnitř načmáráno pár slov. Rysky tužkou, na bílé barvě jména a data. Začíná to ve výši kolen, pak vidíte tmavé a rovné čárečky a u každé jedno jméno a číslo.
Tabi, pět let.
Tabi je teď dvanáct a kolem očí má od pláče boční kantální rýhy, vějířky.
Anebo: Peter, sedm let.
Takže ty v sedmi letech. Malý Petřík Wilmotovic.
Někde je zase načmáráno: Grace, šest let, osm let, dvanáct let.
Pokračuje to až po Grace v sedmnácti letech. Grace s pytlíky podbradků, se submentálním tukem, na krku s hlubokými pásy na plochém kožním svalu.
Je to povědomé?
Přihořívá?
Čárky tužkou, hřeben přílivu. Roky 1795… 1850… 1979…
2003. Zastará měli místo tužek tyčky z vosku smíchaného se sazemi, omotané provázkem, aby to nešpinilo ruce. Ještě před tím jsou tu jen zářezy a iniciály vyryté do tvrdého dřeva a bílé barvy dveří.
Některá další jména na vnitřní straně dveří ani nepoznáš.
Herbert a Karolína a Edna, spousta cizích lidí, kteří tu žili, vyrostli, zmizeli. Nemluvňata, pak děti, mladiství, mladí, mrtví.
Tvoji pokrevní příbuzní, tvoje rodina, a přitom cizí lidi. Tvůj odkaz. Co zmizel, ale není pryč. Zapomenutý, a přesto čekající na objevení.
Tvoje nebohá manželka stojí hned za domovními dveřmi a naposledy se dívá na jména a data. Její jméno mezi nimi není.
Chuděrka Misty Marie, zrozená mezi bílou spodinou, se zarudlýma rukama samá vyrážka a růžovou kůží prosvítající skrz vlasy.
Tolik dějin a tradice, o které si kdysi myslívala, že jí zaručí bezpečí. Že ji ochrání navždy.
Není to typické. Není žádný ochlasta. Pokud je třeba to někomu připomínat, je pod obrovským tlakem. Jedenačtyřicet - a najednou je bez manžela, do prdele. Nemá vysokoškolský titul.
Nemá dohromady žádnou praxi… leda byste počítali drhnutí záchodů… rozvěšování řetězů z brusinek na vánoční stromek u Wilmotových… Má jenom dceru a tchyni, které musí živit. Je poledne a jí zbývají čtyři hodiny na to, aby v domě sbalila všechno, co má nějakou cenu. Počínaje stříbrným nádobím a příbory, obrazy, porcelánem. Aby sbalila všechno, co se nedá nájemci svěřit.
Tvoje dcera, Tabitha, jde z patra dolů. Je jí dvanáct a má s sebou jenom jediný kufřík a krabici od bot, staženou gumičkami. Nevzala si zimní oblečení ani boty. Zabalila si jenom desatery letní šaty s ramínky, nějaké džíny a plavky. Jedny sandály a ty tenisky, co má na nohou.
Tvoje žena bere do ruky model staré lodi, ježící se stěžni, se strnulými a nažlucenými plachtami, s lanovím tenoučkým jako pavučiny, a říká: "Tabi, říkala jsem ti přece, že se sem už nevrátíme.
Tabitha stojí v hale před domovními dveřmi a krčí rameny.
"Babička říká, že jo," odpoví.
Babička, tak říká Grace Wilmotové. Je to její babička, tvoje matka.
Tvoje manželka, tvoje dcera, tvoje matka. Tři ženy ve tvém životě.
Tvoje manželka rve stojánek na tousty z mincovního stříbra do povlaku a řve: "Grace!"

Ozývá se ale jen vytí vysavače, jde to odněkud z hloubi velikého domu. Ze salonu, možná i z lodžie.
Tvoje žena vleče povlak s kořistí do jídelny. Sebere křišťálovou misku a huláká: "Grace, musíme si promluvit! Okamžitě!"
Na vnitřní straně dveří šplhá jméno Peter tak vysoko, kam si jen tvoje žena pamatuje, výš, než kam dosáhne rty, i když si v černých vysokých jehlách stoupne na špičky. A vedle je napsáno:
Peter, osmnáct let.
Ostatní jména na dveřích, Weston a Dorothy a Alice, už vybledla. Jsou rozmazaná a ohmataná, ale nikdo je nepřekryl novou barvou. Relikvie. Nesmrtelné. Dědictví, které se ona právě chystá opustit.
Tvoje žena kroutí klíčem v zámku kredence, pak zakloní hlavu a řve: "Grace!"
"Co se děje?" ptá se Tabi.
"Ten mizernej klíč," stěžuje si Misty. "Nepasuje sem."
A Tabi říká: "Ukaž." Říká: "Klídek, mami. Tímhle klíčem se natahujou pendlovky."
A vytí vysavače v dálce utichne.
Venku po ulici přejede auto, pomalu a tiše, řidič se předklání až k volantu. Tmavé brýle má posunuté na čelo, natahuje krk a vyhlíží místo, kde by zaparkoval. Na boku auta má podle šablony namalováno: Silber International - Za hranice vlastních mezí.
Od pláže sem letí papírové ubrousky a umělohmotné pohárky a s nimi i hluboké dunění techna doprovázené kulometnými dávkami nejslavnějšího anglického slova na čtyři.
Vedle domovních dveří stojí Grace Wilmotová, zavání citrónovou silicí a voskem na podlahy. Uhlazené šedivé vlasy sahají kousek pod výšku, kterou jí naměřili, když jí bylo patnáct. Důkaz, že se scvrkává. Mohli byste vzít tužku a udělat jí za temenem rysku.
Mohli byste připsat: Grace, dvaasedmdesát let.
Tvoje ubohá, zahořklá žena se dívá na dřevěnou skříňku, kterou Grace drží. Bledé dřevo pod zažloutlým lakem, mosazné rohové kování a panty zašly skoro do černa; skříňka má nožičky napřahující se do stran, takže vzniká podstavec.
Grace jí nabídne skříňku, svírá ji v namodralých, boulovitých rukou a říká: "Tohle budeš potřebovat." Misty si ji bere.
Uvnitř rachtají ztvrdlé štětce a staré tuby s vyschlou barvou a zpřelámané barevné křídy. "Abys mohla začít malovat," vykládá Grace.
"Až přijde čas."
A tvoje žena, která nemá volnou chvilku jednoduše na nic, prostě řekne: "Nech toho."
Petere Wilmote, tvoje matka je totálně na prd.
Grace se usmívá a poulí oči. Ještě o kousek zvedne skříňku a nadhodí: "Není to snad tvůj sen?" Její svrašťovač obočí se činí a ona vykládá: "Copak netoužíš malovat už od té doby, co jsi byla malá holčička?"
Sen každé dívky, která chodí na výtvarnou školu. Kde ji naučí něco o voskovkách a anatomii a vráskách.
Jen sám pámbu ví, proč Grace Wilmotová vůbec uklízí. Radši by měli balit. Tenhle dům - tvůj dům: jídelní náčiní z mincovního stříbra, vidličky a lžíce jsou veliké jako zahradní náčiní. Nad krbem v jídelně visí olejomalba Kteréhosi z Mrtvých Wilmotů. Ve sklepě je třpytivé jedovaté muzeum zkamenělých džemů a marmelád, prastarých podomácku vyrobených vín, předkolumbovských hrušek v jantarově žlutém sirupu. Lepkavé reziduum bohatství a volného času.
Právě tohle zachráníme ze všech cenných předmětů, které jsme nechali za zády. Tyhle artefakty. Připomínky. Zbytečné suvenýry. Nic, co by se dalo dát do dražby. Jizvy, co zbyly po štěstí.
Místo aby sbalila něco hodnotného, něco, co budou moct prodat, přinese jí Grace tuhle starou krabici s barvami. Tabi má zase tu krabici od bot plnou laciných šmuků, bižuterie, broží a prstenů a náhrdelníků. Na dně krabice se přesýpá vrstva skleněných drahokamů a umělých perel. Krabice plná ostrých rezavých spon a střepů. Tabi stojí vedle Grace. Za ní, hned za jejím temenem, se na dveřích píše: Tabi, dvanáct let, vedle je světélkující růžovou fixou napsáno letošní datum.
Ta laciná bižuterie, Tabina bižuterie patřila těmhle jménům.
Grace si sbalila jen svůj deník. Svůj deník v červené kůži a pak ještě nějaké lehčí oblečení na léto, většinou ručně háčkované svetříky v pastelových barvách a plisované hedvábné sukně. Deník má červenou kůži celou popraskanou a díky mosaznému zámečku se dá zamknout. Na přední straně stojí zlatě napsáno
Deník.
Grace Wilmotová odjakživa otravuje i tvoji ženu, aby si psala deník.
Grace jí říká, ať zase začne malovat.
Grace jí říká, ať jede. Ať častěji jezdí do nemocnice na návštěvy.
Grace jí říká, ať se usmívá na turisty.
Petere, tvoje nebohá, zamračená manželka, co vypadá jak obr lidožrout, se podívá na tvou matku a řekne jí: "Ve čtyři hodiny.
Ve čtyři hodiny si přijede pan Delaporte pro klíče."
Není to jejich dům, kdepak, už ne. Tvoje manželka říká: "Až bude velká ručička na dvanáctce a malá na čtyřce. Co do té doby nestihnete sbalit nebo zamknout, to už nikdy neuvidíte."
Misty Marii zbylo ve vinné sklence ještě dobrých pár doušků. Vidí sklenku na jídelním stole a připadá jí to jako řešení. Jako štěstí a mír a útěcha. Tak kdysi dávno vypadal ostrov Potchkeysea.
Grace stojí za dveřmi, usmívá se a říká: "Žádný Wilmot nikdy z tohohle domu neodešel nadlouho." Říká: "A nikdo, kdo přijde zvenčí, v něm dlouho nezůstane."
Tabi se zadívá na Grace. "Babičko, quand est-ce quon revient?"
A babička jí odpoví. "En trois mois," a pohladí ji po vlasech.

Pak tvoje stará, nepotřebná matka jde zase krmit hubici vysavače chuchvalci.
Tabi otevírá domovní dveře, chce si odnést kufr do auta. Do té rezavějící rachotiny, co zavání močí jejího otce.
Tvou močí.
A tvoje žena se jí ptá: "Co ti to babička řekla?"
A Tabi se k ní ohlédne. Obrátí oči v sloup. "Bože! Mami, klídek. Jenom řekla, že dneska vypadáš dobře."
Tabi lže. Tvoje žena není hloupá. Ví moc dobře, jak poslední dobou vypadá.
Čemu nerozumíme, to si můžeme vyložit jakkoli.
A pak, když je paní Misty Marie Wilmotová zase sama, když je tvoje žena sama a nikdo ji nevidí, vyhoupne se na špičky a našpulí ke vnitřní straně domovních dveří rty. Prsty sune po rocích a předcích. Krabici se zdechlými barvami má u nohou a políbí špinavé místo pod tvým jménem, kde si pamatuje tvoje rty.

1. července
Čistě pro úplnost, Petere, je to vážně opruz, jak kdekomu vykládáš, že tvoje žena dělá servírku a pokojskou. Jo, možná tak před dvěma lety byla servírka. Kdepak teď, teď je asistentka manažera pro jídelní obsluhu. Teď je v hotelu Potchkeysea zaměstnankyní měsíce. Misty Marie Wilmotová je tvoje žena a matka tvojí dcery
Tabi. A málem, skoro získala vysokoškolský titul z výtvarného umění. Chodí k volbám a platí daně. Je to královna otroků, kurva drát, a ty máš mozek v háji a jsi vegeťák s trubičkou v zadku a ležíš v komatu a jsi napojený na hafo velice drahých hraček, které tě drží při životě.
Milý, přemilý Petere, v žádném případě na tom nejsi dost dobře, abys někomu mohl nadávat, že je tlustá machna.
Obětem kómatu, jako jsi ty, se smršťují všechny svaly. Šlachy se stahují pevněji a pevněji. Kolena se přitahují až na prsa. Paže se skládají na břicho. A chodidla a lýtka se smrští tak, že prsty celé zkormoucené míří přímo dolů, jen podívat se na to bolí. Ruce se sbalí, prsty zahnou, nehty se při růstu zabodávají zevnitř do zápěstí. Všechny svaly a šlachy se zkracují a zkracují. Sval na zádech, tvůj erector spinae, vzpřimovač páteře, se smrskává a táhne ti hlavu dozadu, až se div nedotýká zadku.
Cítíš to?
Jsi zkroucený a zasukovaný uzlíček - a kvůli takovému děsu sedí Misty tři hodiny za volantem, na něj se jezdí dívat. A to ještě nepočítám trajekt. Za ten uzlíček je Misty provdaná.
Nejhorší na celém dni vždycky je, když si pak o tom píše. To tvoje matka, to Grace dostala ten geniální nápad, aby si Misty vedla komatózní deník. Grace tvrdila, že to dělávali námořníci a jejich manželky, že si do deníku psali o každém dnu, kdy byli sami. Prý že to je drahocenná námořnická tradice. Tradice ze zlatého věku ostrova Potchkeysea. A když se námořník po všech měsících samoty vrátil, když byl zase se svou ženou, vyměnili si deníky, aby dohnali, co jim uteklo. Jak rostou děti. Jaké bylo počasí. Záznam o všem. Všednodenní hovadiny, se kterými byste se s Misty nudili navzájem u večeře. Tvoje matka říkala, že to pro tebe bude dobré, že ti to pomůže při zotavování. Bůh dá, že jednoho dne otevřeš oči a obejmeš Misty a políbíš ji, políbíš svou pečlivou manželku a všechny ty ztracené roky budou tu, zapsané pečlivě dopodrobna, všechny detaily o tom, jak dcerka rostla a jak se ženě po tobě stýskalo, a ty si pěkně sedneš pod strom s limonádou a hezky v klídečku to doženeš.
Tvoje matka, Grace Wilmotová, by se sama potřebovala probrat z vlastního kómatu.
Milý, přemilý Petere. Cítíš to?
Každý jsme ve svém osobním kómatu.
Nikdo nemá tušení, co si budeš pamatovat z dřívější doby. Je tu možnost, že ti úraz vymaže celou paměť.
Vybermudskotrojúhelníkuje. Máš poškozený mozek. Narodíš se jako někdo dočista jiný. Jiný, ale týž. Znovuzrozený.
Cistě pro úplnost, poznali jste se s Misty na škole. Přivedl jsi ji do jiného stavu a pak jste se odstěhovali sem na ostrov Potchkeysea, ke tvé matce. Pokud tyhle věci už víš, prostě to přejdi.
Přeskoč očima.
Na výtvarné škole ti rozhodně nepověděli, že když otěhotníš, můžeš mít s celým životem utrum.
Je nespočet způsobů, jak spáchat sebevraždu, i když umřít neumřeš.
A čistě pro případ, že jsi na to zapomněl, jsi sračka májová.
Jsi sobecký, debilní, líný a bezpáteřný mamrd. Pro případ, že se na to nepamatuješ, ty sráči ubožáčka, jsi nastartoval tu pitomou káru v té pitomé garáži a pokusil ses udusit výfukovými plyny, ale kdepak, ani tohle jsi neudělal pořádně. Ono je totiž lepší mít na to plnou nádrž.
A jen abys měl představu, jak děsně vypadáš, každý, kdo je přes dva týdny v komatu, se dostane do toho, čemu doktoři říkají dlouhodobý vegetativní stav. Tvář mu napuchne a zrudne. Začnou vypadávat zuby. Když ho každých pár hodin neotočí, udělají se mu proleženiny.
Dneska si tvoje žena pořizuje zápisky za stý den, co jsi vegeťákem.
Fakt nejsi dost ve formě, abys Mistiny prsy přirovnával ke dvěma leklým kaprům.
Do břicha ti voperovali trubičku a tou tě krmí. Tenčí trubičku máš v paži, tou ti měří tlak. Měří kyslík a kysličník uhličitý ve tvých tepnách. A další trubičku ti vsunuli do krku, aby měřila krevní tlak v žilách, kudy se krev vrací do srdce.
Cévkují tě.
Trubička mezi plícemi a hrudním košem odvádí všechny tekutiny, které by se tam snad nahromadily. Kulaté a drobné elektrody připevněné na prsa ti hlídají srdce. Na hlavě máš sluchátka a přes ně ti vysílají do uší zvukové vlny, aby ti stimulovaly mozkový kmen. Do nosu ti vrazili trubici, která do tebe vhání vzduch z dýchacího přístroje. Další trubička mizí ve tvých žilách a po kapkách tam vpouští tekutiny a léky. Oči ti zalepili páskou, aby nevyschly.
A čistě abys věděl, jak za to platíš, Misty slíbila dům řádu
Slitovných a pečujících sester. Ten veliký starý dům na Březové i s celými šesti hektary dostane podle smlouvy

katolická církev v tom okamžení, kdy umřeš. Stovka let převzácných dějin tvého rodu, a už jim to všechno spadne hezky do náruče.
V tu chvíli, kdy dodýcháš, jsou z tvých příbuzných bezdomovci.
Ale žádné nervy, dýchací přístroj a umělá výživa a léky tě umřít nenechají. Nemohl bys umřít, ani kdybys chtěl. Budou tě udržovat při životě, až z tebe bude scvrklá kostřička, do které přístroje prostě jen pumpují vzduch a vitaminy.
Milý, přemilý, blbý Petere. Cítíš to?
A mimochodem, když lidi říkají, že někoho odpojí od přístrojů, je to v podstatě jen řečnická figura. Tyhle věci jsou všechny na pohled připojené napevno. A pak tu jsou záložní generátory, poplašná zařízení, desetimístné tajné kódy, hesla. K vypnutí dýchacího přístroje bys musel mít zvláštní klíč. Musel bys mít soudní příkaz, čestné prohlášení, že nejde o zanedbání povinné péče, pět svědků, souhlas tří lékařů.
Takže klídek. Nikdo tě odpojovat nebude, dokud Misty nevymyslí způsob, jak se dostat z toho průseru, ve kterém jsi ji zanechal.
Čistě pro případ, že se nepamatuješ, vždycky, když za tebou přijde, připne si na šaty některou z těch starých levných bižu, co jsi jí dával. Pak si ji Misty ze šatů odepne a odklopí špendlík.
Samozřejmě je sterilizovaný v alkoholovém roztoku. Bože chraň, abys měl nějaké jizvy nebo dostal stafylokokovou infekci. Pak vetkne - pomalu, fakt pomaličku - špendlík té staré odrbané brože do tkáně na tvé dlani nebo noze nebo paži. Tlačí, dokud buď nenarazí na kost, nebo dokud špendlík neprojde na druhé straně ven. Když vyteče nějaká krev, Misty ji setře.
Je to moc nostalgické.
Při některých návštěvách do tebe vrazí jehlu, bodá znovu a znovu. A špitne: "Cítíš to?"
Ne že by do tebe nikdo nikdy nepíchal špendlíkem.
Špitne: "Jsi pořád naživu, Petere. Co s tebou dělá tohle?"
Jestli za desítku let ode dneška, jestli za stovku let ode dneška pocucáváš limonádu, sedíš pod stromem a tohle si čteš, měl bys vědět, že valnou část každé návštěvy věnovala bodání špendlíkem.
Misty ti dala nejlepší roky života. Misty pro tebe nemusí udělat nic, leda se rozvést a chtít tučné odstupné. Jsi přiblblý, ubožáčky hajzl a hodlal jsi jí nechat leda tak prázdnou nádrž jako vždycky.
Navíc jsi jí zanechal nenávistné vzkazy uvnitř spousty cizích domů. Slibovals, že ji budeš milovat, ctít a hýčkat. Tvrdil jsi, že z Misty Marie Kleinmanové uděláš slavnou malířku, ale zanechal jsi ji chudou a nenáviděnou a osamělou.
Cítíš to?
Ty milý, přemilý pitomý lháři. Tvoje Tabi posílá taťkovi pac a pusu. Za dva týdny jí bude třináct. Teenagerka.
Dnešní počasí: částečně nakrknuto s přeháňkami vzteku.
Pro případ, že si nevzpomínáš, ti Misty přinesla vysoké boty s beránkem, abys měl nohy v teple. Na sobě máš těsné ortopedické punčochy, aby ti jejich sevření hnalo krev zpátky do srdce.
Když ti vypadávají zuby, schovává si je.
Čistě pro úplnost: pořád tě miluje. Kdyby ne, neobtěžovala by se tě mučit.
Ty šmejde. Cítíš tohle?

2. července
Nojo, nojo. Kurva.
Čistě pro úplnost: za tyhle průsery si Misty může z valné části sama. Nebohá malá Misty Marie Kleinmanová.
Odložený odpadní produkt rozvodu rodičů, kteří ani jeden nebyli doma, jak byl den dlouhý.
Na vysoké škole jí všechny kamarádky, co studovaly výtvarku, říkaly:
Nedělej to.
Pozor, říkaly kamarádky. Pozor na Petera Wilmota. Pozor na to chodící péro.
Východní umělecká škola, Akademie výtvarných umění v Meadows, Wilsonův umělecký institut, šuškalo se, že odsud odevšad
Petera Wilmota vyrazili.
Tebe že vyrazili.
Peter nastoupil na všechny vysoké výtvarné školy v jedenácti státech a pak nechodil na přednášky. V ateliéru se ani neukázal.
Wilmotovi nejspíš budou bohatí, protože je na školách už pět let, a přitom nemá v deskách ani kresbičku. Peter jenom na plný úvazek flirtuje s dívkami. Peter Wilmot, dlouhé černé vlasy, vytahané a hrubě pletené svetry v barvě namodralé hlíny. Na jednom rameni vždycky rozpáraný šev, okraj svetru mu plandá až k rozkroku.
Tlusté, tenké, mladé, staré ženy; Peter má na sobě pořád ten olezlý modrý svetr a fláká se celičký den po kampusu a flirtuje s každou studentkou, kterou potká. Strašidelný Peter Wilmot.
Kamarádky ho Misty jednoho dne ukázaly, svetr se mu páral na loktech a všude na dolním okraji.
Tvůj svetr.
Na zádech pustila oka a zely díry, takže bylo vespod vidět
Peterovo černé tričko.
Tvoje černé tričko.
Mezi Peterem a mentálně opožděným bezdomovcem, kterého pouštějí z léčebny na revers a který má omezený přístup k mýdlu, byl jediný rozdíl: ty šmuky. Anebo možná ani ty ne. Koneckonců to byly jen divné a staré brože a náhrdelníky s falešnými drahokamy. Veliké a škrábavé staré kusy barevného skla, pokryté falešnými perlami a drahokamy, visely Peterovi na prsou, na svetru.

Veliké brože po bábince. Každý den jiná brož. Jednou to byl veliký špendlík s falešnými smaragdy. Jindy zase sněhová vločka z diamantů a rubínů vyrobených ze štípaného skla, jejíž drátěné části byly od jeho potu celé zelené.
Od tvého potu.
Smuky.
Pro úplnost: Misty se s Peterem poprvé viděla na výstavě prací studentů prvního ročníku, kde si se spolužačkami prohlížela malbu starého, drsného kamenného domu. Dům měl na jedné straně velikánský skleněný přístavek, zimní zahradu plnou palem. Skrz okna bylo vidět piáno. Bylo vidět pána, který si čte knihu. Maličký soukromý ráj. Kamarádky říkaly, jak pěkně to vypadá, ty barvy a vůbec, a pak někdo povídá: "Neotáčejte se, jde k nám to chodící péro."
"To chodící co?" zajímalo Misty.
A někdo vysvětlil. "Peter Wilmot."
A někdo dodal: "Nedívej se mu do očí."
Misty, nesmíš mu dát ani nejmenší šanci, říkaly všechny kamarádky. Kdykoli Peter někam vešel, všechny ženy začaly přemýšlet nad důvody, proč musejí odejít. Ne že by moc zaváněl, ale člověk se přeci jen snažil skrýt tvář za dlaněmi. Ne že by jim koukal na prsa, ale ženy si přesto zakládaly paže křížem přes ně.
Když jste pozorovali nějakou ženu, jak mluví s Peterem Wilmotem, viděli jste, jak jí sval čelní zvedá kůži do vrásek, což dokazuje, že má strach. Peter míval víčka napůl přivřená, takže vypadal spíš jako že se zlobí, než že by se snažil zamilovat.
A pak, tehdy večer ve výstavní síni, se Mistiny kamarádky rozprchly.
Načež stála sama s Peterem, s jeho mastnými vlasy a svetrem a starými šmuky, a Peter se pohupoval na patách, ruce v bok, podíval se na obraz a povídá: "Tak co?"
Nedíval se na ni a říkal: "Budeš taky srab a utečeš s těma svýma holčičkama?"
Řekl to s vypjatou hrudí. Víčka měl napůl přivřená a dolní čelist se předsunovala a vracela zpátky. Zuby skřípaly o sebe. Otočil se a žuchl o zeď tak rázně, až posunul obraz nakřivo. Zapřel se rameny o stěnu, ruce vrazil do předních kapes džin. Peter zavřel oči a zhluboka se nadechl. Pak zase vydechl, pomaličku, otevřel oči, pozorně se na ni zadíval a zeptal se: "Tak co? Co si myslíš?"
"0 tom obrazu?" na to Misty. Ten starý zhrublý kamenný dům. Natáhla ruku a zase jej narovnala.
A Peter se podíval stranou, ale hlavu nenatočil. Jen protočil bulvy, podíval se na obraz přes rameno a řekl: "Vyrostl jsem kousek od něj. Ten chlápek s knížkou, to je Brett Petersen." Nato nahlas, až moc nahlas dodal: "Chci se zeptat, jestli si mě vezmeš."
Tak ji Peter požádal o ruku.
Tak jsi ji požádal o ruku. Poprvé.
Pocházel z ostrova, všichni to říkali. Ostrov Potchkeysea, jedno velké muzeum voskových figurín, se spoustou starých ostrovních rodů, jejichž historie sahá až k podpisu dohody na lodi
Mayflower. Hodnotné staré rodokmeny, kde každý je každému vzdáleným bratrancem či sestřenicí. Nikdo tam už dvě stě let nemusel kupovat žádné nové stříbrné jídelní náčiní. Každé jídlo aspoň trochu od masa, a všichni synové jako by nosili stejné staré šmuky. Cosi jako regionální příspěvek k módě. Staré kamenné rodinné domy se šindelovou střechou se tyčí na Eukalyptové, Jalovcové, Habrové ulici, právě tak akorát ošlehané slaným větrem.
Dokonce i všichni jejich zlatí retrívři jsou z úzké příbuzenské plemenitby.
Lidi říkali, že na ostrově Potchkeysea je všechno vysloveně v muzeální kvalitě. Plesnivý starý trajekt, kam se vejde šest aut.
Tři bloky domů z červených cihel na Obchodní ulici, hokynářství, věž s hodinami nad starou knihovnou, obchůdky. Nabělená prkna na domech, veranda kolem dokola celého stařičkého a zavřeného hotelu Potchkeysea. Kostel v Potchkeysea, samá žula a barevné sklo.
Tam ve výstavní síni umělecké školy měl na sobě Peter brož z kroužku špinavých umělých diamantů. Uvnitř ní byl kroužek z umělých perel. Některé modré kamínky povypadaly a prázdné úchyty po nich zůstaly ostré, s rozeklanými zoubky. Brož byla stříbrná, ale stříbro bylo zohýbané a černalo. Na jednom konci trčela špička špendlíku, která jako by byla uhrovatá ode rzi.
Peter měl v ruce veliký umělohmotný džbánek s pivem, potištěný znakem nějakého týmu, a teď se napil. "Pokud si mě nechceš vzít," povídá, "asi nemá cenu, abych tě zval na oběd, co?"
Zadíval se do stropu a pak zase na ni. "Myslím, že takový přístup nám oběma ušetří kurevskou spoustu času."
"Cistě pro úplnost," oznámila mu Misty, "ten dům neexistuje.
Vymyslela jsem si ho."
Oznámila ti Misty.
A ty jsi řekl: "Vzpomínáš si na ten dům, protože ho pořád máš v srdci."
A Misty řekla: "Kurva, odkud ty bys asi tak věděl, co mám v srdci, ty vole?"
Veliké kamenné domy. Mech na stromech. Vlny oceánu syčí a tříští se pod hnědými útesy. To všechno měla ta holka z bílé spodiny v srdíčku.
Možná proto, že tam Misty pořád stála, možná protože sis myslel, že je tlustá a osamělá, a protože neutekla, ses podíval dolů, na brož na svých prsou, a usmál ses. Podíval ses na ni a řekl jsi: "Líbí?"
"Jak je stará?" chtěla vědět Misty.
A ty jsi odpověděl: "Hodně."
"Co jsou zač ty kameny?" ptala se.
A ty jsi řekl: "Modré kameny."
Cistě pro úplnost, nebylo to vůbec jednoduché, zamilovat se do Petera Wilmota. Do tebe.

"Odkud ji máš?" zajímala se Misty.
A Peter mírně potřásl hlavou a culil se do podlahy. Kousal se do horního rtu. Rozhlédl se po těch pár lidech, co ve výstavní síni zbyli, mhouřil oči, díval se na Misty a povídá: "Slíbíš mi, že se nenakrkneš, když ti něco ukážu?"
Podívala se přes rameno po kamarádkách; stály úplně naproti, u nějakého obrazu, ale dívaly se.
A Peter špitl, pořád připlácnutý zadkem ke stěně, jen se k ní trochu předklonil: "Skutečné umění vzniká jedině z utrpení."
Cistě pro úplnost, jednou se Peter zeptal Misty, jestli ví, proč se jí líbí z umění právě to, co se jí líbí. Jak to, že tak úděsná válečná scéna, jako je Guernica, je krásná, zatímco obraz se dvěma jednorožci líbajícími se v rozkvetlé zahradě je prostě sračka. ,
Ví vůbec někdo, proč se mu co líbí?
Proč lidi vůbec cokoli dělají?
Tehdy ale byli ve výstavní síni, její kamarádky je okukovaly, jeden z obrazů bude jistě Peterův, a tak Misty přikývla: "Tak jo.
Ukaž mi krapet skutečného umění."
A Peter se lehce zakuckal pivem a podal jí džbánek. "Nezapomeň, cos slíbila," upozornil ji. Pak oběma rukama chytil orvaný kraj svetru a vytáhl si jej nahoru. Zvedající se divadelní opona.
Odhalení. Pod svetrem se ukázalo vyhublé břicho s troškou chlupů sbíhajících se uprostřed. Pak pupek. Chlupy se rozbíhaly do stran kolem vynořujících se růžových bradavek.
Svetr se zastavil, Peter měl za ním schovaný obličej, jedna bradavka se zvedla nahoru do špičky, byla rudá a strupatá, připevněná zespoda ke starému svetru.
"Podívej se," ozýval se zespod Peterův hlas. "Špendlík od brože mám zapíchnutý skrz bradavku."
Někdo tlumeně vykřikl, Misty se otočila na patě a podívala se na kamarádky. Umělohmotný džbánek jí vyklouzl z rukou, dopadl na zem; pivní exploze.
Peter spustil svetr dolů. "Neslíbilas mi něco?"
Byla to ona. Ten rezavý špendlík se nořil pod bradavku na jedné straně, probíhal až naproti a tam vycházel ven. Kůže kolem byla zamazaná krví. Chlupy byly od uschlé krve připlácnuté. Byla to Misty. To ona vykřikla.
"Každý den propíchnu novou dírku," říkal Peter, sehnul se a zvedl džbánek. "To abych každý den cítil novou bolest."
Podívala se lip a svetr kolem brože byl dotvrda zatuhlý a ztmavlý od krve. Jenže tohle je nakonec výtvarná škola. Viděla už horší věci. Nebo možná neviděla.
"Ty jseš blázen," oznámila mu Misty. Kdovíproč, snad z toho otřesu, se rozesmála. "No fakt. Jseš hnusnej." Na nohou měla sandály a byla celá lepkavá od rozlitého piva.
A Peter povídá: "Slyšelas někdy o malířce Maure Kincaidové?" Zakroutil broží, kterou měl zabodnoutou v prsou, aby se v bílém světle výstavní síně leskla. Aby krvácel. "Nebo o potchkeyseaské malířské škole?"
Proč děláme to, co děláme?
Misty se ohlédla po kamarádkách, ony se podívaly po ní, krčily obočí, chystaly se jí přijít na pomoc.
A ona se podívala na Petera a řekla: "Jmenuju se Misty."
A napřáhla ruku.
A Peter se jí pořád díval do očí a pomalu zvedl ruku a rozepnul sponku pod broží. Zašklebil se, na vteřinku napjal všechny svaly. Oči se mu zašily natěsno vráskami, vytáhl dlouhý špendlík ze svetru. Z prsou.
Ty sis ho vytáhl z prsou. Umazaný vlastní krví.
Zase špendlík zavřel a vložil jí brož do dlaně.
"Tak co, vezmeš si mě?" zeptal se.
Řekl to jako výzvu, jako by chtěl vyvolat rvačku, jako kdyby jí k nohám házel rukavici. Jako by ji ponoukal. Vyzýval k souboji.
Očima ji celou ohmatával, vlasy, prsa, nohy, paže a ruce, jako by
Místy Kleinmanová tvořila celý zbytek jeho života.
Milý, rozmilý Petere, cítíš tohle?
A ta pitomá kravka z přívěsové kolonie si tu brož vzala.

3. července
Ruku v pěst, říká Angel. Říká: "A ukazovák držet rovně, jako když se chcete rýpat v nose."
Vezme Misty za ruku, za tu ruku s napřímeným prstem, a drží ji tak, aby se koneček prstu tak tak dotýkal černé barvy na stěně.
Pohne prstem, aby jel po stopě černé barvy ve spreji, po zlomcích vět a po čmáranicích, po steklých kapkách a šmouhách, a říká:
"Cítíte něco?"
Cistě pro úplnost, ti dva jsou muž a žena a stojí blízko u sebe v temné komůrce. Vlezli do ní dírou ve stěně a majitelka domu čeká venku. Cistě abys to v budoucnosti věděl, Angel má na sobě ty své vypasované kalhoty z hnědé kůže, které jsou cítit jako krém na boty. Jako koženka na čalounění v autě. Jako tvoje peněženka, která vězela nějakou dobu v zadní kapse kalhot, když jsi o parném letním dni seděl za volantem. Misty mívala ve zvyku předstírat, že tuhle vůni strašně nesnáší, a právě tak jsou cítit Angelovy kalhoty přimáčknuté k ní.
Majitelka domu pořád stojí venku, ale co chvíli kopne do stěny a křikne: "Tak řeknete mi vy dva už, co tam vevnitř provádíte?"
Dnešní počasí: teplo a slunečno, s pár roztroušenými obláčky, z Pleasant Beach volala majitelka jistého domu a tvrdila,

že pohřešuje snídaňový kout a že by se na to měl někdo přijet mrknout.
Misty zavolala Angelu Delaportemu a on na ni čekal na pevninském konci trajektu a jeli spolu. Vzal s sebou foťák a plnou brašnu objektivů a filmů.
Jak si možná pamatuješ, Angel má dům v Ocean Parku. Nápověda: zadekloval jsi mu kuchyň. A on tvrdí, že když píšeš písmeno m, první hrb je vždycky větší než druhý, což dokazuje, že vlastnímu názoru dáváš přednost před míněním ostatních.
A když píšeš h, nahoře písmeno vůbec nevyčnívá a na dolním konci nožičky uděláš kudrlinku zabalenou zpátky a dolů, podle čehož je vidět, že se vždy rázně bráníš kompromisům. Je to grafologie, a to je dejme tomu věda, jak tvrdí Angel.
Když si prohlédl tvoje písmo u sebe v kuchyni, požádal, jestli může vidět i ty další domy.
Cistě pro úplnost, tvrdí, že kdo jako ty protahuje ocásky od písmen g a taky y dozadu, je silně fixovaný na svou matku.
A Misty na to, že v tomhle ohledu to fakt trefil.
Dojeli s Angelem do Pleasant Beach a přišla jim otevřít nějaká paní. Podívala se na ně s hlavou zakloněnou tolik, že očím vadil ve výhledu nos, prsa vypínala a rty tiskla pevně k sobě, přičemž svaly na obou koncích dolní čelisti, zevní svaly žvýkací se sevřely do vzteklé pěstičky a ona řekla: "To je Peter Wilmot moc líný, než aby se mi přijel podívat do tváře?"
Maličký sval mezi dolním rtem a bradou, její sval bradový, byl tak napjatý, až brada vypadala jako podobaná milionem důlečků, a ona dodala: "Manžel už od rána v jednom kuse kloktá."
Sval bradový, sval čelní, všechny tyhle menší svaly obličeje jsou jednou z prvních věcí, o kterých se učí na výtvarné škole v předmětu anatomie. A pak už poznáte falešný úsměv, protože při něm smíchový sval, risorius, a podkožní sval krku, platysma, stahují dolní ret dolů a stranou, takže se napřímí a odhalí dolní zuby.
Čistě pro úplnost, poznat, kdy lidé jen předstírají, že ve vás našli zálibu, to není zrovna žádoucí dovednost.
V kuchyni se kolem díry nízko nad podlahou odlupuje žlutá tapeta. Na žlutých podlahových dlaždicích leží vrstva novin a sádrového prachu. Vedle otvoru je igelitka narvaná kusy rozbitého sádrokartonu. Vykukují z ní lokny útržků žlutých tapet. Žlutě tečkovaných, s oranžovými pidislunečničkami.
Paní stojí vedle otvoru, ruce má založené na prsou. Kývne k otvoru a povídá: "Támhle to je."
Misty jí oznamuje, že dělníci při stavbě mrakodrapu nebo mostu z ocelové konstrukce na nejvyšší díl připevní mladý stromek, aby oslavili, že při stavbě nikdo nezahynul. Anebo aby nové stavbě přinesli úspěch a hojnost. Říká se tomu "glajcha". Je to starobylá tradice.
Tihle stavaři jsou samá iracionální pověra.
Misty řekla majitelce domu, ať si nedělá těžkou hlavu.
Její sval čelní vytahuje obočí vysoko nad nos. Její zdvihač horního rtu, levator labii superioris, ohrnuje horní ret do šklebu a roztahuje nozdry. A stahovač dolního rtu, depressor labii inferioris, ohrnuje zase dolní ret a odhaluje dolní zuby, a ona říká:
"Vy byste měli mít těžkou hlavu."
Za otvorem je temná komůrka lemovaná po třech stranách žlutými lavicemi připevněnými ke stěnám, cosi jako kóje v restauraci, ale bez stolu. Majitelka tomu říká snídaňový koutek. Ta žlutá, to je žlutý vinyl, a na stěnách nad lavicemi je zase žlutá tapeta. Na té je čáranice černou barvou ve spreji a Angel jí po ní vede ruku a ono tam stojí:
…zachránit náš svět tím že tu armádu vetřelců pobijí…
Černá barva ve spreji, trosky vět a klikyháky, všechno Peterovo. Cmáranice. Nápisy barvou jdou přímo přes obrázek v rámu, přes krajkové polštářky, přes lavice se žlutým vinylem. Na podlaze stojí prázdné spreje s černými otisky Peterových rukou, otisky jeho prstů se vinou ve spirále, jako by všechny plechovky pořád svíral.
Nastříkaná slova jdou přes obrázky květin a ptáků. Černá slova se táhnou přes krajkové dekorativní polštářky. Slova vedou kolem místnosti ve všech směrech, přes dlážděnou podlahu, přes strop.
"Dejte mi ruku," říká Angel. A svírá Misty ruku do pěsti, ze které trčí jen ukazovák. Přiloží koneček prstu na černé nápisy a nutí ji přejíždět jím po každém slovu.
Pevně jí ruku svírá a vede jí prst. Za límečkem a v podpaží bílého trička se mu rozlézá pot. Z úst mu je cítit víno, dech se mu sráží ze strany na Mistině krku. Jak se na ni upírají Angelovy oči, zatímco ona sleduje černá nastříkaná slova.
Takový má pocit z celé téhle místnůstky.
Angel drží její prst u stěny, sune je] po namalovaných slovech a říká: "Cítíte, co cítil váš manžel?"
Grafologové tvrdí, že když ukazováčkem přejedete po něčím písmu, anebo když třeba vezmete dřevěnou lžíci nebo jídelní hůlku a píšete přes starší písmo, ucítíte přesně to, co při psaní cítil původní pisatel. Musíte prozkoumat tlak a rychlost písma, musíte tisknout ruku stejně silně jako pisatel. Psát stejně rychle, jako podle všeho psal on. Angel tvrdí, že to je stejné jako niterné herectví. Jako cosi, čemu říká systém výchovy herců podle Konstantina Stanislavského.
Angel vykládá, že rozbor písma a metoda Stanislavského si získaly oblibu ve stejné době. Stanislavskij studoval Pavlovovy výzkumy se slinícími psy a také práci neurofyziologa I. M. Sečenova. Před tím Edgar Allan Poe studoval grafologii. A všichni se snažili spojit jevy tělesné s jevy citovými. Tělo s myslí. Hmotný svět s představivostí. Tenhle svět s tím po něm.
Sune Mistin prst po stěně a nutí ji tím přejíždět po slovech:
…vás záplava a máte neukojitelný hlad a hlučně se dožadujete…
Angel šeptem říká: "Pokud city mohou vést k fyzickým skutkům, pak zopakovat fyzické skutky znamená znovu vytvořit původní city."
Stanislavskij, Sečenov, Poe, všichni hledali nějakou vědeckou metodu, díky níž by se daly zázraky opakovat na požádání, tvrdí
Angel. Metodu, jak bez konce opakovat nahodilé jevy. Montážní linku na projekci a výrobu spontánních jevů.

Mystika v objetí s průmyslovou revolucí.
Jako hadr, když si s ním přeleštíte holínky; tak zavání celá tahle místnost. Jako vnitřní strana širokého a silného pásku. Jako zadákova rukavice. Jako psí obojek. Mdlý octový pach tvého zapoceného pásku od náramkových hodinek.
Je slyšet Angelův dech, ona má jednu tvář vlhkou od jeho šepotu. Jeho ruka ji svírá, je strnulá a tvrdá jako past, tiskne ji.
Prsty se mu zarývají do její kůže. A Angel říká: "Sáhněte si.
"okuste se vycítit, co cítil váš manžel, a pak mi to povězte." Slova:
- vaše krev je naše zlato…
Kdo ví, jak to, ale číst něco může být totéž jako facka.
Majitelka venku před otvorem něco povídá. Klepe na stěnu a promluví hlasitěji: "Já teda nevím, co tam chcete, ale měli byste s tím pohnout."
"Řekněte to," pošeptá Angel.
Slova říkají:…jste vy, kobylky, a ve vašich stopách kolaps a odpadky…
Angel nepouští prsty tvojí ženy, nutí je přejet po každém písmenu, a šeptá: "Řekněte to."
A Misty na to: "Ne." Misty na to: "Jsou to jenom potrhlý kecy."
Angel jí vede prsty, pevně je svírá v pěsti, ramenem ji postrkuje podél zdi a říká: "Jsou to jenom slova. To zvládnete."
"Je v tom spousta zla," namítá Misty. "A nedává to smysl."
Slova:…povraždit vás všechny každou čtvrtou generaci jako oběť…
Angel jí tiskne prsty, jeho kůže je teplá a on šeptá: "Tak proč vám stálo za to se jet podívat?"
Slova:…mojí ženě se po tlustých nohách klikatí křečové žíly…
Po tlustých nohou tvé ženy.
Angel šeptá: "Proč jste se sem tahala?"
Protože její drahý, předrahý pitomý manžel nenechal dopis na rozloučenou.
Protože tuhle část jeho života nikdy nepoznala.
Protože chce pochopit, co byl zač. Chce zjistit, co se vlastně stalo.
"Nevím," říká Misty Angelovi.
Vykládá mu, že stavaři ze staré školy nikdy nezačali s novým domem v pondělí. Jedině v sobotu. Když udělali základy, hodili na ně trochu žitných zrn. Když do tří dnů žito nezačalo rašit, pustili se do stavby. Vzali starou bibli a zahrabali ji pod podlahu nebo zazdili do stěny. Vždycky nechali jednu stěnu bez malby, dokud nepřišli noví majitelé. To aby ďábel netušil, že je dům hotový, dřív než už bude zabydlený.
Angel vytáhne z kapsy na straně brašny s foťákem cosi plochého a stříbřitého, velkého jako brožovaná knížka. Je to hranaté a lesklé, je to placatice, zakřivená tak, až v lesklé výduti vidíte vlastní obličej protáhlý a hubený. A na té vypouklé straně zase rozplácnutý a tlustý. Podá placatici Misty, kov je hladký a těžký a nahoře je kulatý uzávěr. Váha se přemisťuje, uvnitř něco bublá.
Jeho brašna s fotakem je z poškrábané šedé látky a má spoustu zipů.
Na té protáhlé a hubené straně placatice je vyryto: Angelovi -
Te Amo.
"A co vy?" říká Misty. "Proč vy jste tady?"
Bere si placatici a jejich prsty se dotknou. Tělesný kontakt.
Flirtování.
Čistě pro úplnost, dnešní počasí: částečně podezřívavo s možností zrady.
A Angel povídá: "Je v tom gin."
Když víčko odšroubujete, zůstane bimbat na krátkém pásku, který je nepustí od placatice. To, co je uvnitř, voní po pohodičce, a Angel říká: "Napijte se," a všude po protáhlém a hubeném odrazu její tváře v lesklé stěně nádoby jsou otisky jeho prstů. Skrz otvor ve stěně je vidět nohy majitelky domu, obuté do semišových mokasínů. Angel odloží brašnu tak, aby otvor zakryla.
Někde za tím vším je slyšet vlny oceánu pokaždé, když zašumí a roztříští se. Zašumění, rána.
Podle grafologie prý rukopis odhaluje tři stránky každé osobnosti. Všechno, co se vyskytuje pod linkou řádky, nožičky a smyčky všech gaya tak, poskytuje vodítka k vašemu podvědomí.
K vašemu id, jak by to nazval Freud. To je vaše nejživočišnější stránka. Když se spodní části písmen vychylují doprava, znamená to, že inklinujete k budoucnosti a k vnějšímu světu. Když doleva, znamená to, že vězíte v minulosti a rýpete se sami v sobě.
Váš rukopis, to, jak jdete po ulici, ve všech tělesných aktivitách se promítá celý váš život. Jak držíte ramena… říká Angel. V tom to celé je. Tím, co děláte s rukama, vyslepičíte vždycky celý svůj životní příběh.
V placatici je gin, takový ten milý, který chladí a konejší po celé délce hrdla.
Angel říká, že všechno, co vyčnívá nad střední index rukopisu, nad ta obyčejná e nebo x, že všechna ta vysoká písmena poskytují náznaky k vašemu vyššímu, spirituálnímu já. K vašemu superego. To, jak píšete písmena l nebo h nebo tečky nad i, ukazuje čím se usilujete stát.
A všechno mezi tím, všechna písmena na středním indexu, vypovídají o vašem ego. Ať už jsou namačkaná nebo ostrá nebo roztažená a rozmáchlá, vypovídají o vašem běžném, všednodenním já.
Misty podá placatici Angelovi a on se napije.
A zeptá se: "Cítíte něco?"
Peterova slova:…krvi zachováme svůj svět pro budoucí generace…
Tvoje slova. Tvoje umění.

Angelovy prsty ji pustí. Mizejí ve tmě a je slyšet, jak se na brašně s foťákem otevírají zipy. Jeho hnědě kožená vůně od ní ucouvne, ozve se cvaknutí a je vidět záblesk, cvak a blesk, fotografuje. Při tom si přihne z placatice a její odraz klouže po kovu v jeho prstech nahoru dolů.
Misty přejíždí prsty po stěnách a ono se tam píše:… sehrál jsem svou roli. Našel jsem ji…
Stojí tam:…není na mně, abych někoho zabíjel. To ona je popravčí…
Misty vykládá, že když chtěl sochař Bernini přesně trefit bolestný výraz, skicoval vlastní tvář a pálil se u toho na noze svíčkou. A když Géricault maloval Prám Medusy, chodil po špitálech a kreslil si tváře umírajících. Do ateliéru si nosil jejich uřezané hlavy a paže, aby mohl zkoumat, jak při rozkladu mění kůže zbarvení.
Stěna zaduní. Zaduní znovu, sádrokarton a barva se jí pod prsty chvějí. Majitelka domu z druhé strany zase kope do zdi těmi svými křápy, ptáčci a květinky v rámech drnčí na žluté tapetě. Na čmáranicích černou barvou ve spreji. Majitelka křičí: "Povězte
Peteru Wilmotovi, že za tohle svinstvo ho dostanu do vězení."
Za tím vším šumí a tříští se vlny oceánu.
Její prsty stále črtají slova, Misty se snaží cítit, co cítil on, a říká: "Slyšel jste někdy o místní malířce jménem Maura Kincaidová?"
"Něco málo," odpoví Angel zpoza fotoaparátu a závěrka cvak -
Neměla Kincaidová něco společného se Stendhalovým syndromem:
A Misty se znovu napije, hlt v krku zapálí, slzy vhrknou do očí Na to měla umřít?" Angel pořád fotí a fotí a dívá se na ni přes aparát a povídá: "Podívejte se sem." Povídá: "Co jste to vykládala o tom umění? Ty věci o anatomii? Usmějte se tak, jak by měl vypadat opravdový úsměv."

4. července
Čistě abys věděl. Všechno vypadá miloučce. Je Den nezávislosti a hotel je nabitý. Na pláži hlava na hlavě. V recepci se mačkají letní lidé, strkají jeden do druhého, čekají, kdy na pevnině začne ohňostroj.
Tvoje dcera, Tabi, má obě oči zalepené kousky leukoplasti.
Šmátrá rukama před sebou a naslepo se snaží prodrat halou. Jde od krbu k recepčnímu pultu a šeptá: "…osm, devět, deset…" počítá kroky od jednoho orientačního bodu ke druhému.
Lidé zvnějšku, letní lidé sebou maličko škubou, vyděsily je její šmátrající drobné ruce. Upjatě se na ni usmívají a jdou jí z cesty.
Ta holčička ve vybledle růžově a žlutě kostkovaných letních šatech, s černými vlasy svázanými do ohonu žlutou stužkou, je dokonalé místní dítě. Růžová rtěnka a lak na nehty. Asi se věnuje nějaké roztomilé, staromódní místní hře.
Tabi přejede dlaněmi po stěně, nahmatá obraz v rámu, nahmatá knihovnu.
Venku, za okny haly, se zableskne, ozve se rána. Na pevnině začínají vzlétat rachejtle, vysokým obloukem přikloněným k ostrovu. Jako kdyby na hotel někdo zahájil palbu.
Veliká ohnivá kola, žlutá a oranžová. Rudé zášlehy ohně. Modré a zelené jiskry a šmouhy na nebi. Rána vždycky přijde opožděně, asi jako hrom po blesku. A Misty přikročí ke své dceři a říká:
"Kotě, už začali." Říká: "Otevři oči a pojď se dívat."
Tabi si oči nechá pořád zalepené. "Musím si tu místnost uložit do paměti, dokud tu všichni jsou." Hmatem postupuje od jednoho cizího člověka ke druhému, všichni strnuli a pozorují oblohu,
Tabi počítá kroky ke dveřím haly a ven na verandu.

5. července
Když jste měli s Misty první vážnější rande, natáhl jsi pro ni plátno.
Peter Wilmot a Misty Kleinmanová mají rande, sedí ve vysokém plevelu na veliké prázdné parcele. Kolem nich poletují včely a mouchy. Oni sedí na kostkované dece, kterou si Misty přinesla z pokoje. Misty má s sebou i krabici na barvy, krabici z bledého dřeva pod zažloutlým lakem, s mosaznými rohy a panty, zašlými skoro až do černa; Misty jí odtáhla nožičky do stran, aby z ní byl podstavec.
Pokud si tyhle věci už pamatuješ, přeskoč to.
A pokud si to pamatuješ, plevel rostl tak vysoko, že jste si v něm museli vyšlapat místečko na slunění.
Byl jarní semestr a v univerzitním areálu jako by všichni dostali stejný nápad. Utkat CD přehrávač nebo sálový počítač výhradně z místních travin a větviček. Z kořínků. Z tobolek. Ve vzduchu byly cítit spousty kaučukového lepidla.
Nikdo nenapínal plátna a nemaloval krajinky. Na tom není nic duchaplného. Peter seděl na dece, na sluníčku. Rozepnul si sako a vyroloval vzhůru plandavý svetr. A pod ním, na kůži prsou a břicha, bylo prázdné plátno.
Místo ochranného krému sis pod oběma očima a u kořene nosu šmrdlal kreslířským uhlem. Veliký černý kříž uprostřed obličeje.
Pokud teď tohle čteš, jsi v komatu už pámbu ví jak dlouho.
Tenhle deník tě ani omylem nemůže znudit.
Když se Misty zeptala, proč sis pod šaty přinesl plátno, proč jsi ho takhle nacpal pod svetr…
Peter odpověděl: "Abych měl jistotu, že mi padne."
Odpověděl jsi.
Pokud se pamatuješ, budeš vědět, jak jsi žvýkal stonek trávy.
Jak chutnal. Svaly na bradě se vyboulí, výrazně a hranatě, nejdřív na jedné straně, pak na druhé, a ty žvýkáš dál a dál.
Jednou rukou jsi hrabal dole mezi plevelem a měls plnou dlaň kamínků nebo hrudek nebo hlíny.
Všechny Mistiny kamarádky smotávaly ty pitomé traviny. Dělaly z nich nějaký spotřebič, který bude vypadat dost

reálně, aby to bylo duchaplné. A aby se nerozmotaly. Musí to fakt vypadat jako nefalšovaný prehistorický moderní přístroj na zábavu, jinak zkrátka ta ironie dost nevynikne.
Peter jí dal prázdné plátno. "Namaluj něco."
A Misty řekla: "Malovat už nikdo nemaluje. Už ne."
Pokud někdo z jejích známých ještě vůbec maloval, tak leda vlastní krví nebo spermatem. A maloval na živé psy z útulku, anebo na tvarované želatinové zákusky, ale nikdy ne na plátno.
A Peter řekl: "Vsadil bych se, že ty pořád maluješ na plátna."
"Proč?" na to Misty. "Protože jsem retardovaná? Protože mě nenapadá nic lepšího?"
A Peter prohlásil: "Tak už kurva maluj."
Očekávalo se od nich, že budou nad pouhé zobrazování povzneseni. Nad vytváření pěkných obrázků. Očekávalo se od nich, že se přiučí vizuálnímu sarkasmu. Misty řekla, že za tolik školného by se každý měl poctivě učit technikám efektivní ironie. Řekla, že pěkný obrázek svět v ničem nepoučí.
A Peter: "0 čem bysme asi měli poučovat svět, když si v našem věku ani nesmíme sami koupit pivo?" Ležel na zádech v jejich hnízdečku mezi plevelem, jednu paži měl pod hlavou a říkal:
"1 kdyby ses přetrhla, pokud nemáš inspiraci, nijak ti to nepomůže."
Pro případ, že sis toho nevšiml, ty hňupe zasraná, se ti Misty opravdu chtěla zalíbit. Cistě pro úplnost, ty šaty, ty sandály, ten schlíplý slamák… nastrojila se jen pro tebe. Kdyby ses tak dotkl jejích vlasů, hned bys uslyšel, jak praskají lakem.
Parfému Píseň větru na sebe nastříkala tolik, že přitahovala včely.
A Peter položil prázdné plátno na její podstavec. "Taková
Maura Kincaidová nikdy do žádný posraný výtvarný školy nechodila," řekl. Vyplivl žvanec zelených slin, utrhl si další stonek nějaké plevelné traviny a strčil si ho do pusy. Do zelena obarvený jazyk povídá: "Vsadím se, že kdybys malovala, co máš v srdci, mohlo by to viset v muzeu."
Misty řekla, že jestli vůbec něco má v srdci, tak nejspíš samé hovadiny.
A Peter se na ni jenom podíval. "A k čemu teda malovat něco, co nemiluješ?"
To, co miluju, by se nikdy neprodávalo, pověděla mu Misty.
Lidi by si to nekupovali. "Třeba by ses divila," Peter na to.
Taková byla Peterova teorie sebevyjádření. Jeho paradox profesionálního výtvarníka. Utrácíme život ve snaze se dobře vyjádřit, ale nemáme co říct. Chceme, aby kreativita byla systémem tvořeným příčinou a následkem. Výstupy. Zpeněžitelný produkt.
Chceme mít uznání a úspěch, které odpovídají naší ukázněnosti a úpornosti. Pustíme se do lopoty na výtvarné škole, dereme se o titul z oboru výtvarných umění, cvičíme, cvičíme, cvičíme. Ale při všech svých výtečných dovednostech nemáme co zaznamenávat. Podle Petera nás nic nemůže nasrat víc, než když nějaký hadrák a feták, líný pobuda anebo uslintaný uchyl vytvoří mistrovské dílo. Jakoby mimoděk.
Nějaký idiot, který se nebojí říct, co doopravdy miluje.
"Platón," vykládá Peter, otočí hlavu a vyplivne zelené sliny do plevele, "Platón řekl: ‚Kdo přikročí ke chrámu Múz bez inspirace, veden vírou, že mu postačí řemeslná zdatnost, zůstane břídilem a jeho troufalou poezii zastíní písně šílenců.'"
Strčil si do pusy další stonek, žvýkal a vykládal: "Tak co, nad čím šílí Misty Kleinmanová?"
Nad vymyšlenými domy a nad dlážděnými ulicemi. Nad racky, co při návratu od rybích hejn, která nikdy neviděla, krouží kolem lodí na lov ústřic. Nad okenními truhlíky, ze kterých přetékají hledíky a cínie. Ale tyhle sračky malovat nebude, ani náhodou.
‚Maura Kincaidová poprvé vzala štětec do ruky, když jí bylo jedenačtyřicet," tvrdil Peter. Začal z krabice vyndávat štětce, slinil jejich konečky do špiček. "Maura byla vdaná za jednoho starosvětského tesaře z ostrova Potchkeysea a měla s ním pár děcek." Vyndal její tuby s barvami, rozložil je na deku vedle štětců.
"Jenže pak její manžel umřel," vykládal Peter. "A Maura onemocněla, a vážně, měla souchotiny nebo tak něco. Je to už dávno, tehdy už byla ženská v jedenačtyřiceti stará."
A prý teprve po tom, co jí zemřelo jedno z dětí, namalovala
Maura první obraz. "Možná musejí lidi vážně moc trpět, než najdou odvahu udělat to, co milují."
Tohle všechno jsi Misty řekl.
Řekls, že Michelangelo trpěl maniodepresivní psychózou a na obrazech sám sebe zachytil jako bičovaného mučedníka. Henri
Matisse se kvůli apendicitidě vzdal advokátské kariéry. Robert
Schumann začal skládat až poté, co mu ochrnula pravá ruka, takže dráha koncertního klavíristy vzala za své.
A u toho výkladu ses přehraboval v kapsách. Něco jsi hledal.
Mluvils o Nietzschem a jeho třetím stadiu syfilidy. 0 Mozartovi a jeho urémii. O Paulovi Kleem a sklerodermii, která mu deformovala klouby a svaly, až umřel. 0 Fridě Kahlo a vrozeném zadním rozštěpu páteře, kvůli kterému měla nohy plné krvácejících boláků. 0 lordu Byronovi a jeho chromé noze. 0 sestrách
Brontëových a jejich tuberkulóze. 0 Marku Rothkovi a jeho sebevraždě. 0 Flannery 0'Connorové a její vředovité tuberkulóze kůže. Inspirace vyžaduje choroby, úrazy, šílenství.
"Podle Thomase Manna jsou velcí umělci velcí invalidé," řekl
Peter.
A pak jsi na deku něco položil. Uprostřed tub s barvami a štětců se ocitla veliká brož se skleněnými diamanty. Byla velká asi jako stříbrný dolar a kameny v ní byly z čirého skla, titěrná naleštěná zrcadýlka uspořádaná do větrníku, žlutá a oranžová, štípaná a už zakalená. Na kostkované dece jako by brož jednou explozí rozbila sluneční světlo na jiskry.

Kov byl matně šedý, držel falešné drahokamy mezi ostrými zoubky.
"Slyšíš něco?" zeptal se Peter.
A Misty zvedla brož. Jiskry se jí odrazily rovnou do očí, oslepily ji, omámily. Odpojily ji ode všeho, od slunce i trávy.
"Je tvoje," povídá Peter. "Pro inspiraci."
Desítky jejích odrazů v každém falešném diamantu. Tisíc kousíčků jejího obličeje.
"Poslechni," zeptala se Misty jiskřivých barev ve své dlani,
"jak vlastně zemřel manžel Maury Kincaidové?"
A Peter měl zelené zuby a plival zelené sliny kolem sebe. Na tváři měl černý kříž. Olízl si zelené rty zeleným jazykem a povídá:
"Byla to vražda." Povídá: "Zavraždili ho."
A Misty začala malovat.

6. července
Čistě pro úplnost: opršalá stará knihovna, kde se tapety odlupují na všech švech a která má stropní svítidla z mléčného skla nacpaná mrtvými mouchami, to všechno, co si pamatuješ, je tu pořád.
Pokud si to pamatuješ. Tentýž ošoupaný starý globus, zažloutlý do barvy vývaru. S kontinenty děr vyhloubených kamsi do Pruska a Belgického Konga. Pořád tu je zarámovaný ozdobný nápis, podle nějž ČMÁRÁNÍ DO KNIH SE CO NEJRÁZNĚJI ZAKA -
ZUJE.
Stará paní Terrymorová, knihovnice, nosí stále tytéž tvídové šaty, až na to, že teď má na klopě placku velkou jako její obličej, kde se píše: Nalezněte svůj nový zítřek s Finančním servisem
Owens Landing!
Čemu nerozumíme, to si můžeme vyložit jakkoli.
Na celém ostrově nosí lidé takovouhle placku nebo rovnou tričko s reklamním nápisem. Když je někdo uvidí, jak to mají na sobě, dostávají drobné peněžní odměny. Změnili vlastní těla v billboardy. Na hlavách baseballové čapky s bezplatnými telefonními linkami.
Misty je tu s Tabi, hledají knihy o koních a o hmyzu, protože paní učitelka chce, aby si něco takového Tabi přečetla, než s podzimem půjde do sedmé třídy.
Žádné počítače. Žádné internetové připojení, a to znamená taky žádní letní lidé. Zákaz donášení kávy s horkým mlékem. A videokazet a DVD. Zákaz každého zvuku silnějšího než šepot.
Tabi si zašla do oddělení dětských knih a tvoje žena do svého osobního komatu: k policím s knihami o výtvarném umění.
Na výtvarné škole se člověk dozví, že slavní staří mistři, třeba
Rembrandt a Caravaggio a van Eyck, jen obkreslovali. Kreslili právě tak, jak to Tabi učitelka zakazuje. Hans Holbein, Diego
Velázquez, všichni seděli v sametovém stanu, v kalném šeru, a črtali vnější svět, který dovnitř prosvítal nevelkou čočkou. Anebo se odrážel v zakřiveném zrcadle. Anebo se, jako u dírkové kamery, prostě jen promítal do jejich ztemnělého pokojíčku otvůrkem. Promítali vnější svět na obrazovku svých pláten. Canaletto,
Gainsborough, Vermeer, drželi se tam ve tmě hodiny, dny, obkreslovali budovu nebo nahou modelku v jasném světle venku.
Někdy dokonce nanášeli i barvy rovnou na ty promítané barvy, napodobovali lesk látky, který dopadal v promítaných záhybech.
Malovali přesný portrét jediného odpoledne.
Cistě pro úplnost, camera obscura je latinský výraz pro temnou komoru.
Montážní linka v objetí s mistrovským dílem. Fotoaparát, který místo bromidu stříbrného používá barvy. Plátno místo filmu.
Stráví tu celé odpoledne. Najednou Tabi přijde a stoupne si matce po bok. Tabi drží v rukou otevřenou knihu a říká: "Mami?" Nos má pořád zavrtaný v knize a říká Misty: "Vědělas, že aby shořelo lidské tělo, je potřeba žár aspoň osm set stupňů po dobu sedmi hodin?"
V knize jsou černobílé snímky spálených obětí zkroucených do "polohy boxera", se zuhelnatělými pažemi staženými před obličeje. Ruce jsou sevřené v pěsti, usmažené žárem ohně. Dočerna zuhelnatělí profi boxerci. Kniha se jmenuje Soudní zkoumání požárů.
Cistě pro úplnost, dnešní počasí: nervózní zhnusení se zkusmými obavami.
Paní Terrymorová zvedne hlavu od stolu. "Dej to zpátky,"
nakáže Misty dceři.
Tvoje žena je dneska v knihovně, u regálů s knihami o výtvarném umění, náhodně se jich dotýká. Kdovíproč nějakou otevřea ono se tam píše, že když malíři promítali na plátno obraz, dopadal jim tam obrácený. Proto je na obrazech starých mistrů tolik leváků. A když použili čoěku, obraz byl vzhůru nohama. Ať viděli obraz jakkoli, viděli ho pokřiveně.
V téhle knize je starý dřevoryt, na kterém malíř obkresluje promítaný obraz. A přes stránku někdo napsal: Tohle můžeš udělat i se svým rozumem.
Proto ptáci zpívají: aby si vyznačili území. Proto psi zvedají nožičku.
Je to jako to, co zůstalo v Dřevěné a zlaté jídelně pod stolem:
posmrtný vzkaz od Maury Kincaidové.
Vyber si kteroukoli knihu v knihovně, napsala.

Její tužkou vyvedený trvalý následek. Její podomácku uplácána nesmrtelnost.
Pod tímhle novým vzkazem je podpis Constance Burtonová.
Tohle můžeš udělat i se svým rozumem.
Misty si náhodně vytáhne další knihu, náhodně ji otevře. Je o Charlesi Meryonovi, skvělém francouzském rytci, kterého postihla schizofrenie a který zemřel v blázinci. Je v ní rytina francouzského ministerstva námořní dopravy, klasické kamenné budovy za řadou vysokých, žlábkovaných sloupů, a dílo vypadá dokonale, dokud si nevšimnete, že z nebe se dolů snáší roj oblud.
A přes to hejno oblud je tužkou napsáno: Jsme jejich návnada a jejich past. Podpis: Maura Kincaidová.
Misty má zavřené oči a špacíruje dvěma prsty po hřbetech knih v polici. Nahmatává hřbety z kůže a z papíru a látky, pak naslepo vytáhne knihu a někde ji otevře.
Uvnitř je Francisco Goya, který se otrávil olovem ze svých zářících barev. Nanášel je prsty a palci, nabíral je z nádobek tak dlouho, až si uhnal mozkové onemocnění zaviněné otravou, které vedlo k ohluchnutí, depresím a šílenství. Na téhle stránce je obraz boha Saturna, kterak požírá vlastní děti - je to kalná směs černé barvy a uvnitř obr s vypoulenýma očima, jak ohryzává bezhlavému tělu ruce. Na bílý okraj stránky kdosi napsal: Jestli jsi tohle našla, ještě pořád se můžeš zachránit.
Podepsána je Constance Burtonová.
V další knížce zachytil francouzský malíř Watteau sám sebe jako bledého, vytáhlého kytaristu, který stejně jako on v reálném světě umírá na tuberkulózu. Přes modré nebe za ním je napsáno:
Nemaluj jim ty obrazy. Podepsána Constance Burtonová.
Misty na zkoušku vykročí přes knihovnu, kolem staré knihovnice, která ji pozoruje skrze kulaté brýlky v černých drátěných obroučkách. V náručí si nese knihy o Watteauovi, Goyovi a o temné komoře, všechny otevřené a naskládané v sobě. Tabi zvedne hlavu, podívá se po ní od stolu s hromadami dětských knížek.
U regálů s knihami o literatuře Misty zase zavře oči a jde dál, přejíždí prsty po starých hřbetech. Kdovíproč se zastaví a jednu knihu vytáhne.
Je to kniha o Jonathanu Swiftovi, o tom, jak se u něj projevil
Ménièrův syndrom a život mu zničily závratě a hluchota. V zahořklosti sepsal černočerné satiry, Gulliverovy cesty a Skromný návrh, v němž předkládá myšlenku, že by se mohli bohatí Britové živit masem stále početnějších irských dětí. Svoje nejlepší díla.
Kniha se rozevře na stránce, kde někdo napsal: Zabili by všechny děti Boží, jen aby zachránili ty vlastní. Podepsána tu je
Maura Kincaidová.
Tvoje žena vloží tu knihu do té předešlé a zase zavře oči. Nese plnou náruč knih, napřahuje ruku a nahmatává další knihu.
Misty špacíruje dvěma prsty po dalších hřbetech. Oči má zavřené a jde dál… až narazí na nějakou měkkou zeď a na pach zásypu.
Když se podívá, spatří tmavorudou rtěnku v bíle napudrované tváři. Na čele zelené stínítko, nad ním prošedlé kučery.
Na štítu stínítka je potisk: Pro úplné uspokojení volejte 1-800-555-1785.
Pod tím jsou brýle s černými drátěnými obroučkami. Tvídové šaty.
"Promiňte," ozve se, a ona to je paní Terrymorová, knihovnice. Stojí se založenýma rukama.
A Misty o krok couvne.
Tmavorudá rtěnka povídá: "Budu vám vděčná, když nebudete ničit knihy tím, že je vkládáte jednu do druhé."
Chudinka Misty odpoví, že je jí moc líto. Věčná cizinka Misty jde položit knihy na stolek.
A paní Terrymorová napřahuje dlaně, svírá dlaně a říká: "Dovolte, zařadím je zpátky, dovolte."
Ještě ne, na to Misty. Ráda by si je vypůjčila. Přetahují se o ten náklad a jedna kniha sklouzne a dopadne naplocho na podlahu.
Zazní to hlučně jako facka. A kniha se otevře na nápisu: Nemaluj jim ty obrazy.
A paní Terrymorová říká: "Je mi líto, jsou to příručky, půjčujeme je pouze prezenčně."
A Misty říká, že ne, tedy aspoň ne všechny. Jasně je vidět slova:
Jestli jsi tohle našla, ještě pořád se můžeš zachránit.
Knihovnice to vidí přes ty svoje černé brejličky a povídá:
"Pořád víc a víc škod. Každý rok." Podívá se na stojací hodiny ve skříni z tmavého ořešáku a povídá: "Když dovolíte, dneska zavíráme dřív." Porovná náramkové hodinky s těmi stojacími a říká:
"Zavřeli jsme před deseti minutami."
Tabi si už nechala zapsat vypůjčené knížky. Stojí u vchodových dveří, čeká a křikne: "Pospěš si, mami. Musíš do práce."
A knihovnice zaloví jednou rukou v kapse tvídových šatů a vytáhne velikou, růžovou mazací gumu.

7. července
Malá Misty Marie Kleinmanová, příslušnice bílé spodiny, uměla nakreslit barevné sklo mozaikových oken v kostele na ostrově
Potchkeysea ještě dřív, než se naučila číst a psát. Než kdy nějaké mozaikové kostelní okno spatřila. Než kdy vstoupila do kostela, do jakéhokoli kostela. Bezbožná malá Misty Kleinmanová uměla nakreslit náhrobky na vesnickém hřbitově na Potchkeyseaském mysu, kreslila data a nápisy na nich ještě dřív, než začala chápat, že to jsou čísla a slova.
A teď sedí v kostele na mši a stěží se rozpomíná, co si kdysi představovala a co spatřila doopravdy poté, co sem

přijela. Nachovou oltářní pokrývku. Silné dřevěné krovy zčernalé lakem.
Všechno si vybájila jako malá holka. To je ale nemožné.
Grace je v lavici vedle ní, modlí se. Tabi vedle Grace, obě klečí.
Spínají ruce.
Grace má zavřené oči a skrz sevřené rty tlumeně cedí do dlaní:
"Prosím, ať se moje snacha vrátí k dílu, které miluje. Prosím, ať nepromarní velkolepé nadání, které jí Bůh dal…"
Kolem nich jsou členové všech starých ostrovních rodin, tlumeně se modlí.
Za nimi šeptá nějaký hlas: "…prosím, bože, dej Peterově manželce všechno, co potřebuje, aby se pustila do svého díla…"
Jiný hlas, hlas staré paní Petersenové, se modlí: "…ať nás
Misty zachrání, než to tu cizí lidi zničí ještě víc…"
Špitá si dokonce i Tabi, tvoje vlastní dcera: "Prosím, pane bože, ať se maminka sebere a začne malovat…"
Celé to voskové muzeum ostrova Potchkeysea klečí kolem
Misty. Tupperovi a Burtonovi a Niemanovi, všichni mají zavřené oči, propletené prsty, všichni žadoní, aby ji bůh přiměl malovat.
Všichni jsou toho názoru, že vládne jakýmsi skrytým nadáním, které je zachrání.
A Misty, tvoje nebohá manželka, jediná duševně zdravá osoba ze všech, nechce nic než… no co, nechce nic než panáka.
Pár panáků. Pár aspirinů. Repete.
Nejradši by všechny seřvala, ať sakra zavřou huby a přestanou se modlit.
Pokud jste už ve středním věku a chápete, že z vás nikdy nebude velký umělec, jak jste o tom snili, a že nikdy nenamalujete díla, která lidi osloví a inspirují, která je vážně osloví a dojmou a změní jejich životy. Nemáte na to prostě dost nadání.
Nemáte dost intelektu nebo inspirace. Nemáte nic z toho, co je potřeba, aby vzniklo mistrovské dílo. Pokud vidíte, že ve vašich deskách není nic než ty veliké kamenné domy a veliké květinové záhony podobné nadýchaným polštářkům, jen ty obnažené sny holčičky z Tecumseh Lake v Georgii, pokud vidíte, že cokoli, co byste uměli namalovat, by jen zvětšovalo počet průměrných šmejdů ve světě, který je už tak průměrným šmejdem přecpaný. Pokud vám dojde, že je vám jedenačtyřicet a jste u konce s bohem danými možnostmi… inu, na zdraví.
A do druhé nohy. Ať slouží!
Chytřejší už zkrátka nikdy nebudete.
Pokud vám dojde, že v žádném případě nedokážete zařídit své dceři lepší život - krucinál, vždyť vy jí nejste s to dát ani takový život, jaký dala matka vám v té přívěsové kolonii! - a to znamená, ze může zapomenout na vysokou, na výtvarku, na sny, na všechno kromě toho, že bude obsluhovat hosty jako její máma…
Do dna!
Takhle vypadají všechny dny Misty Marie Wilmotové, královny otroků.
Maura Kincaidová?
Constance Burtonová?
Potchkeyseaská malířská škola. Byly jiné, z jiného prostředí.
To, co ty umělkyně dokázaly, vypadá tak snadné. Někdo prostě má talent a jiný zase ne. Většinou to my lidé završíme bez valné slávy, bez parády. Lidé, jako je ubohá Misty Marie, mají svá omezení, jsou to panáci, pohybují se na hraně, ale nejsou na tom dost zle, aby měli vlastní invalidní parkovací místo. Anebo aby se dostali na paralympiádu. Prostě jen řádně platí daně, ale v restauraci na ně nečeká žádné zvláštní menu. Doma žádná obrovitá masážní vana. V autobuse žádné protekční místo vepředu. Žádná politická lobby.
Kdepak, rolí tvojí manželky bude, aby tleskala druhým.
Jedna dívka, se kterou se Misty znala na výtvarné škole, naplnila kuchyňský mixér mokrým betonem a nechala ho puštěný, dokud se motor v oblaku štiplavého dýmu nezavařil. To bylo její vyjádření k životu ženy v domácnosti. Teď tatáž dívka nejspíš bydlí v podkrovním apartmá a cpe se organickým jogurtem. Je bohatá a může si točit palci na břiše.
Další dívka, kterou Misty na škole poznala, secvičila trojaktovku s loutkami ve vlastní puse. Šlo o maňásky, kteří se dali navléct na jazyk. Ostatní maňásky jste měli nabagované ve tváři, která sloužila jako v divadle postranní kulisy. Při přestávkách mezi jednáními jste pro výměnu kulis prostě zavřeli pusu. Zuby hrály roli světel ramp a portálového nosníku. Vklouzli jste jazykem do dalšího minimaňáska. Po té trojaktovce měla všude kolem úst samé vrásky podobné striím. Její orbicularis oiis se vytahal z podoby.
Jednou ve výstavní síni sehrála pidiverzi Největšího příběhu všech dob a málem umřela, protože jí titěrný velbloud zapadl do krku. Dneska nejspíš přehazuje peníze z grantů vidlemi.
Peter byl s tou svou chválou všech Mistiných hezkých domů úplně vedle. Peter, který tvrdil, že by se měla ukrýt na ostrově a malovat jen to, co miluje, byl se svou radou kurevsky mimo.
Tvoje rady a tvoje chvály byly kurevsky, překurevsky mimo.
Podle tebe Maura Kincaidová dvacet let jen čistila ryby v konzervárně. Učila děti na nočníčky a plela zahrádku, ale jednoho dne zčistajasna namalovala mistrovské dílo. Mrcha. Žádný titul, do ateliéru ani nepáchla, a přitom teď je navěky slavná. Milují ji miliony lidí, kteří se s ní nikdy nesetkali.
Čistě pro úplnost, dnešní počasí: zatrpklo s občasnými poryvy závistivého vzteku.
Čistě abys věděl, Petere, tvoje matka je pořád tak protivná. Na částečný úvazek pracuje pro firmu, která lidem nachází chybějící kousky porcelánu do neúplných souprav. Zaslechla nějakou letní dámu, sotva víc než opálenou kostru v pastelových šatečkách s ramínky, šatečkách z hedvábného úpletu, jak sedí u oběda a říká: "K čemu člověku je, že je

bohatý, když není co kupovat?"
A jakmile to Grace zaslechla, začala dorážet na tvou ženu, ať maluje. Ať dá lidem něco, co si koupí a budou se nad tím nadouvat pýchou. Jako kdyby Misty dovedla jen tak vytáhnout mistrovské dílo z řiti a obnovit zase rodinný majetek Wilmotových.
Jako kdyby tak mohla zachránit celý ostrov.
Blíží se Tabiny narozeniny, slavná třináctka, a nejsou peníze na dárky. Misty si schovává tuzéry, aby se mohly obě odstěhovat do Tecumseh Lake, až bude mít dost. V hotelu Potchkeysea nemůžou bydlet věčně. Bohatí lidé žerou ostrov zaživa a ona nechce, aby Tabi vyrůstala v chudobě a pod nátlakem zazobaných kluků s drogami.
Misty si myslí, že ke konci léta by mohly vypadnout. Co s Grace, to Misty netuší. Ale tvoje matka má určitě nějaké přátele, u kterých bude moct bydlet. A vždycky je tu pomocná ruka církve. Oltářní dámský spolek.
Kolem nich v kostele jsou svatí z barevného skla, všelijak probodaní šípy a rozsekaní noži a škvířící se na hranicích, a Misty si najednou představí tebe. Tvoji teorii o utrpení jako zdroji božské inspirace. Tvoje řeči o Maure Kincaidové. Pokud trápení je inspirace, měla by Misty být na vrcholu tvůrčích sil.
Kolem sebe má celý ostrov, všichni klečí a modlí se, aby malovala. Aby se stala jejich spasitelkou.
Svatí všude kolem se usmívají a při vší bolesti konají zázraky a Misty sahá po zpěvníku hymnů. Vybere jeden ze starých zaprášených svazků, některým už upadly desky, z jiných se courají orvané sametové záložky. Jednu knihu si náhodně vybere a otevře ji. A… nic.
Listuje, ale nic tam není. Jen modlitby a hymny. Dovnitř nikdo nenačmáral důvěrnou a tajnou zprávu.
Jenže když se knihu chystá odložit, zjistí, že předtím skrývala nápis vyrytý do dřevěné kostelní lavice, a ten říká: Odejdi z ostrova, dokud ještě můžeš.
Podepsána je Constance Burtonová.

8. července
Když měli páté vážnější rande, Peter lepil obraz, který Misty namalovala, na podložku, a rámoval ho.
Ty, Peter, jsi říkal Misty: "Tenhle. Tenhle obraz. Tenhle obraz bude viset v muzeu."
Byla to krajina s domem obklopeným ze všech stran verandami, s domem zastíněným stromy. Krajkové záclonky v oknech.
Kvetoucí růže za bílým dřevěným plotem. Modraví ptáčci proletují sloupy slunečního světla. Stužka kouře se vine z jednoho kamenného komína. Misty a Peter byli v rámařství poblíž kampusu a ona stála zády k výkladu a snažila se bránit ve výhledu každému, kdo by třeba nahlížel dovnitř.
Misty a ty.
Bránila ve výhledu každému, kdo by mohl uvidět její malbu.
Podpis napsala dolů, pod dřevěný plot, Misty Marie Kleinmanová. Už chyběl jenom smajlík. A srdíčko místo tečky nad i.
"Možná v muzeu kýče," řekla. Byla to prostě jen lepší obdoba toho, co malovala od dětství. Její snové vesničky. Když se na to dívala, bylo jí hůř, než kdyby viděla nejvulgárnější vlastní fotku.
Tady to bylo, banální srdéčko Misty Marie Kleinmanové. Nasládlé sny chudé, osamělé šestileté holčičky, kterou zůstane až do smrti.
Její dojímavá, hezoučká dušička z falešných diamantů.
Banální tajemstvíčko o tom, co jí přináší štěstí.
Misty neustále nakukovala přes rameno a ujišťovala se, že se nikdo nedívá. Že nikdo nevidí tu nejkýčovitější, nejpoctivější součást její osobnosti, vyvedenou zde coby akvarel.
Peter, bůh mu žehnej, prostě jen přiřízl podložku a usadil malbu na její střed.
Ty jsi přiřízl podložku.
Peter nastavil pokosovou pilku na ponku a uřízl patřičně dlouhé kusy rámů. Když se Peter díval na malbu, půlka jeho tváře se smála, protože jeho velký sval lícní stahoval jednu stranu úst nahoru. Krčil jen jedno obočí na té straně. Řekl: "To zábradlí na verandě jsi trefila dokonale."
Venku po chodníku prošla jedna holka z výtvarné školy. Jejím posledním "dílem" bylo, že vycpala plyšového medvídka psími hovínky. Narvala si k tomu na ruce modré gumové rukavice, tak silné, že sotva ohnula prsty. Podle ní byla krása vyčpělý pojem.
Povrchní. Podvodný. Ona vytváří nový styl. Novou variantu klasického dadaistického tématu. V ateliéru chudáka plyšáka vykuchala, falešný kožíšek mu rozevřela jako při pitvě, a už ho mohla proměnit v umění. Gumové rukavice měla zamazané dohněda a stěží že dokázala udržet jehlu a červenou chirurgickou nit.
Tomu všemu dala následující název. Iluze dětství.
I ostatní na výtvarce, včetně dětí z bohatých rodin, co mohly cestovat a v Evropě a v New Yorku viděly skutečné umění, všichni dělali podobné věci.
Jiný kluk z Mistiny třídy zase masturboval a snažil se do konce roku naplnit semenem střádací prasátko. Dostával dividendy ze svěřeneckého fondu. Jiná dívka zase pila barevné tempery na žloutkové bázi a pak vypila dávicí sirup z ipekakuanhy, který ji přiměl ten majstrštyk vyblít - místo namalovat. Do školy jezdila na dovezeném italském mopedu, který stál víc než ten přívěs, v němž Misty vyrůstala.
Tehdy dopoledne v rámařství Peter spojoval rohy rámu. Nanášel lepidlo holými prsty a pak vrtal do všech rohů otvory pro šroubky.
Misty pořád stála mezi výlohou a pracovním stolem, její stín bránil světlu vniknout dovnitř, a zeptala se: "Ty si fakt jako myslíš, že to za něco stojí?"

A Peter odpověděl: "Kdybys tak věděla…"
Ty jsi odpověděl.
Peter povídá: "Stojíš mi ve světle. Nevidím."
"Já se nehnu," na to Misty. "Někdo by to zvenčí moh uvidět."
Všechny ty psí sračky a sperma a blití. Peter vedl sklářský nůž po skle, ani na chvíli nespouštěl oči z kolečka s diamantem, tužku měl zastrčenou za uchem a řekl: "Jen to, že to smrdí za tři rohy, nedělá z jejich práce umění."
Peter zlomil sklo na dvě půlky a vykládal: "Hovno je estetické klišé." Prý že italský malíř Piero Manzoni dával vlastní hovna do plechovek, na to etiketu "Stoprocentní umělecké sračky" a lidi to kupovali.
Peter pozoroval vlastní ruce tak pečlivě, až se na ně Misty musela podívat taky. Takže se nemohla dívat do výlohy a za chvíli uslyšela za zády zvonek. Někdo vešel. Na stůl padl další stín.
Peter ani nezvedl hlavu a povídá: "Nazdar."
A ten nový na to: "Nazdar."
Peterův kamarád byl asi tak stejně starý jako Peter, blonďatý, s chomáčkem vousů na bradě, vous se tomu úplně říkat nedalo.
Taky studoval výtvarné umění. Taky byl z bohaté rodiny z ostrova
Potchkeysea, teď stál a modré oči upíral na obraz ležící na stole.
Usmíval se stejně napůl jako Peter, asi jako když se někdo směje tomu, že dostal rakovinu. Jako někdo, kdo stojí proti popravčí četě složené z klaunů, ale s opravdovými puškami.
Peter ani nezvedl hlavu, přeleštil sklo a vsadil je do připraveného rámu. "Tak už chápeš, co jsem o tom obraze říkal?" prohlásil.
Jeho kamarád se podíval na dům s verandami na všech stranách, na dřevěný plot a modré ptáčky. Na jméno Misty Marie
Kleinmanová. Stále s polovičním úsměvem potřásal hlavou. "Jasně, je to Tupperovic dům."
Byl to dům, který si Misty nedávno vymyslela. Vybájila.
Kamarád měl v jednom uchu náušnici. Starý šmuk, přesně v Peterově potchkeyseaském stylu. Náušnice byla utopená v jeho vlasech, byla z jemného zlatého filigránu obklopujícího veliké červené glazované srdíčko, záblesky rudého skla, drahokamy z brouseného skla blikající ve zlatě. Převaloval v ústech žvýkačku. Podle dechu mátovou.
"Ahoj," řekla Misty. Řekla: "Já jsem Misty."
A Peterův kamarád se na ni podíval, obdařil ji týmž úsměvem odsouzence. Žvýkal a povídá: "Takže to je ona? To je ta bájná osoba?"
Pořád se díval na Misty, přeskakoval pohledem sem a zase tam, po jejích rukou a nohou, po tváři a po prsou, přikláněl hlavu k rameni a zkoumal. Pořád žvýkal a povídá: "Víš jistě, že to je ta pravá?"
Nějaké stračí místečko uvnitř Misty, nějaké princezničkovské místečko nedokázalo odtrhnout pohled od jeho lesklé rudé náušnice. Od jiskřivého glazovaného srdíčka. Od rudých záblesků na rubínech z brouseného skla.
Peter usadil za obraz karton a okraje zalepil páskou. Přejel po pásce palcem, přitiskl ji a povídá: "Viděls obraz, ne?"
Zarazil se a vzdychl si, hrudník se mu nadul a pak splaskl, a povídá:
"Obávám se, že je to ta pravá a žádná jiná."
A Misty, Misty se zamotala pohledem do blonďatého vrabčího hnízda ve vlasech jeho kamaráda. Červený záblesk náušnice byl jako svíčka na vánočním stromečku, na dortu k narozeninám. Ve sluníčku dopadajícím dovnitř výlohou byla slunečnice jako ohňostroj na Den nezávislosti a jako růže na svatého Valentina.
Dívala se na to jiskření a zapomněla, že má nějaké ruce, tvář, jméno.
Zapomněla dýchat.
"No neříkal jsem ti to, člověče?" ozval se Peter. Teď už se díval na Misty, sledoval, jak je okouzlena červenou náušnicí, a řekl:
"Téhle staré bižuterii nedokáže odolat."
Blonďatý mladík si všiml, že Misty se na něj upřeně dívá, a modrýma očima uhnul stranou, aby zjistil, kam se Misty tak vpíjí zrakem.
V jiskření brouseného skla na náušnici bylo něco z jiskření v šampaňském, které Misty nikdy ani neviděla. Byly v něm jiskry táboráků na pláži, co se ve spirálách vydávají na pouť k letním hvězdám, které si Misty mohla jen představovat.
Bylo tam blyštění křišťálových lustrů, které namalovala všem svým vybájeným salonkům.
Všechna touha a imbecilní potřeby chudé, osamělé holčičky.
Měla v sobě něco pitomého, neosvíceného, spíš idiotku než umělkyni, a ta milovala náušnici a její jasnou, sytou záři.
Třpyt sladkých cucavých bonbonů. Bonbonů v misce z brouseného skla.
V misce v domě, který nikdy nenavštívila. Nic hlubokého ani niterného. Prostě byla naprogramovaná, aby tohle obdivovala.
Flitry a duhy. Cetky, ačkoli by měla mít dost vzdělání, aby si jich nevšímala.
Blonďák, Peterův kamarád, zvedl ruku, sáhl si na vlasy a pak na ucho. Pusu otevřel tak rychle, až mu žvýkačka upadla na zem.
Tvůj kamarád.
A ty jsi řekl: "Klídek, člověče, to vypadá, jako kdybys mi ji chtěl vyfouknout…"
A kamarádovy prsty šátraly, hrabaly se ve vlasech, a pak škubly za náušnici. Od toho rupnutí všichni zamrkali.
Když Misty zase otevřela oči, blonďák držel náušnici v ruce a modré oči měl zalité slzami. Rozervaný lalůček visel ve dvou kusech, rozeklaný jako hadí jazyk, a z obou špiček crčela krev.
"Tumáš, vem si to," řekl. A hodil náušnici na stůl. Dopadla, od zlata a falešných rubínů odlétaly rudé jiskry a kapky

krve.
Šroubovací zadní část klipsu zůstala připevněná. Byla tak stará, že zlato zezelenalo. Urval náušnici tak rázně, že byla pořád zamotaná do plavých vlasů. Na všech vlasech zůstaly měkké bílé cibulky, vytržené od kořínku.
Jednou dlaní si přikryl ucho, krev mu protékala mezi prsty, usmíval se. Jeho sval čelní stahoval světlá obočí k sobě a on řekl:
"Promiň, Petere. Vypadá to, že ten klikař jsi ty."
A Peter zvedl obraz, už zarámovaný a hotový. Dole s Mistiným podpisem.
S podpisem tvé budoucí manželky. S její měšťáckou dušinkou.
Tvoje budoucí manželka už sahala po krvavém flíčku plném rudých jiskřiček.
"Jo," kývl Peter. "To je teda z prdele klika."
Peterův kamarád pořád krvácel, jednu ruku měl přitisknutou na uchu, krev mu stékala po paži a odkapávala ze špičky lokte, a on o pár kroků couvl. Druhou rukou sáhl po dveřích. Kývl k náušnici a povídá: "Nech si to. Jako svatební dar."
A odešel.

9. června
Ten den večer Misty ukládá tvou dceru do postele, když tu se Tabi ozve: "Máme s babičkou Wilmotovic tajemství."
Cistě pro úplnost: babička Wilmotová zná kdečí tajemství.
Grace prosedí celou mši a pak rýpne do Misty loktem a vyloží jí, že to rozetové okno, které Burtonovi darovali kostelu na památku své nebohé, smutné snachy… inu, pravda je taková, že
Constance Burtonová nechala malování a uchlastala se k smrti.
Tvoje matka vládne vší ostudou a mizérií, co se na Potchkeysea nasbírala za dvě století, a umí reprodukovat vše do poslední podrobnosti. Litinové lavičky na Obchodní ulici, ty vyrobené v Anglii, jsou na památku Maury Kincaidové, která se utopila při pokusu uplavat těch deset kilometrů na pevninu. Italská kašna na Parsonově ulici… tu pořídili na počest Maurina manžela.
Zavražděného manžela… podle Petera.
Podle tebe.
Celá vesnice Potchkeysea a její sdílené kóma.
Cistě pro úplnost: tvá matka, paní Wilmotová, dává pěkně pozdravovat.
Ne že by tě chtěla přijít navštívit.
Tabi se zavrtá pod peřinu, otočí hlavu, podívá se z okna a povídá: "Co si zajet na piknik?"
Nemůžeme si to dovolit, ale v tu chvíli, kdy umřeš, půjde matka Wilmotová vybrat ozdobné pítko, mosaznou a bronzovou fontánku, v níž nahá Venuše rajtuje v dámském posedu na lastuře.
Tabi si s sebou vzala polštář, když je Misty přestěhovala do hotelu Potchkaysea. Každý si něco přinesli. Tvoje žena si přinesla tvůj polštář, protože je cítit po tobě.
Misty sedí v Tabině pokoji, na kraji postele, projíždí své dceři prsty ve vlasech jako hřebenem. Tabi má otcovy dlouhé černé vlasy a jeho zelené oči.
Tvoje zelené oči.
Bydlí v jednom pokojíku s babičkou, vedle Mistina pokoje, ve střešní nástavbě hotelu.
Skoro všechny staré rodiny pronajaly domy a přestěhovaly se do podkroví v hotelu. Do pokojů, kde vybledlé tapety mají vzor růžiček. A odchlipují se na každém švu. V každém pokoji je rezavá výlevka a malé zrcadlo přišroubované ke stěně. V každém pokoji jsou tři železné postele, ze kterých prýská barva a jejichž matrace jsou změklé a proláklé uprostřed. Pokoje jsou stísněné pod svažitými stropy, za nevelkými okny, za vikýřovitými střešními okny podobajícími se řadě psích bud postavených na strmou střechu hotelu. Podkroví je vlastně uprchlický tábor pro delikátní bělošskou vyšší střední vrstvu. Lidi, kteří se narodili pro vily a usedlosti, se teď dělí o jednu koupelnu na chodbě.
Tihle lidé, kteří jaktěživi nechodili do práce, letos v létě obsluhují v restauracích. Jako kdyby všem došly peníze najednou;
letos každý urozený ostrovan vláčí hotelovým hostům kufry. Uklízí pokoje. Leští jim boty. Myje nádobí. Služby obyvatelstvu, ale složené ze samých modrookých blonďáků s lesklými vlasy a dlouhýma nohama. Jsou zdvořilí a přívětiví a celí žhaví vám honem přinesou nový popelník nebo odmítnou spropitné.
Tvoje rodina - tvoje manželka a dcera a matka - spí celá v proleželých, omlácených železných postelích, pod svažitými stěnami, s nahromaděnými stříbrnými a křišťálovými pozůstatky někdejšího života v přepychu.
Račte si sami ověřit, že členové všech ostrovních rodin se usmívají a pohvizdují si. Jako by to bylo nějaké dobrodružství.
Bláznivý šprým. Jako by si do oboru služeb zabrousili jen pro zabavu. Jako by tohle úmorné poklonkování a dřina neměly trvat po zbytek jejich života. Po zbytek jejich života a po celý život jejich dětí. Jako by se po dalším měsíci novost té situace neměla setřít. Nejsou hloupí. Jde jen o to, že nikdo z nich nikdy nebyl chudý. Na rozdíl od tvojí ženy, ta ví, co to jsou rozmrazované palačinky k obědu. Co to je sýr nakoupený z vládních přebytků.
Sušené mléko. Co to je nosit boty s ocelovými špičkami a ráno zamačkávat ten svinský budík.
Misty sedí u Tabi a říká: "A co to máte za tajemství?"
A Tabi na to: "To nesmím říct."
Misty děvčátku přitáhne cípy přikrývky přes ramena, povlečení je staré, hotelové, nespočetná praní je změnila v pouhou šedou cupaninu plus pach bělidla. Tabi má u postele svou růžovou porcelánovou lampičku pomalovanou kytičkami. Vzaly si ji sem z domu. Je tu většina jejích knížek, těch, co se vešly. Přinesly si její obrázky klaunů a rozvěsily je nad postelí.

Babiččina postel je tak blízko, že Tabi se může natáhnout a dotknout se prošívané deky se sametovými střapci z velikonočních šatů a vánočních šatů starých snad sto let. Na polštáři leží její deník vázaný v červené kůži, na kterém je kroucenými zlatými písmeny napsáno Deník. Uvnitř jsou zamčena všechna tajemství, kterými Grace Wilmotová vládne.
"Počkej, kotě," řekne Misty a sebere Tabi z tváře zatoulanou oční řasu. Mne ji mezi prsty. Je dlouhá, jako řasy Tabina otce.
Tvoje řasy.
Tabina postel a babiččina postel, ta dvě dvojčata, a pak už moc místa nezbylo. Matka Wilmotová si přinesla deník. A taky košík se šitím, kde má spoustu vyšívacích nití. Pletací jehlice a háčky na háčkování a lemovky. S tím se zabaví, když vysedává se zestárlými přítelkyněmi v hale nebo - za pěkného počasí - venku na dřevěné promenádě nad pláží.
Tvoje matka je úplně stejná jako všichni příslušníci těch starých mayflowerovských rodin, kteří na místě hotelu Potchkeysea rozmístili kryté vozy do kruhu a čekali, kdy je ti příšerní cizinci začnou obléhat. A i když to zní idiotsky, Misty si přinesla malířskou výbavu. Krabici z bledého dřeva, kam si dává olejové barvy a vodovky, papíry a štětce, všechno se jí to vrší v koute místnosti.
A Misty říká: "Tabi, holčičko." Říká: "Nechtěla bys odjet k babičce Kleinmanové do Tecumseh Lake a bydlet tam?"
A Tabi kroutí hlavou na polštáři tam a sem, ne, a pak toho nechá a povídá: "Babička Wilmotová mi prozradila, proč byl táta pořád tak nasranej."
"Prosím, neříkej‚nasranej', ano?" pokárá ji Misty.
Čistě pro úplnost, babička Wilmotová dole v přízemí, pod velikými pendlovkami, ve velikém, dřevem obloženém pokoji za halou, hraje bridž s kamarádkami. V té místnosti se neozve nic hlasitějšího než neustávající tikání velikých hodin. Anebo možná sedí ve velikém červeném koženém ušáku vedle krbu v hale, na klíně má knihu a čte si v ní silnou lupou, která se vznáší nad stránkami.
Tabi se zachumlá pod přikrývku, sametový okraj má až u brady, a říká: "Babička mi pověděla, proč tě táta nemiloval."
"Samozřejmě že mě tvůj tatínek miluje," odpoví Misty.
A samozřejmě že lže.
Venku, za střešním okýnkem, se ve světlech od hotelu třídí a lesknou vlny. Daleko na pobřeží se jako čárka rýsuje Potchkeyseaský mys, výběžek země, kde je jen hustý les a skály, které trčí do mihotavého oceánu.
Misty jde k oknu, dotkne se parapetu špičkami prstů a zeptá se: "Chceš ho otevřít, nebo nechat zavřené?" Bílá barva na parapetu je samý puchýř a loupe se, a ona do ní dloubne, šupinky barvy se jí zakliňují pod nehet.
Tabi převaluje hlavou na polštáři sem a tam. "Ne, mami. Babička Wilmotová tvrdí, že tě táta nikdy doopravdicky nemiloval.
Jenom to hrál, aby tě dostal sem a přinutil tě tu zůstat."
"Aby mě dostal sem?" diví se Misty. "Do hotelu?" Dvěma prsty odlupuje kusy prýskající barvy. Pod ní je parapet, hnědé dřevo s lakem. "A copak ti babička ještě pověděla?" říká Misty.
A Tabi na to: "Babička tvrdí, že z tebe bude slavná malířka."
Jestli vás v předmětu teorie výtvarného umění něco nenaučí, tak to, že přehnaná lichotka umí zabolet víc než facka.
Misty, slavná malířka. Velká tlustá Misty Wilmotová, královna těch posranejch otroků.
Bílá barva se odlupuje, ale ne náhodně, vynořuje se nápis.
Vosk ze svíčky, anebo mastnota na prstu, možná i arabská guma, pod barvou je zkrátka negativ vzkazu. Kdysi dávno kdosi napsal něco neviditelného, na co se barva nedokázala pořádně chytit.
Tabi bere do prstů pár pramínků vlasů a dívá se na jejich konečky, dívá se tak zblízka, až šilhá. Prohlíží si vlastní nehty a říká: "Podle babičky bysme si měli zajet na piknik na mys."
Oceán se blyští, září jako ty mizerné šmuky, co Peter nosil na výtvarné škole. Mys Potchkeysea je v zásadě jen samá černota.
Prázdno. Otvor v čemkoli.
Smuky, cos nosil na škole.
Misty se ujistí, že okno je dovřené, pak si shrne oprýskanou barvu do jedné dlaně. Na výtvarce vás naučí, jaké jsou u dospělých symptomy otravy olovem, třeba únava, smutek, slabost, hloupost… ty ale Misty měla po většinu své dospělosti.
A Tabi říká: "Babička Wilmotová tvrdí, že tvoje obrazy budou chtít všichni. Prý namaluješ obrazy, o které se letňáci poperou."
"Dobrou noc, kotě," popřeje jí Misty.
A Tabi říká: "Babička Wilmotová tvrdí, že díky tobě bude naše rodina zase bohatá." Pokyvuje si k tomu a říká: "Táta tě sem přived, aby celej ostrov zase zbohatnul."
Misty drží šupinky barvy ve dlani a zhasíná.
Ta zpráva na parapetu, v místech, kde se odloupla barva, ta zpráva zespod říkala: Až s tebou skoncují, bude po tobě.
Podepsána Constance Burtonová.
Barva se odlupuje dál a pod ní stojí: Jako po nás všech.
Misty se sklání, zhasíná růžovou porcelánovou lampičku a ptá se: "Co bys chtěla příští týden k narozeninám?"
A ozve se hlásek ze tmy, Tabin hlásek: "Chci piknik na mysu a chci, abys zase začala malovat."
"Hezky se vyspi," povídá Misty hlásku a vlepí mu pusu na dobrou noc.

10.července
Když měli desáté rande, zeptala se Misty Petera, jestli se jí nehrabal v antikoncepčních pilulkách.
Byli u Misty v pokoji. Malovala další obraz. Televize byla puštěná, dávali sentimentální španělský seriál. Na jejím

novém obrazu byl vysoký kostel seskládaný z tesaných kamenů. Střechu věže zbarvila měděnka do tmavozelená. Vitráže byly složité jako pavučiny.
Misty malovala lesklou modrou dveře kostela a povídá: "Nejsem blbá." Povídá: "Hodně žen pozná rozdíl mezi opravdovou pilulkou a těmi malými skořicovými pastilkami, za které jsi to vyměnil."
Peter měl u sebe její první obraz, obraz domu s bílým dřevěným plotem, obraz, který sám zarámoval, měl ho narvaný pod tím svým plandavým starým svetrem. Jako kdyby přenášel hranaté dítě; kolébavě se batolil po Mistině pokoji. Ruce měl spuštěné podél boků, obraz držel na místě lokty.
Pak rychle pohnul pažemi a obraz vypadl. Peter jej chytil vlásek nad zemí, těsně před tím, než by se bylo sklo rozbilo na padrť.
Ty jsi ho chytil. Mistin obraz.
"Co to kurva má znamenat?" zeptala se.
A Peter na to: "Mám plán."
A Misty řekla: "Já žádný děti nechci. Budu malířka."
V televizi nějaký chlap dal ženě facku, ona se svalila na zem, ležela, olizovala si rty a ňadra se jí pod těsným svetříkem dmula.
Měla to jako být policistka. Peter neuměl španělsky ani slovo. Na španělských seriálech se mu zamlouvalo, že co v nich lidi říkali mohl si vyložit jakkoli.
Rval si obraz zpátky pod svetr a prohlásil: "Kdy?"
"Kdy co?" podivila se Misty.
Obraz zase vypadl, ale on ho chytil.
"Kdy budeš tou malířkou?"
Dalším důvodem, proč mít rád španělské seriály, bylo, jak rychle se tam řeší krize. Muž a žena po sobě šli jeden den s dranžíráky v rukou, ale nazítří už klečeli vedle sebe v kostele s čerstvě narozeným děťátkem. Lidi se tu smiřovali s tím nejhorším, co je v ostatních, ječeli a fackovali se. Rozvod a potrat pro rozvíjení zápletky nepřicházely v úvahu.
Misty nedokázala říct, jestli je za tím láska, anebo jen netečnost.
Až absolvuje, řekla, bude malířkou, jen co absolvuje. Až bude mít víc děl pohromadě a najde si galerii, která jí uspořádá výstavu. Až pár kousků prodá. Misty chtěla být realistka. Třeba by mohla učit výtvarku někde na střední škole. Anebo by mohla dělat kreslířku, návrhářku, ilustrátorku. Něco praktického. Každý se nemůže stát slavným malířem.
Peter si rval obraz pod svetr a povídá: "Mohla bys být slavná."
A Misty na to, ať s tím přestane. Ať toho prostě nechá.
"Proč?" namítl. "Je to pravda."
Peter se pořád díval na televizi, pořád byl těhotný tím obrazem a povídá: "Máš ohromné nadání. Mohla by ses stát nejslavnější malířkou své generace."
Peter sledoval španělskou reklamu na jakousi umělohmotnou hračku a povídá: "S takovým darem jsi odsouzená být významnou malířkou. Pro tebe je studium jenom ztráta času."
Čemu nerozumíme, to si můžeme vyložit jakkoli.
Obraz vypadl, on ho chytil. "Stačí, když prostě budeš dál malovat," prohlásil.
Snad kvůli tomuhle ho Misty milovala.
Milovala tě.
Protože jsi v ni věřil o tolik víc, než si věřila sama. Očekával od ní o tolik víc, než od sebe očekávala sama.
Misty malovala titěrné zlaté kliky na dveřích kostela a utrousila: "Možná." Utrousila: "Ale právě proto nechci děti a…"
Čistě pro úplnost, to bylo ale ukrutně prohnané. Dát jí místo antikoncepčních pilulek bonbónky ve tvaru srdíček.
"Provdej se za mě a hotovo," vykládal Peter. "Bude z tebe další velevýznačná představitelka potchkeyseaské malířské školy."
Maura Kincaidová a Constance Burtonová.
Misty namítla, že dvě malířky, to přeci ještě není "malířská škola".
A Peter na to: "Včetně tebe tři."
Maura Kincaidová, Constance Burtonová a Misty Kleinmanová.
"Misty Wilmotová" opravil ji Peter a rval si obraz pod svetr.
Ty jsi ji opravil.
V televizi nějaký chlápek huláká "Te amo… Te amo…'\ řve to pořád dokola na tmavovlasou dívku s hnědýma očima a s nadýchanými dlouhatánskými řasami a u toho ji skopává ze schodiště.
Obraz vyklouzl zpod svetru a Peter jej znovu chytil. Postavil se vedle Misty, která pracovala na detailech vysokého kamenného kostela, přidávala flíčky, na střechu zelené od mechu, na okapy rezavé od rzi. A řekl: "V tomhle kostele, právě v tomhle se budeme brát."
A ta tu-tu-tupoučká malá Misty na to, že si kostel zrovna vymyslela. Že ve skutečnosti neexistuje.
"To si jenom myslíš," povídá Peter. Políbil ji ze strany na krk a zašeptal: "Prostě si mě vem a uvidíš, že nám na ostrově vystrojí veselku, jakou sto let nikdo neviděl."

11. července
Jsme dole v přízemí, je po půlnoci, hala je prázdná, jen za přepážkou recepce sedí Paulette Hylandová. Grace Wilmotová by vám řekla, že Paulette je Hylandová jen provdaná, předtím byla
Petersenová, ovšem její matka je Niemanová z tupperovské větve.
Dřív to znamenávalo na obou stranách jejího rodu kupu peněz.

Teď dělá Paulette recepční.
Daleko, na druhém konci haly, sedí Grace zabořená v ušáku z rudé kůže, sedí u krbu a čte si.
Hala hotelu Potchkeysea, to jsou hory krámů naskládaných jedny přes druhé. Zahrada. Park. Vlněný koberec je mechově zelený a leží na žulových dlaždicích z nedalekého lomu. Modrý koberec na schodech se valí přes podesty jako vodopád s peřejemi na každém schodu. Ořešáky, ohoblované a naleštěné a srovnané, vytvářejí les dokonale hranatých sloupků, přímou řadu tmavých a lesklých stromů, které podpírají klenbu ze sádrového listoví a amorků.
Od stropu visí křišťálový lustr, masivní sloup slunečního světla, který se prodral až na lesní mýtinku. Křišťálové serepetičky vypadají tam ve výšce maličkaté a mihotavé, ale když je čistíte z vysokánského žebříku, zjistíte, že žádný ten kousek křišťálu není menší než vaše pěst.
Girlandy a vlny zeleného hedvábí skoro zakrývají okna. Přes den mění sluneční světlo v měkký zelený stín. Lenošky a židle jsou tak přehnaně čalouněné, až vypadají jako kvetoucí keře, střapaté a s dlouhými třapci dole. V krbu byste si klidně mohli udělat táborák. Celá hala, to je miniatura ostrova. Sálová verze.
Eden.
Čistě pro úplnost: právě v téhle krajině se Grace Wilmotová nejvíc cítí doma. Dokonce víc než doma. Než ve svém domě.
Ve tvém domě.
Misty je v půli haly, kličkuje mezi lenoškami a stolečky. Grace zvedne hlavu.
"Misty, pojď si sednout ke krbu," vyzve ji. "Co hlava, pořád bolí?"
Misty ale hlava nebolí.
Grace má na klíně rozevřený deník, ten vázaný v rudé kůži, nakoukne do něj a zeptá se: "Kolikátého je dneska?"
Misty jí to poví.
Dříví v krbu vyhořelo až na vrstvu oranžových uhlíků pod mřížkou. Grace pohupuje nohama ve hnědých pantoflích na přezku, špičky má zvednuté, nespouští nohy na podlahu. Dlouhé bílé kučery jí padají až do sešitu na klíně. Vedle ušáku svítí stojací lampa. Světlo je jasné a odráží se na stříbrném rámu lupy, kterou si Grace přidržuje nad stránkami.
"Matko, musíme si promluvit," říká Misty.
A Grace otočí pár stránek a povídá: "Propáníčka. Já to popletla. Tu hroznou bolest hlavy budeš mít až pozítří."
A Misty se předkloní až k jejímu obličeji a říká: "Jak si dovolujete manipulovat s mojí dcerou? Vždyť jí to zlomí srdce."
Grace zvedne oči od sešitu, drží hlavu ochable, překvapeně.
Bradu má tak nízko, že jí krk od ucha k uchu zkrabatěl. Její povrchová aponeurotická svalová soustava. Její podbradek. Vrásčité sklady na plochém kožním svalu kolem krku.
"Co vás to napadlo," říká Misty, "co vás napadlo napovídat
Tabi, že budu slavnou malířkou?" Rozhlédne se, pořád jsou tu samy, tak pokračuje. "Jsem servírka a snažím se vás uživit, to je myslím až dost. Nechci, abyste v ní vzbuzovala očekávání, které nedokážu naplnit." Z posledního dechu, co jí v prsou zbyl, Misty dodá: "Copak nechápete, jak potom vypadám?"
Grace přes tvář přeletí jemný, mazaný úsměv. "Ale Misty, to je holá pravda. Ty budeš slavná."
Gracin úsměv vypadá, jako když se rozevírá opona. Při premiéře. Grace se odhaluje.
A Misty povídá: "Nebudu." Povídá: "Nemůžu." Je úplně obyčejnská a dožije a umře opomíjená, neznámá. Tuctová. Není to až taková tragédie.
Grace zavře oči. Pořád s úsměvem namítne: "Kdepak, budeš náramně slavná, jen co…"
"Nechtě toho," skočí jí do řeči Misty. "Nechtě toho, jo? Pro vás je to legrace, dělat ostatním takové naděje. Ale copak nevidíte, jak jim to škodí?" Misty pokračuje: "Jsem zatraceně dobrá servírka. Pro případ, že vám to uniklo, už nepatříme k elitě. Už nejsme hogo fogo."
Petere, s tvou matkou je ta potíž, že nikdy nežila v přívěsu.
Nikdy nestála ve frontě v obchodě a nežmoulala v ruce potravinové poukázky pro chudé. Neví, jak být chudá, a nehodlá se tomu učit.
Misty vykládá, že mohli odpadnout hůř, než vychovávat Tabi, aby do té ekonomické situace zapadla, aby si byla s to najít práci v takovém světě, jaký podědí. Na práci servírky není nic špatného.
Nebo pokojské.
A Grace si založí deník stužkou s krajkovými okraji. Zvedne hlavu a zeptá se: "Tak proč piješ?"
"Protože mám ráda víno," odsekne Misty.
"Piješ a motáš se kolem chlapů, protože máš strach," říká
Grace.
Tím motáním se kolem chlapů jistě myslí Angela Delaporteho. Muže v kožených kalhotách, který si pronajal dům Wilmotových. Angela Delaporteho s tou jeho grafologií a placaticí plnou kvalitního ginu.
A Grace povídá: "Vím docela přesně, jak ti je." Složí ruce do klína, složí je na deník a povídá: "Piješ, protože toužíš po sebevyjádření, ale máš strach."
"Ne," vrtí hlavou Misty. Vrtí hlavou od jednoho ramene ke druhému, dívá se bokem na Grace. "Ne, vy nemáte ani ponětí, jak mi je."
V ohni vedle nich zapraská, do komína vyletí spirála jisker.
Pach kouře se line pod krbovou římsou ven. Jejich táborák.
Grace začne předčítat z deníku. "Včera sis začala střádat, aby ses mohla odstěhovat do svého rodného města. Peníze si dáváš do obálky a tu vždycky strčíš pod okraj koberce ve svém pokoji, kousek od okna."
Grace zvedne hlavu, zvedne i obočí, sval čelní nařasí skvrnitou kůži na celém čele.
A Misty na to: "Tak vy mě špehujete?"

A Grace se usměje. Poklepe lupou na otevřenou stránku a říká: "Je to ve tvém deníku."
"To je vás deník," odsekne Misty. A říká: "Nemůžete psát deník za někoho druhého."
Čistě pro tvou informaci, ta čarodějnice slídí za Misty a všechno si zapisuje do toho svého odporného zápisníku v rudé kůži.
A Grace se usměje a říká: "Já to nepíšu. Já to čťit." Obrátí stranu a podívá se lupou a říká: "Zítřek vypadá vážně náramně.
Stojí tu, že se s největší pravděpodobností seznámíš s velmi milým policistou."
Čistě pro úplnost: Misty se chystá dát si zítra vyměnit zámek na dveřích. Fofrem.
"Nechtě toho," zaprosí Misty. "Projednou toho nechtě. Tady jde o Tabi. Cím dřív si zvykne na obyčejný život a obyčejnou, pravidelnou práci a na jistou, zabezpečenou a všední budoucnost, tím bude šťastnější."
"Myslíš třeba práci v kanceláři?" nadhodí Grace. "Trimování psů? Výplatu pěkně každý týden? Proto chlastáš?"
Tvoje matka.
Cistě pro úplnost: zaslouží si to.
Ty si to zasloužíš.
A Misty říká. "Ne, matko." Říká: "Piju proto, že jsem se vdala za flákače s hlavou v oblacích, kterého vychovali, aby si myslel, že si jednou vezme slavnou malířku, a který pak nedokázal to zklamání ustát." Misty říká: "Grace, synovi jste úplně posrala život a já vám nedovolím, abyste ho posrala i mně."
Misty se přiklání tak blízko, až vidí pudr v Graciných vráskách, jejích rýhách, až vidí rudé klikaté čárečky kolem úst, v místech, kde rtěnka krvácí do vrásek, a povídá: "Prostě jí přestaňte lhát, nebo si na mou duši hned zítra sbalím svých pět švestek a vypadnu z ostrova."
A Grace se dívá skrz Misty, dívá se kamsi za ni.
Nevěnuje Misty ani pohled a vzdychne si. "Ale Misty," říká.
"Na tohle je už pozdě."
Misty se otočí a za ní stojí Paulette, recepční, stojí tam v bílé blůze a tmavé plisované sukni, a hlesne: "Promiňte, paní Wilmotová."
Obě, jak Grace, tak Misty, se chytí: "Prosím?"
A Paulette řekne: "Nerada vás ruším, jen musím přiložit polínko do krbu."
Grace zavře sešit položený na klíně. "Paulette, na něčem se nemůžeme shodnout a potřebujeme, abys to rozhodla."
Grace stáhne svrašťovač obočí, nadzvedne jím jen jedno obočí a říká:
"Přeješ si, aby si Misty pospíšila a namalovala to svoje mistrovské dílo?"
Dnešní počasí: částečně naštváno, k večeru odevzdanost a ultimáta.
A Misty se chystá k odchodu. Trošku se otočí a pak se zarazí.
Venku šumí a tříští se vlny.
"Díky, Paulette," povídá, "ale je na čase, aby se všichni na ostrově smířili s tím, že umřu jako tlustá nula."

12. července
Kdyby tě to snad zajímalo, tvůj kamarád z výtvarné školy, ten s dlouhými blond vlasy, ten, co si rozerval ucho vejpůl, když se snažil dát Misty náušnici, tak ten je teď plešatý. Jmenuje se Will
Tupper a jezdí s trajektem. Je starý jako ty a lalůček má pořád vejpůl. Ovšem zajizvený.
Ten den večer se Misty trajektem vrací na ostrov a postává na palubě. Studený vítr přidává její tváři roky, napíná a vysušuje jí kůži. Plochou a mrtvou vrstvu stratům corneum, rohovou vrstvu pokožky. Zrovna si dává pivo z hnědého papírového pytlíku, když tu do ní šťouchne čumákem pes. Čenichá a kňučí. Ocas má stažený, chřtán mu pod chlupatým krkem putuje nahoru a dolů, jak se snaží něco polknout.
Sehne se, chce ho pohladit, pes couvne a rovnou tam na palubě se vymočí. Přijde nějaký pán s vodítkem smotaným v ruce a zeptá se jí: "Není vám nic?"
Ne, je to jen nebohá tlustá Misty ve vlastním pivním komatu.
Jako kdyby. Jako kdyby měla chuť postávat tu v loužičce psí moči, stát na lodi s pivem v ruce, popotahovat slzičky a vykládat někomu úplně cizímu o svém zkurveném životě. Jako kdyby Misty klidně řekla, že když už se teda zajímá, tak zase strávila celý den v něčí zazděné prádelně, četla si ze stěn čáranice a Angel
Delaporte fotil a tvrdil, jak že je její manžel, ten sráč, opravdu milující a ochranitelská osoba, protože u písmene u píše na konci kudrlinku mířící vzhůru, a to i přesto, že ona je podle něj "…zabijáčka pohroma propadlá zlu…"
Angel s Misty strávili celé odpoledne zadek na zadku, ona přejížděla prsty po slovech nastříkaných na stěnách a ta slova říkala:…přijímáme špinavou záplavu vašich peněz…
A Angel se jí ptal: "Cítíte něco?"
Majitelé domu dávali zubní kartáčky do sáčků pro laboratorní rozbor, který má najít septické baktérie. Aby mohli podat žalobu.
Na palubě trajektu ten pán se psem povídá: "Nemáte na sobě oblečeného něco po mrtvém člověku?"
Kabát, ten má Misty na sobě, kabát a boty, a na klopu si připíchla jednu z těch ukrutánsky velikých bižu jehlic, které jí dal
Peter.
Které jí dal manžel.
Které jsi jí dal.
Celé odpoledne byli v zapečetěné prádelně a slova napsaná všude po stěnách říkala:…neukradnou náš svět, aby jím nahradili svět, který jste zničili…

A Angel povídá: "Tady je rukopis odlišný. Mění se." Udělal další snímek, posunul páčku k dalšímu rámečku a povídá: "Nevíte, v jakém pořadí na těch domech váš manžel pracoval?"
Misty Angelovi vykládala, že noví majitelé by se měli nastěhovat pouze po úplňku. Podle tesařské tradice by do nového domu vždycky jako první ze všech mělo vejít nejoblíbenější domácí zvíře. Pak kukuřičná mouka, sůl, koště, bible a krucifix. Teprve pak můžou dál i členové rodiny a nábytek. Podle jejich pověry.
Angel dál fotí a říká: "A to má jako kukuřičná mouka vejít sama od sebe?"
Beverly Hills, Upper East Side, Palm Beach, jak tvrdí Angel
Delaporte, v naší době je i ta nejlepší čtvrť města vždycky jenom procovské a luxusní apartmá v pekle. Za hlavní branou nóbl čtvrti se s ostatními stejně musíte dělit o tytéž zaflákané ulice.
Stejně dýcháte tentýž smradlavý vzduch jako bezdomovci a feťáci a celou noc slyšíte policejní vrtulníky, jak pronásledují zločince. Hvězdy i měsíc vygumovala osvětlení z milionu autobazarů. Všichni se mačkají na stejných chodnících, kde se válí haldy smetí, všichni vidí stejné svítání, zakalené a narudlé za smogem.
Angel tvrdí, že bohatí toho neradi moc snášejí. Díky penězům získali možnost sebrat se a jít pryč ode všeho, co není hezké a bezchybné. Nemusejí se smiřovat s čímkoli, co by bylo horší než půvabné. A tak po celý život prchají, utíkají, unikají.
Ta výprava za něčím krásným. Švindl. Klišé. Květiny a vánoční svíčičky, právě to jsme naprogramovaní milovat. Něco mladého a půvabného. Zeny ve španělských televizních pořadech, co mají velké kozy a útlý pas, jako by je někdo natřikrát překroutil.
Trofejní manželky, které obědvají v hotelu Potchkeysea.
Slova na stěnách říkají:…vaši lidi s bývalými manželkami a nevlastními dětičkami, ty smíšené rodiny a ztroskotaná manželství, zničili jste si vlastní svět a teď mi chcete zničit i můj…
Jak tvrdí Angel, malér je v tom, že schovávačky nám začínají docházet. Proto Will Rogers radíval lidem, aby kupovali pozemky: žádné nové totiž nikdo nevyrobí.
Proto všichni bohatí letos objevili ostrov Potchkeysea.
Bývávalo to Sun Valley v Idahu. Pak zas arizonská Sedona.
Coloradský Aspen. Floridský Key West. Lahaina na Maui. Všechna ta místa zaplavili turisti a místním nezbylo než obsluhovat v hospodách. Teď je tou dokonalou schovávačkou ostrov Potchkeysea. Dokonalou pro všechny kromě těch, kdo na něm už předtím žili.
Slova říkají:…s těmi vašimi rychlými auty, co v dopravní zácpě nemůžou z místa, se sytým jídlem, od kterého se tloustne, s domy tak velikými, že v nich hned přepadá samota…
A Angel povídá: "Podívejte se sem, jak je to písmo natěsnané.
Písmena úplně slisovaná k sobě." Udělá fotku, posune film a povídá: "Peter se něčeho nesmírně strachuje."
Pan Angel Delaporte flirtuje, pokládá jí dlaň na hřbet ruky.
Dává jí pít z placatice, dokud není prázdná. To všechno je vcelku v pohodě, pokud na ni nepodá žalobu jako všichni tvoji ostatní klienti z pevniny. Všichni ti letní lidé, co přišli o ložnice a komory na prádlo. Všichni, jejichž zubní kartáčky sis strčil do řiti. Misty dala dům církvi zpola proto, aby na něj nikdo nemohl uplatnit retenční právo.
Angel Delaporte tvrdí, že naším přirozeným instinktem je schovávat se. Jako celý druh získáváme území a pak je bráníme.
Sice migrujeme, jdeme za lepším počasím nebo nějakou zvěří, ale pořád víme, že k životu je potřeba území a naším instinktem je vyznačovat si pozemkový zábor.
Proto ptáci zpívají, aby si vyznačili území. Proto psi zvedají nožičku.
Sedona, Key West, Sun Valley, paradox půlmiliónu lidí, kteří se vydají na jedno a totéž místo, aby byli sami.
Misty přejíždí ukazováčkem po černé barvě a říká: "Co to mělo znamenat s tím Stendhalovým syndromem, jak jste říkal?"
A Angel pořád fotí a odpoví: "Pojmenovali ho po francouzském spisovateli Stendhalovi."
Slova, po kterých Misty přejíždí prstem, říkají:…Misty Wilmotová vás všechny pošle do pekel…
Tvoje slova. Ty smrade.
Stanislavskij měl pravdu, člověk najde čerstvou bolest pokaždé, když odhalí to, co už v podstatě moc dobře věděl.
Stendhalův syndrom, vykládá Angel, je medicínský termín.
Nastává, když obraz nebo jakékoli umělecké dílo je tak nádherné, že příjemce přemůže. Jde o jistou formu šoku.
Stendhal zanechal záznam o tom, že když v roce 1817 navštívil ve Florencii kostel
Santa Croce, málem radostí omdlel. Lidé cítí zrychlené bušení srdce. Točí se jim náhle hlava. Když se díváte na umělecké veledílo, zapomenete, jak se jmenujete, zapomenete dokonce, kde to jste. Může to způsobit depresi a tělesné vyčerpání. Amnézii. Zděšení. Srdeční příhodu. Kolaps.
Cistě pro úplnost, Misty je toho názoru, že Angel Delaporte krapet blbě kecá.
"Pokud si přečtete svědectví současníků," pokračuje Angel,
"zjistíte, že také dílo Maury Kincaidové prý způsobilo jakousi masovou hysterii."
"A teď?" chce vědět Misty.
Angel krčí rameny. "Nemám páru. Ale podle toho, co jsem viděl, je to v pohodě: prostě pár velice pěkných krajinek."
Podívá se na její prst a dodá: "Cítíte něco?" Pořídí další snímek a povídá: "Je to legrační, jak moc se vkus mění."
…jsme chudí, tvrdí Peterova slova, ale máme to, po čem baží všichni bohatí… mír, krásu, klid…
Tvoje slova.
Tvůj posmrtný život.
Když se Misty večer vracela domů, to pivo v papírovém pytlíku jí nedal nikdo jiný než Will Tupper. Nechal ji popíjet na

palubě, i když je to zakázané. Zeptal se jí, jestli poslední dobou nepracuje na nějakých obrazech. Třeba… třeba na krajinkách?
Ten pán se psem na trajektu tvrdí, že jeho pes je vycvičený, aby hledal mrtvé. Když někdo umře, vydá velikánský oblak smradu z toho, čemu lidé říkají adrenalin. Ten pán tvrdí, že to je pach strachu.
Misty prostě jen drží v ruce hnědý sáček a v něm pivo a popíjí a nechává ho mluvit.
Pánovi vypadaly vlasy nad oběma spánky, odhalená kůže na lebce je jasně rudá od mrazivého větru, a tak to vypadá, jako by měl čertovské růžky. Má růžky jako čert a celou tvář rudou a smrštěnou do vrásek. Dynamické vrásky. Boční kantální rýhy.
Pes zkroutí hlavu, snaží se od ní odtáhnout. Pánova voda po holení voní po hřebíčku. Když se mu podíváte k pasu, pod cípem saka uvidíte pověšená chromovaná želízka.
Čistě pro úplnost, dnešní počasí: postupující zmatek s výhledem na tělesné a citové zhroucení.
Pán drží vodítko a povídá: "Určitě vám nic není?"
A Misty mu odpoví: "Můžete mi věřit, že mrtvá nejsem. Snad jenom moje kůže je mrtvá," dodá pak.
Stendhalův syndrom. Adrenalin. Grafologie. Hluboké bezvědomí z detailů. Ze vzdělání.
Pán kývne k jejímu pivu v hnědém papírovém sáčku a zeptá se: "Víte, že pít na veřejnosti byste neměla?"
A co jako, ošije se Misty, je snad polda?
A pán na to: "Víte vy co? Shodou okolností jo, je to tak, jsem polda."
Švihem rozevře náprsní tašku a blýskne na ni odznakem.
Odznak je stříbrný a je na něm vyryto: Clark Stilton. Detektiv,
Pracovní skupina pro boj se zločiny proti skupině obyvatelstva.

13. července - úplněk
Tabi a Misty jdou lesem. Je to tu hustě zarostlé, jsou až na Potchkeyseaském mysu. Rostou tu olše, celé generace stromů vyrostly a padly a znovu vyrašily samy z vlastní smrti. Nějaká zvěř, snad vysoká, vyšlapala stezku, která se vine mezi složitě prorostlými haldami padlých stromů a kličkuje mezi balvany velkými jako domy a čalouněnými tlustou vrstvou mechu. Nad tím vším se listí olší spojuje do pohybujícího se, jasně zeleného nebe.
Tu a tam dolů pronikne sluneční světlo, ve sloupech velikých jako křišťálové lustry. Je to jen nepořádnější obdoba haly v hotelu
Potchkeysea.
Tabi má jednu jedinou starou náušnici, zlatý filigrán a obláček z jiskřivě rudých skleněných drahokamů kolem srdíčka z rudého smaltu. Připíchla si ji na růžovou mikinu jako brož, ale je to ta náušnice, kterou si vyrval z ucha Peterův blonďatý kamarád.
Will Tupper z trajektu.
Tvůj kamarád.
Tabi má šmuky pod postelí v krabici od bot a bere si je jen ke zvláštním příležitostem. Rubíny z otlučeného skla se jí na rameni blýskají v zelené záři dopadající shora. Falešné a zašpiněné diamanty odrážejí růžovou barvu její mikiny.
Tvoje manželka a dcera, obě překročí hnijící kládu, kde se to hemží mravenci, obejdou kapradí, které se Misty otře o pás a Tabi šlehne po obličeji. Obě mlčí, rozhlížejí se a poslouchají, kde jsou jací ptáci, ale kde nic tu nic. Zádní ptáci. Žádné žabičky. Ani hlásku, jen oceán, jen vlny kdesi šumí a tříští se.
Prodírají se houštím zelených stonků, kterým u pat hnije cosi s měkkými žlutavými lístky. Při každém kroku je potřeba se dívat dolů, protože země je kluzká a všude samé louže. Misty už pořádně neví, jak dlouho to trvá, jak dlouho šlape a pozoruje zem a přidržuje větvičky, aby nešlehaly Tabi, ale když zvedne hlavu, stojí tam nějaký muž.
Čistě pro úplnost, její levator labii, její ušklíbací sval, její sval, co se nemůže rozhodnout mezi rvačkou a útěkem, je jedna velká křeč, všechna ta hladká svalová vlákna ztuhnou a vytvoří krajinu vrčení; ústa se Misty ohrnou tak, že je vidět všechny zuby.
Chytí Tabi rukou za záda mikiny. Tabi se pořád dívá dolů, na zem, pořád jde dál, a Misty ji strhne dozadu.
A Tabi uklouzne a stáhne matku na zem. "Mami," řekne.
Tabi se tiskne k vlhké hlíně, k listí a mechu a hmyzu, Misty se krčí nad ní, oblouk kapradí se tyčí nad nimi.
Ten muž je snad deset kroků před nimi a dívá se stranou.
Neotáčí se. Skrz oponu z kapradí je vidět, že nejspíš měří přes dva metry, je tmavý a podsaditý, ve vlasech má hnědé listí a na nohou nacákané bláto.
Neobrací se, ale taky se nehýbe. Určitě je zaslechl, a tak stojí a naslouchá.
Cistě pro úplnost: je nahý. Je mu vidět holý zadek.
"Tak jdem dál, mami," vyzývá Tabi. "Je tu fůra brouků."
A Misty na ni zasyčí, ať je potichu.
Muž strnule čeká, jednu ruku má nataženou ve výšce pasu, jako by sahal před dalším krokem před sebe. Nezazpívá ani ptáček.
Misty se krčí, dřepí a dlaněmi se opírá o hlinitou zem, je připravena chytit Tabi a utíkat.
Pak kolem ní Tabi proklouzne a Misty řekne: "Ne." Rychle natáhne ruku a chytí jen vzduch za dceřinými zády.
Trvá snad vteřinu, možná dvě, než Tabi dorazí k muži a vloží mu ruku do dlaně.
V těch dvou vteřinách Misty chápe, že je matka na prd.
Petere, oženil ses se zbabělou ženskou. Misty je pořád na místě, krčí se. Pokud vůbec něco dělá, tak se leda naklání dozadu, jen utéct pryč. Jestli člověka na výtvarné škole něčemu nenaučí, tak rozhodně ne boji muže proti muži.
A Tabi se obrátí, usměje se a povídá: "Mami, nebuď takovej trumbera." Chytí nataženou mužovu paži oběma rukama a

přitáhne se, až se jí nohy houpou ve vzduchu. "To je přece jenom
Apollón," povídá.
Nedaleko od muže leží mrtvola, téměř skrytá pod suchým listím. Dobleda bílé ňadro s jemnými modravými žilkami. Uťatá bílá paže.
A Misty se pořád krčí na místě.
Tabi se pustí mužovy ruky, dojde na místo, kam se Misty dívá.
Odhrne listí z mrtvé bílé tváře. "A tohle je Diana."
Podívá se na přikrčenou Misty a obrátí oči v sloup. "Jsou to jenom sochy, mami."
Sochy.
Tabi se vrátí a vezme Misty za ruku. Zatáhne ji za paži, pomůže jí vstát a povídá: "Chápeš to? Sochy. Jsi přece výtvarnice."
Tabi ji vleče dál. Stojící muž je z tmavého bronzu, zmatnělého a proužkovaného lišejníky, je to nahý muž a nohy má pevně spojené s podstavcem, který je ukrytý v porostu vedle stezky. Jeho oči mají zapuštěné duhovky a panenky, dovnitř zatavené, římské duhovky. Holé paže a nohy dokonale proporční ke trupu. Zlatý řez. Bezchybné uplatnění všech zákonů umění a proporcí.
Řecký vzoreček, jejich vysvětlení otázky, proč se nám líbí to, co se nám líbí. Další dávka toho školně-výtvarného bezvědomí.
Zena na zemi je z rozbitého bílého mramoru. Tabi růžovou rukou odhrne listí a trávu z dlouhých bílých stehen, upejpavé faldíky bledého mramoru na ohanbí končí vysochaným listem. Hlaďounké prsty a paže, lokty bez vrásečky a bez záhybu.
Vysochané mramorové vlasy spadají dolů v bílých kamenných kučerách.
Tabi ukáže růžovou rukou na prázdný sokl, který stojí naproti přes stezku proti tomu bronzovému, a říká: "Diana spadla dávno před tím, než jsem se s ní seznámila."
Lýtkový sval bronzového muže je chladný na dotyk, ale ulili ho do poslední šlachy, do posledního zasukování. Misty přejíždí rukou po chladivé kovové noze a zeptá se: "Tak ty tu nejsi poprvé?"
"Apollón nemá pinďoura," na to Tabi. "Už jsem se dívala."
A Misty ucukne rukou od listu nataveného na bronzovém ohanbí sochy. "Kdo tě sem zavedl?" ptá se.
"Babička," odpoví Tabi. "Babička mě sem vodí v jednom kuse."
Tabi se ohne a otře se tváří o Dianinu chladnou mramorovou tvář.
Ta bronzová socha, Apollón, je určitě reprodukce z devatenáctého století. Anebo možná z konce osmnáctého. Rozhodně nebude opravdová, nebude to skutečný, řecký nebo římský kousek. To by byla v muzeu.
"Proč tady jsou?" chce vědět Misty. "To ti taky babička pověděla?"
A Tabi pokrčí rameny. Napřáhne ruku k Misty a povídá: "Je jich tu víc." Povídá: "Pojď, já tě provedu."
A je jich víc.
Tabi ji vede po lese, který obkružuje celý mys, najdou sluneční hodiny ležící mezi plevelem, potažené hustou a tmavou zelenou vrstvou měděnky. Najdou kašnu, velikou jako bazén, ale plnou napadaných větví a žaludů.
Projdou kolem umělé jeskyně, vyhloubené do svahu kopce, jejíž tmavou tlamu lemují polštáře mechu a jejíž vchod zahrazují železná vrátka se zámkem. Přitesané kameny jsou postaveny do klenby, která uprostřed nahoře končí závěrečným klenákem. Je to noblesní, jako maličká bančička. Jako průčelí zplesnivělého, zpola zasypaného sídla vlády. Kolem fůra kamenných andělíčků, kteří třímají kamenné girlandy z jablek, hrušek a hroznů. Kamenné květinové věnce. Všechno je to pokropené blátem, popraskané a rozervané kořínky stromů.
A mezi tím rostliny, které by tu neměly být. Dub se zalyká v objetí popínavé růže, která se vyšplhala patnáct metrů vysoko a tam, nad jeho korunou, vykvetla. V letním vedru zasychají zkrabatělé, žluté listy tulipánů. Z vysokánské stěny větviček a listí se vyklube obrovitý šeřík.
Tulipány a šeříky nepatří mezí místní přirozené druhy.
Nic z toho by tu nemělo být.
Na loučce na konci mysu najdou Grace Wilmotovou, rozložila si na trávě deku a sedí na ní. Kolem kvetou modré chrpy a drobné bílé chudobky. Piknikový koš je otevřený a bzučí nad ním mouchy.
Grace se narovná, klekne si, napřáhne ruku se sklenkou červeného a povídá: "Tak ses vrátila, Misty. Tumáš, dej si."
Misty si vezme víno. "Tabi mi ukázala sochy," ozve se. "Co tady vlastně bývalo?"
Grace vstane. "Tabi, vezmi si věci. Musíme jít."
Tabi zvedne z deky mikinu.
"Jak to," diví se Misty, "sotva jsme přišly."
Grace jí podá talíř se sendvičem. "Ty tu zůstaneš a najíš se.
Budeš mít celý den, aby ses mohla věnovat umění."
Sendvič je s kuřecím salátem a je celý vyhřátý od sluníčka.
Sedaly na něj mouchy, ale ještě docela pěkně voní. Takže si Misty ukousne.
Grace ukáže bradou na Tabi a povídá: "To byl její nápad."
Misty žvýká a polyká. "Moc pěkný nápad, ale já jsem si nepřinesla věci," namítne.
A Tabi přikročí k piknikovému koši a říká: "Vzala je sem babička. Sbalily jsme ti je jako překvapení."
Misty se ještě napije vína.
Kdykoli, když vám někdo v dobrém úmyslu předvede, že nemáte žádné nadání, když vám vymáchá čumák v loužičce vašeho vlastního selhání tváří v tvář jedinému snu, jaký jste kdy měli, dejte si dalšího panáka. Paní Misty Wilmotové hra na přepíjenou.

"My s Tabi totiž máme důležitou práci," hlásí Grace.
A Tabi se přidá: "Jdeme na blešák."
Salát s kuřecím chutná divně. Misty přežvykuje a polyká a povídá: "Ten sendvič má ale divnou chuť."
"To je jenom koriandr," na to Grace. "Musíme s Tabi najít tác, značka Lenox, sada Stříbrná pšenice, čtyřicet centimetrů v průměru," přivře oči, potřese hlavou a povídá: "Jak to, že se po těchhle servírovacích tácech nikdo neshání, dokud není sada neúplná?"
Tabi dodá: "A babička mi koupí dárek k narozeninám. Co budu chtít."
A je to, Misty zkysne tady na Potchkeyseaském mysu se dvěma láhvemi červeného a porcí kuřecího salátu. Na tu hromádečku olejových a vodových barev a štětců a papíru nesáhla od té doby, co byla její dcera maličká. Akryly a oleje určitě budou na kámen.
Vodovky vyschlé a popraskané. Štětce ztuhlé. Všechno na vyhození.
Včetně Misty.
Grace Wilmotová natáhne ruce a povídá: "Tak jdeme, Tabi.
Ať si maminka může pěkně užít odpoledne."
Tabi vezme babičku za ruku, obě vyrazí přes louku ke hliněné cestě, kde odstavily auto.
Slunce hřeje. Louka je dost vysoko, aby se člověk mohl dívat dolů a viděl, jak vlny šumí a tříští se dole na skalách. Dál při pobřeží je vidět domy. Hotel Potchkeysea je jako šmouha bílého obkladového dřeva. Skoro vidíte střešní okénka pokojů v podkroví. Odsud vypadá ostrov příjemně a bezchybně, ne celý zahemžený turisty. Zohavený billboardy. Vypadá, jak jistě vypadával, než přišli letní lidé. Než přišla Misty. Pochopíte, proč se odsud místní nikdy neodstěhovávají. Pochopíte, proč se Peter tak snažil ho uchránit.
"Mami," zavolá Tabi.
Utíká od babičky zpátky, Oběma rukama svírá růžovou mikinu. Lapá po dechu, usmívá se, doběhne k Misty usazené na dece.
V ruce drží náušnici ze zlatého filigránu a říká: "Nehýbej se."
Misty strne. Socha.
A Tabi se skloní a připíchne náušnici matce do lalůčku a povídá: "Mně to skoro vypadlo z hlavy, ale Grace mi to připomněla.
Ze budeš potřebovat tohle." Kolena džin má hnědá od hlíny a zelená od trávy, udělala si to, když Misty zpanikařila a stáhla je obě na zem, udělala si to, když se ji Misty pokoušela zachránit.
Misty se zeptá: "Nechceš si s sebou vzít sendvič, zlatíčko?"
A Tabi zavrtí hlavou. "Babička mi říkala, že to nemám jíst."
Pak se otočí a upaluje pryč, jednou rukou mává nad hlavou a za chvíli zmizí z dohledu.

14. července
Angel drží v ruce čtvrtku kreslicího papíru, jen za rohy, které svírá konečky prstů. Prohlíží si ji a podívá se na Misty a povídá:
"Nakreslila jste křeslo?"
Misty pokrčí rameny. "Už roky jsem nic nedělala. Bylo to první, co mě napadlo."
Angel se k ní otočí zády a přidržuje si obrázek na světle v různých úhlech. Pořád se na něj dívá a prohlásí: "Je to dobré. Velice dobré. Kde jste to křeslo našla?"
"Leda ve vlastní představivosti," odpoví Misty a vyloží mu, jak na celý den uvízla na Potchkeyseaském mysu jen s barvami a dvěma láhvemi vína.
Angel mžourá na obrázek, drží si jej tak blízko, že div nešilhá, a pak řekne: "Vypadá jako od Herschela Burkeho." Angel se na ni podívá a zeptá se: "Strávila jste celý den někde na trávě tím, že vymýšlíte secesní křeslo od Herschela Burkeho?"
Dopoledne volala nějaká paní z Long Beach, že prý nechává prádelnu znovu vymalovat, takže jestli chtějí vidět ten čurbes, co tam nechal Peter, měli by přijet, než s tím začne.
Teď zrovna jsou Misty a Angel ve zmizelé prádelně. Misty si kreslí zlomky Peterových čmáranic. Angel se chystal fotit stěny.
Ale jen co Misty otevřela desky, že si vyndá podložku, Angel uviděl akvarel a chtěl si ho prohlédnout. Slunce prochází dovnitř oknem z matného skla a Angel zvedá obrázek k tomu světlu.
Přes okno je sprejem napsáno tohle:…vkročíte na ostrov, tak umřete…
"Na mou duši," ozve se Angel. "Je to Herschel Burke. Filadelfie 1879. Druhé přesně takové křeslo mají na Vanderbiltově venkovském sídle v Biltmoru."
Nejspíš to Misty uvízlo v hlavě od dob, kdy chodila na dějiny výtvarného umění, předmět č. 101, anebo na přehled užitého umění, č. 236, anebo na jiné nepotřebné přednášky na výtvarné škole. Možná to viděla v televizi, když na nějakém vzdělávacím kanálu běžel pořad o slavných domech. Kdo ví, kde bereme nápady. Inspiraci. Proč si vybájíme, co si vybájíme.
"Jsem ráda, že jsem vůbec něco nakreslila," poznamená Misty. "Bylo mi dost zle. Otrava z jídla."
Angel se dívá na obrázek, obrací ho v ruce. Jeho corrugator supercilii, svrašťovač obočí stáhl čelo do tří hlubokých vrásek.
Glabelárních rýh. Sval trojhranný, musculus triangularis, mu shrnul rty, až mu vrásky vedou kolem obou koutků úst.
Misty si kreslí čmáranice na stěnách a nevykládá Angelovi, jaké měla žaludeční křeče. Celé to mizerné odpoledne se pokoušela nakreslit skalisko nebo strom a pak papíry znechuceně mačkala. Pokoušela se nakreslit město v dálce,

kostelní věžičku a zvoničku na knihovně, ale zmuchlala i to. Zmuchlala zpackaný
Peterův portrét, který se pokoušela udělat po paměti. Pak jednorožce. Vypila sklenici vína a rozhlížela se po něčem dalším, co by mohla svým netalentem pokazit. Pak snědla další sendvič s kuřecím salátem, co měl tu divnou koriandrovou chuť.
Už jen ze samotného pomyšlení na to, že by si šla do lesního šera načrtnout padlou, drolící se sochu, se jí ježily chloupky vzadu na krku. Padlé sluneční hodiny. Zamčená umělá jeskyně.
Proboha. Na louce to pěkně hřálo. V travinách jen hučelo hmyzem. Někde za lesem šuměly a tříštily se vlny.
Stačilo, aby se Misty zadívala na temný okraj lesa, a už viděla tyčícího se bronzového muže, který rozhrnuje zašpiněnýma rukama podrost a pozoruje ji jamkami slepých očí. Jako kdyby mramorovou Dianu zabil a rozbil její tělo na kusy; Misty ho pnmo viděla, jak se plíží od kraje lesa k ní.
Podle pravidel hry na přepíjenou se to v podání paní Misty
"Hmotové má tak, že jakmile začnete myslet na to, jak vás nahá bronzová socha ovine kovovými pažemi a při polibku umačká k smrti, zatímco vy ji jen drápete nehýtky a rozbijete si ruce do krve o její mechem zarostlou hruď… inu, tehdy je na čase dát si další sklenici.
Když se přistihnete, jak napůl svlečená kadíte do mělké díry, kterou jste vyhrabala za keřem, a pak jak si utíráte zadek lněným ubrouskem z hotelu, dejte si další sklenici.
Přišly žaludeční křeče a Místy se zpotila. S každým tepem ji v hlavě bolestně bodlo. Žaludek jako na vodě, nestihla si včas stáhnout prádlo. To svinstvo jí vyšplíchlo kolem bot a cáklo na nohy. Z pachu se jí obrátil žaludek, praštila sebou dopředu, dlaněmi dopadla na teplou trávu, mezi kytičky. Černé mouchy ji našly snad z kilometrových dálek, rojily se jí po nohou. Brada jí klesla na prsa, vydávila na zem dvě hrstičky růžových zvratků.
Když se přistihnete po další půlhodině, jak vám sračky pořád tečou po noze a kolem vás je mrak much, dejte si další sklenici.
Vůbec nic z tohohle Angelovi neřekla.
Ona jen kreslila, on fotil, byli spolu ve zmizelé prádelně a on povídá: "Můžete mi něco povědět o Peterově otci?"
Peterův táta, Harrow. Misty měla Peterova tátu moc ráda. "Je po smrti," odpověděla: "Proč?"
Angel udělal další snímek a posunul film o políčko dál. Kývl k nápisům na stěnách a povídá: "Nesmírně závažné je, jak píšeme písmeno i. První tah hovoří o vztahu s matkou. Druhý, ten klesající, zase s otcem."
Peterův táta, Harrow Wilmot, ale každý mu říkal Harry. Misty se s ním setkala jenom jednou, když tu ještě před svatbou byla na návštěvě. Než otěhotněla. Harry ji vzal na dlouhou výpravu po ostrově Potchkeysea, za chůze ukazoval na prýskající barvu a prohnuté šindelové střechy velkých domů. Klíčkem od auta vyrýpl trochu malty ze škvíry mezi žulovými bloky kostela. Podívali se, jak jsou chodníky na Obchodní ulici popraskané a propadlé.
Výkladní skříně šmouhaté od plísně. Že zavřený hotel vypadá vevnitř černě, protože většinu zařízení zničil požár. A zvenčí zase ošuntěle, protože sítě na oknech doruda zrezivěly. Okenice visi nakřivo. Okapy se propadají. A Harrow Wilmot pořád říkal: "Za tři generace od kaviáru ke kravinci. Říkal: "Ať peníze investujete sebelíp, vydrží přesně jen takhle dlouho."
Peterův otec umřel krátce poté, co se Misty vrátila na školu.
A Angel se ptá: "Nemohla byste mi sehnat vzorek jeho rukopisur
Misty pořád kreslí čmáranice a odpovídá: "Když já nevím."
Čistě pro úplnost, jen to, že je někdo pomatlaný sračkami, chodí nahý po lese a pobryndal se růžovými zvratky, z něj ještě nezbytně nedělá skutečného umělce.
A nedělají jej z něj ani halucinace. Tam na Potchkeyseaském mysu začala mít Misty, ztrápená křečemi a čůrky potu, které jí tekly z vlasů po stranách na tvář, začala mít vidiny. Pokoušela se utřít hotelovými ubrousky. Opláchla si ústa vínem. Máváním zahnala mraky much. Zvratky ji pořád ještě pálily v nose. Je to hloupé, je děsně hloupé to říkat Angelovi, ale stíny na kraji lesa se pohnuly.
Tam mezi stromy byla kovová tvář. Ten někdo pokročil kupředu a strašlivá váha bronzu mu zaryla nohu do měkkého okraje louky.
Když chodíte na výtvarnou školu, poznáte, co taková ošklivá halucinace je. Co to je záblesk vzpomínek. Narvali jste do sebe spoustu chemikálií, které umějí zůstat ve vašich tukových tkáních, připraveny zahltit váš krevní oběh za denního světla zlými sny.
Ta postava udělala další krok a její noha se zaryla do půdy.
Na slunci vypadaly její paže místy jasně zelené, jinde matně hnědé. Na temeni hlavy a na ramenou bílá halda ptačích sraček.
Svaly na obou bronzových stehnech vystupovaly, vyboulily se samou úlevou vždycky, když se ta která noha zvedla, a postava udělala další krok. A s každým krokem se bronzový list mezi stehny posunoval.
Když se teď dívá na akvarel položený na Angelově brašně od fotoaparátu, je jí to víc než trapné. Apollón, bůh lásky. Opilá Místy s žaludkem naruby. Obnažená dušička nadržené malířky středního věku.
Postava popošla o další krok. Pitomá halucinace. Otrava z jídla. Nahá. Nahá Misty. Dva špinavci v kruhu stromů kolem louky.
Aby si vyčistila hlavu, aby to zahnala, začala Misty kreslit. Aby se soustředila. Sama nevěděla, co kreslí. Zavřela oči a tužku spustila na podložku se čtvrtkou a nechala ji tam drápat, pokládat rovné čárky, mnout se o bříško jejího palce, aby vzniklo stínování.
Automatická kresba.
Když se tužka zastavila, Misty byla hotová. Postava zmizela.
Od žaludku už jí tak zle nebylo. Svinstvo zaschlo dost, aby většinu dokázala setřít, pak zahrabala ubrousky, zadělané

prádlo a zmuchlané čtvrtky papíru. Přišly Tabi a Grace. Už našly ten scházející šálek nebo omáčník nebo co to vlastně bylo. Víno bylo pryč. Misty byla oblečená a zaváněla trošku míň.
"Podívej, to mám k narozeninám," řekla Tabi, natáhla ruku a ukázala jí lesklý prsten na jednom prstě. Hranatý zelený kámen vybroušený tak, aby se blýskal. "Je to peridot," oznámila a zvedla ruku nad hlavu, aby se na kameni zachytilo světlo zapadajícího slunce.
Misty nechápala, kde na to vzaly peníze, a usnula v autě, když je Grace vezla po Dělicí třídě zpátky.
Teprve později se podívala do skicáře. Překvapilo ji to stejně jako všechny. Pak už Misty jen přidala nějaké barvy, vodové. Je úžasné, co dokáže podvědomí vytvořit. Cosi z dob jejího dospívání, nějaký obrázek z jejích přednášek o umění.
Předvídatelné sny chudinky Misty Kleinmanové.
Angel něco říká.
"Promiňte?" omluví se Misty.
A Angel zopakuje: "Kolik byste za to chtěla?"
To myslí peníze. Cenu. "Padesát?" odváží se Misty. "Padesát dolarů?"
Ten obrázek, který vytvořila se zavřenýma očima, nahá a vyděšená, opilá a s rozboleným žaludkem, to je první dílo, které kdy prodala. Je to nejlepší, co kdy Misty dokázala.
Angel otevře peněženku a vyloví dvě dvacky a pětku. "Tak co mi ještě můžete říct o Peterově otci?" zajímá se.
Pro úplnost, když odcházely z louky, vedle stezky byly dve výrazné jamky. Jamky byly docela daleko od sebe, byly moc velké, než aby byly od nohou, moc od sebe, než aby byly od lidských nohou. To Misty Angelovi nepověděla.
Myslel by si, že se zbláznila. Jako její manžel.
Jako ty, milý, přemilý Petere.
Teď už jí z té otravy jídlem zbyla jen tepavá bolest v hlavě.
Angel si zvedne obraz k nosu a začichá. Nakrčí nos, začichá znovu, pak si obrázek zasune do boční kapsy brašny.
Všimne si, že se na něj Misty dívá, a vysvětlí to: "Promiňte, to nic. Jenom jsem si na chviličku myslel, že cítím sračky."

15. července
Když se z prvního mužského, který se vám za poslední čtyři roky podíval na prsa, vyklube policajt, dejte si panáka.
Když se ukáže, že tak jako tak ví, jak vypadáte nahá, dejte si dalšího.
A tentokrát tuplovaného.
Nějaký chlap sedí u stolu číslo osm v Dřevěné a zlaté jídelně, prostě nějaký chlapík ve tvém věku. Je to pořízek a má nahrbená ramena. Košile mu sedí dobře, snad jen přes břicho trochu moc těsně, bílý balon ze směsi umělých vláken a bavlny, který se maličko přehrnuje přes pásek. Co se vlasů týče, plešatí na spáncích a kouty se protahují do dlouhých trojúhelníků skalpu nad oběma očima. Oba trojúhelníky jsou opálené do ruda, takže vytvářejí dva dlouhé, špičaté čertovské růžky, které vykukují nad tváří. Na stůl si položil otevřený sešit ve spirálovém vazači, píše si do něj a pozoruje Misty. Má proužkovanou kravatu a námořnicky modré sportovní sako.
Misty mu přinese sklenici vody a ruka se jí třese tak, až je slyšet rachtat led. Abyste věděli všechno, hlava ji bolí už třetí den. Hlava ji bolí, jako by se jí v té veliké měkké kupce mozku vrtaly larvy.
Hemžili červi. Dolovali brouci.
Chlapík od stolu osm říká: "Moc mužských vám sem nechodí, co?"
Jeho voda po holení je cítit hřebíčkem. Je to ten z trajektu, majitel psa, co měl Misty za mrtvou. Polda. Detektiv Clark Stilton.
Z oddělení zločinů proti skupině obyvatelstva.
Misty krčí rameny a podává mu jídelníček. Přejede očima celou místnost, zlatou barvu a dřevěné obklady, a ptá se: "Kde máte psa?" Misty se nabízí: "Můžu vám přinést něco k pití?"
A on na to: "Potřebuji si promluvit s vaším mužem. Jste přece paní Wilmotová, nebo ne?"
Stojí to na její jmenovce, připíchnuté na růžovou uniformu z umělotiny: Misty Marie Wilmotová.
Hlava ji bolí, jako by jí kladivo buch, buch, buch zatloukalo do týla dlouhý hřebík, konceptuální umění, zatloukalo hlouběji a hlouběji na jediné místo, až zapomenete na všechno ostatní na světě.
Detektiv Stilton položí pero na sešit, nabídne ruku ke stisku a usměje se. "Věc se má tak," povídá, "že já jsem celá ta jednotka pro boj se zločiny proti skupině obyvatelstva."
Misty potřese hlavou. "Nedal byste si třeba kávu?"
"Ano, díky," odpoví.
Hlava ji bolí, jako když přehustíte plážový míč. A hustíte pořád dál, jenže už ne vzduchem. Krví.
Čistě pro úplnost, Misty už detektivovi řekla, že Peter je v nemocnici.
Ze jsi v nemocnici.
Tuhle večer na trajektu pověděla detektivu Stiltonovi, jak ses zbláznil a nechals rodinu v dluzích. Jak tě vyhodili ze všech škol a jak sis probodával tělo bižuterií. Jak sis sedl do auta zaparkovaného v garáži a nechal běžet motor. Pověděla mu o tvých čmáranicích, tvém blouznění a uzavírání cizích prádelen a kuchyní, což je další symptom tvého šílenství. Vandalismus. Je to nešťastné, pověděla Misty detektivovi, ale ona to odnáší zrovna tak děsně jako ti ostatní.
Jsou zhruba tři odpoledne, klidná chvilka mezi obědem a večeří.
„Jo," říká Misty. "Jasně, klidně za manželem zajeďte." Misty říká: "Chcete to kafe?"
Detektiv nahlédne do bloku, dál něco píše a ptá se: "Nezjistila jste, jestli váš manžel nebyl členem nějaké neonacistické organizace. Nějaké radikální skupiny vystupující proti celé skupině obyvatel?"
A Misty na to: "A to jako byl?" Misty na to: "Děláme tu moc dobrý rostbíf."

Cistě pro úplnost, je to docela roztomilé. Oba mají bloky a drží pera v pohotovosti, jen psát. Je to souboj. Přestřelka.
Pokud viděl Peterovy nápisy, ví tenhle chlapík, jak podle
Petera vypadá nahá. Že má prsy jako leklé kapry. Nohy samou křečovou žilku. Že jí ruce smrdí jako gumové rukavice.
Misty
Wilmotová, královna služebných. Ví, co sis myslel o své manželce.
Detektiv Stilton píše a říká: "Takže jste s manželem neměli jeden ke druhému moc blízko?"
A Misty povídá: "Ale jo, řekla bych, že měli." Říká: "Ale běžte si to zjistit sám."
Detektiv píše a ptá se: "Víte o tom, že by snad Peter byl členem
Ku Klux Klanu?"
A Misty povídá: "Taky kuře s nočky je docela dobré."
On píše a říká: "Víte o tom, že by nějaká taková extremistická skupina působila na ostrově Potchkeysea?"
Bolest hlavy jí buch, buch, buch zatlouká hřebík do týla.
Někdo od stolu pět zamává a Misty se ptá: "Tak mám vám přinést to kafe?"
A detektiv Stilton se zajímá: "Není vám nic? Nevypadáte dvakrát ve formě."
Zrovna dneska u snídaně řekla Grace Wilmotová, že se hrozně stydí za ten zkažený kuřecí salát - stydí se tak moc, že ji na zítra objednala na vyšetření k doktoru Touchetovi. Pěkné gesto, ale další kurevsky vypečený účet.
Když Misty zavře oči, přísahala by, že má hlavu uvnitř doběla rozpálenou. Krk jako jednu velikou, litinovou svalovou křeč. Pot jí slepuje k sobě záhyby kůže na krku. Ramena má pokrčená, schoulená až nahoru k uším. Stačí, aby hlavu otočila maličko a kterýmkoli směrem, a už má uši jako v ohni.
Peter mluvíval o Paganinim, zřejmě nejlepším houslistovi všech dob. Trýznila ho tuberkulóza, syfilida, osteomyelitida čelisti, průjmy, hemeroidy a ledvinové kameny. Paganiniho, ne Petera. Doktoři mu proti syfilidě dávali rtuť a ta ho otrávila tak, az mu vypadaly zuby. Kůže se mu zbarvila do šedobílé. Přišel o vlasy. Byla z něj živá mrtvola, ale když hrál na housle, nad smrtelnost se povznášel.
Měl Ehlers-Danlosův syndrom, dědičnou chorobu, kvůli níž měl klouby tak ohebné, že dokázal palec ohnout dozadu tak, až se jíní dotkl zápěstí. Podle Petera z něj právě to, co ho trýznilo, udělalo génia.
Podle tebe.
Misty nese detektivu Stiltonovi ledový čaj, který si neobjednal, a on se ptá: "Máte nějaký důvod nosit uvnitř sluneční brýle?"
Ona škubne hlavou k velikým oknům a říká: "To kvůli světlu." Dolije mu vodu a říká: "Dneska mě od něj bolí oči." Ruka se jí třese tak, až jí vypadne pero. Jednou rukou pevně sevře kraj stolu, opře se a sehne se pro něj. Popotáhne a povídá: "Pardon."
A detektiv se ptá: "Znáte jistého Angela Delaporteho?"
A Misty popotáhne znovu. "Chcete si už objednat?"
Angel Delaporte by měl vidět Stiltonův rukopis. Písmena jsou vysoká, vylétají vzhůru, jsou ctižádostivá, idealistická. Písmo se silně sklání doprava, je agresivní, tvrdohlavé. Výrazný tlak na stránku vypovídá o silném libidu. Tak by vám to pověděl Angel.
Ocásky u písmen, hlavně ty pod řádkou uyag, visí přímo dolů.
To znamená odhodlání a silné vůdcovské schopnosti.
Detektiv Stilton se podívá na Misty a povídá: "Popsala byste své sousedy jako lidi s nepřátelským postojem k cizím osobám?"
Cistě pro úplnost, pokud jste zkrátili dobu masturbace pod tři minuty, protože se koupete ve vaně, kterou používá celkem čtrnáct lidí, dejte si dalšího panáka.
V předmětu teorie umění se poučíte, že ženy si vybírají muže s výrazným obočím a širokými, hranatými bradami. To podle výzkumu, který provedl nějaký sociolog na vojenské akademii ve
West Pointu. Ten prokázal, že hranaté tváře, hluboko zasazené oči a uši blízko u hlavy, že tyhle věci činí muže přitažlivými.
A právě tak vypadá detektiv Stilton, plus pár kilo navrch. Teď se usmívá, ale vrásky krabatící jeho tváře a také vějířky u očí svědčí o tom, že se smává hodně. Jizvy štěstí. Může to být jeho nadváhou, ale vrásky mezi očima a vrásky na čele, čáry starostí, jsou skoro neviditelné.
A k tomu ještě ty sytě rudé rohy na čele.
To všechno jsou drobné vizuální narážky, které na tebe zabírají. Šifra přitažlivosti. Proto milujeme toho, koho milujeme. Ať si to už plně uvědomujeme, anebo ne, právě tohle je důvod, proč děláme to, co děláme.
Takhle víme, co všechno nevíme.
Vrásky a rozbor písma. Grafologie. Angela by to nadchlo.
Ten drahý, předrahý Peter si nechával růst černé vlasy tak dlouhé, protože mu odstávaly uši.
Tobě odstávaly uši.
Tabi má uši po otci. Dlouhé černé vlasy má také po něm.
Po tobě.
Stilton říká: "Život na ostrově se mění a spoustě lidí se to nebude líbit. Pokud váš manžel není sám, mohlo by to dospět třeba až k napadením. Ke žhářství. K vraždě."
Misty stačí, aby sklopila oči, a začíná se hroutit. Když otočí hlavou, dělají se jí mžitky a celá místnost se na chvilku rozmaže.
Misty vytrhne z bločku detektivovu účtenku, položí ji na stůl a ptá se: "Ještě něco dalšího?"
"Ještě poslední otázka, paní Wilmotová," říká detektiv. Popíjí ledový čaj a pozoruje ji přes okraj sklenice. A ptá se:

"Rád bych mluvil s rodiči vašeho manžela… pokud je to možné."
Misty mu oznamuje, že Peterova matka, Grace Wilmotová, bydlí tady v hotelu. Peterův otec, Harrow Wilmot, už umřel. Je to dobrých třináct nebo čtrnáct let.
Detektiv Stilton si udělá další poznámku. "A jak váš tchán zemřel?" ptá se.
Misty má pocit, že na infarkt. Ale neví to jistě.
A Stilton povídá: "Dělá to na mě dojem, že toho o tchánovi s tchyní moc nevíte."
Bolest v hlavě jí buch, buch, buch zatlouká hřebík do týla a Misty se ptá: "Neříkal jste, že byste si dal kávu?"

16. července
Doktor Touchet svítí Misty baterčičkou do očí a nakazuje jí, ať mrká. Dívá se jí do uší. Na nos. Zhasne v ordinaci a přiměje ji, aby si posvítila do úst. Právě takhle si Angel Delaporte svítil otvorem ve stěně jídelny. Je to starý doktorský trik, jak osvětlit dutiny, které se celé rudě ozářené rozprostřou pod kůží kolem nosu, takže můžete hledat stíny vypovídající o ucpání, o infekci.
0 zánětu dutin, který mohl způsobit bolest hlavy. Zaklání Misty hlavu a nakukuje jí do hrdla.
"Proč tvrdíte, že to byla otrava z jídla?" chce vědět.
A tak mu Misty poví o průjmech, křečích, bolesti hlavy. Misty mu poví o všem kromě halucinací.
Doktor napumpuje rukáv na měření tlaku, který jí omotal kolem paže, pak tlak uvolní. Oba se dívají, jak se na stupnici s každým úderem jejího srdce pohybuje hrot. Bolest v hlavě odpovídá každému jejímu pohybu.
Pak dolů s blůzou a doktor Touchet jí zvedne jednu paži a prohmatává podpaží. Zatímco se prsty činí, doktor se obrýlenýma očima dívá do blízké stěny. Na jedné ze zdí je zrcadlo a Misty je může oba pozorovat. Její podprsenka vypadá tak vyšponovaná, až se ramínka boří do ramen. Záhyb kůže se jí převaluje přes pasek plandavých kalhot. Náhrdelník z laciných bižuterních perel jí na zátylku mizí v hlubokém tlusťošském faldu.
Doktor Touchet jí prsty ryje, vrtá, doluje v podpaží.
Ordinace má v oknech mléčné sklo a její blůza visí na háčku na vnitřní straně dveří. Právě v téhle místnosti Misty porodila Tabi. Stěny obložené světlounce zelenými kachlíky, na podlaze bílé dlaždice. Tady se narodil Peter. Taky Paulette. Will Tupper.
Matt Hyland. Brett Petersen. Taky všichni na ostrově, komu je pod padesát. Ostrov je tak malý, že doktor Touchet dělá i funebráka. Před pohřbem upravoval tělo Peterova otce, Harrowa. Před jeho zpopelněním.
Tvého otce.
Harrow Wilmot byl vším, čím se Peter chtěl stát. Misty to udělala asi tak, jako muži, kteří mívají sklon okouknout si svou budoucí tchýni, aby mohli posoudit, jak bude jejich snoubenka vypadat za dalších dvacet let. Harry byl muž, za jakého by byla
Misty ve středním věku ráda provdaná. Vysoký, prošedivělé skráně, rovný nos, dlouhá brada s důlkem.
Když teď Misty zavře oči a snaží se vybavit si Harrowa Wilmota, vidí jen, jak jeho popel rozprašují ze skalisek na Potchkeyseaském mysu. Dlouhý šedý oblak.
Misty nemá ponětí, jestli doktor Touchet nepoužívá tutéž místnost i na balzamování. Pokud bude dost dlouho naživu, bude tu před pohřbem připravovat Grace Wilmotovou. Doktor Touchet přišel jako lékař na místo činu, když našli Petera.
Když tě našli.
Jestli ho někdy odpojí od přístrojů, bude nejspíš chystat jeho tělo k pohřbu.
Tvoje mrtvé tělo.
Doktor Touchet ji prohmatává v obou podpažích. Rýpe tam a hledá uzliny. Rakovinu. Ví přesně, kde má stisknout páteř, aby vás přiměl zaklonit hlavu. Falešné perly zabořené hluboko do špeků na zátylku. Duhovky v očích má příliš rozšířené, než aby se na tebe díval. Pobrukuje si. Zaostřuje zrak někam jinam. Je jasně poznat, že je zvyklý pracovat s mrtvolami.
Misty sedí na vyšetřovacím stole, dívá se na ně na oba do zrcadla a ptá se: "Co bývalo tam na konci mysu?"
A doktor Touchet vylekaně nadskočí. Zvedne hlavu, obočí se mu překvapením vyklene.
Jako kdyby zrovna promluvila mrtvola.
"Tam na Potchkeyseaském mysu," vysvětluje Misty. "Jsou tam sochy, jako kdyby tam býval nějaký park. Co tam bylo?"
Jeho prst šátrá hluboko mezi vazy vzadu na krku a on odpovídá: "Byl tam náš hřbitov, tedy jen než se tu postavilo krematorium." Mohlo by to být i příjemné, jen kdyby neměl prsty tak studené.
Jenže Misty neviděla žádné náhrobky.
Prsty pátrají po lymfatických uzlinách pod bradou. "Je tam mauzoleum vyhloubené do svahu kopce." Poulí oči do stěny, mračí se a vykládá: "Staré nejmíň dvě století. Grace by vám toho řekla víc než já."
Umělá jeskyně. Ta kamenná bančička. To sídlo vlády s nóbl sloupy a tesaným obloukem, s tím vším, co se drolí a drží pohromadě díky kořenům stromů. Zamčená železná vrata, uvnitř tma.
Bolest v hlavě buch, buch, buch zatlouká hřebík hlouběji.
Diplomy na zeleně vykachlíkované stěně ordinace jsou zažloutlé, pod sklem nejasně čitelné. Navlhle skvrnité. Podělané od much. Doktor Daniel Touchet drží její zápěstí mezi dvěma prsty a měří tep na hodinkách.
Jeho trojhranný sval stahuje oba koutky úst dolů do zamračení a on jí pokládá studený stetoskop mezi lopatky.
"Misty, teď se prosím zhluboka nadechněte a zadržte dech."
Ledové bodnutí stetoskopu se jí stěhuje po zádech.
"A teď vydechněte," poroučí. "A znovu nádech."

"Poslechněte," říká Misty, "víte o tom, že by Peter měl někdy vasektomii?" Znovu se zhluboka nadechuje a dodává: "Peter mi vykládal, že Tabi je boží zázrak. To abych nepotratila."
A doktor Touchet říká: "Misty, kolik alkoholu poslední dobou pijete?"
Zasrané maloměsto. A chudinka Misty Marie je v téhle díře profláknutý kořala.
"Do hotelu přišel policejní vyšetřovatel," říká Misty. "Vyptával se, jestli na ostrově není pobočka Ku Klux Klanu."
A doktor Touchet povídá: "Tím, že se zabijete, svou dceru nezachráníte."
Mluví jako její manžel.
Jako ty, milý, přemilý Petere.
A Misty se ptá: "Před čím bych ji měla zachraňovat?" Misty se otáčí, dívá se mu do očí a ptá se: "Máme tu nějaké fašouny?"
A pan doktor Touchet se na ni podívá, usměje se a říká: "Samozřejmě že ne." Jde ke psacímu stolu a vezme si složku s několika listy papíru. Na jeden si něco zapíše. Podívá se na kalendář na stěně nad stolem. Podívá se na hodinky a píše do složky. Co se týče jeho rukopisu, ocásky všech písmen sahají nízko, pod řádek, podvědomě, impulzivně. Chtivost, nenasytnost, zloba, řekl by Angel Delaporte.
"Mimochodem, nastaly v poslední době ve vašem životě nějaké změny?" ptá se doktor Touchet.
A Misty že ano. Kreslí. Poprvé od školy Misty kreslí, a malinko i maluje, hlavně akvarely. U sebe v podkroví. Ve volnu. Složila si i stojan, aby viděla z okna a přes mořské pobřeží až k mysu. Každý den pracuje na nějakém obrázku. Pracuje z vlastní fantazie.
Seznam přání malé bílé lumpenproletářky: veliké domy, svatby v kostele, pikniky na pláži.
Včera Misty pracovala, dokud si nevšimla, že venku je tma.
Pět nebo šest hodin zmizelo jako v mžiku. Ztratily se jako ta pohřešovaná prádelna v Seaview.
Vybermudskotrojúhelníkovaly se.
"Pořád mě bolí hlava," hlásí Misty doktoru Touchetovi, "ale když maluju, tak velkou bolest necítím."
Jeho psací stůl je kovový, natřený barvou, takový kovový stůl byste čekali snad v pracovně inženýra nebo účetního. Stůl, jehož zásuvky hladce vyjíždějí na kolečkách a zavírají se s hromovým řachnutím. Psací podložka je ze zelené plsti. Nad tím na stěně kalendář a staré diplomy.
Doktor Touchet má flekatou plešatící hlavu s trochou lámavých dlouhých vlasů přečesávaných od jednoho ucha ke druhému; klidně by mohl být inženýr. Má silné kulaté brýle v ocelových obroučkách a vypasené hodinky na natahovacím kovovém pásku; klidně by mohl být účetní. "Vy jste chodila na vysokou školu, že?" říká.
Na výtvarnou, odpovídá Misty. A nedostudovala. Odešla z ni.
Když Harrow zemřel, přestěhovali se sem, aby se mohli starat
0 Peterovu matku. Pak přišla Tabi. Pak Misty usnula a probudila se tlustá a utahaná ve středním věku.
Pan doktor se nesměje. Nemůžete mu to mít za zlé.
"Když jste studovala dějiny," vykládá, "narazila jste i na džinisty? Na džinistickou verzi buddhismu?"
V dějinách umění ne, na to Misty.
Doktor vysune jednu zásuvku a vyndá žlutou lahvičku s pilulkami. "Varuji vás co nejdůrazněji," povídá. "Nepouštějte k nim Tabi snad radši ani na dohled." Otevře lahvičku a vysype si dvě pilulky na dlaň. Jsou to čiré želatinové kapsle, takové ty, co se dají rozlomit na půlky. Uvnitř je nějaký sypký, přesypávající se tmavozelený prášek.
Oprýskávající vzkaz na Tabině okenní římse: Až s tebou skoncují, bude po tobě.
Doktor Touchet jí přidrží malou lahvičku před obličejem a povídá: "Užívejte to, jen když budete mít bolesti." Na lahvičce není žádná etiketa. "Je to směs bylinek. Pomůže vám k lepšímu soustředění."
"Už někdy někdo umřel na Stendhalův syndrom?" zajímá se
Misty.
A doktor vykládá: "Hlavně jsou tam zelené řasy, trocha kůry z vrby bílé, něco pylů." Vrátí kapsle do lahvičky a tu pak pevně zavře. Položí lahvičku na stůl poblíž jejího stehna. "Pít můžete i dál," hlásí, "ale jen s mírou."
A Misty na to: "Já piju jedině s mírou."
On se zase vrací za stůl a krčí rameny. "Když to říkáte…"
Zasrané maloměsto.
"Jak vlastně zemřel Peterův otec?"
A doktor Touchet se místo odpovědi zeptá: "Co vám pověděla
Grace Wilmotová?"
Nic. Vůbec o tom nemluvila. Když rozprašovali popel, Peter pověděl Misty, že šlo o infarkt. Misty odpoví: "Grace mi řekla, že to byl nádor na mozku."
A doktor Touchet přikyvuje: "Ano, ano, byl." Zavře zásuvku kovového stolu, až to práskne. "Podle Grace jsou výsledky vašich uměleckých snah velice slibné."
Čistě pro úplnost, dnešní počasí je klidné a slunečné, ale ve vzduchu visí fůra blbých keců.
Misty se ptá, co že to vykládal o těch buddhistech.
"Džinistech," opraví ji. Sundá z háčku na dveřích blůzu a podá jí ji. Pod oběma rukávy jsou na látce tmavé propocené skvrny.
Doktor Touchet dojde k Misty, podrží jí blůzu, aby mohla do rukávů vklouznout.
"Měl jsem na mysli," povídá, "že pro umělce může být chronická bolest někdy požehnáním."

17. července
Když byli na škole, Peter říkával, že všechno, co člověk dělá, je autoportrét. Snad to vypadá jako Svatý Jiří a drak,

anebo jako
Únos Sabinek, ale zvolený úhel, osvětlení, kompozice, technika, to všechno je on. On je dokonce i důvod, proč zvolil právě tuhle scénu. On je každý odstín barvy a každý tah štětcem.
Peter říkával: "Umělec může udělat jedno jediné, a to popsat vlastní tvář."
Je odsouzený být sám sebou.
Díky tomu, jak říkal, máme volnost kreslit cokoli, protože stejně kreslíme jen sami sebe.
Náš rukopis. Naše chůze. To, jaký vzor porcelánu si vybíráme.
Všechno nás prozrazuje. Na všem, co děláme, je vidět naše ruka.
Všechno je autoportrét.
Všechno je deník.
Za padesát dolarů od Angela Delaporteho si Misty koupila kulatý štětec z hovězích chlupů na malování vodovkami, číslo pět. Koupila si ježatý štětec číslo čtyři, z veverčích chlupů, na základní barvy. Kulatý štětec z velbloudích chlupů, číslo dvě.
opičatý štětec ze sobolích chlupů, číslo šest. A široký, plochý štětec na oblohu, číslo dvanáct.
Misty si koupila paletu na vodové barvy, kulatý umělohmotný tácek s deseti mělkými důlky, asi jako pánev na lívanečky. Koupila si pár tub kvašových barev. Kyperskou zeleň, chromovou zeleň, šťávovou zeleň, winsorskou zeleň. Nakoupila pruskou modř, tubu mořenové červené. Koupila si havanskou čerň a slonovou čerň.
Misty si koupila bílou pastu na zakrývání chyb. A močově žlutý přípravek na rychlejší schnutí, aby mohla přes zkažená místa hned znovu malovat. Koupila si arabskou gumu v jantarové barvě slabého piva, aby se jí barvy na papíře nepropíjely.
A průhledný granulační roztok, aby barvy vypadaly zrnitě.
Koupila si papír na malování vodovými barvami, hladký papír z nevytápěného lisu, devatenáct palců na čtyřiadvacet. V obchodě takovému formátu říkají "královský". Formátu třiadvacet palců na osmadvacet zase "sloní". A šestadvacet a půl na čtyřicet
"dvojsloní". Kyselin zbavený papír, stočtyřicetilibrový. Koupila si kartónové desky, už s plátnem nataženým a přilepeným na karton. Koupila si desky ve formátech "královský" a "císařský"
a "starožitnický".
Všechno to přivlekla ke kase a padesátku to převyšovalo o tolik, že musela zaplatit kreditkou.
Když jste v pokušení ukrást tubu sieny pálené, je na čase dát si jednu z pilulek doktora Toucheta ze zelených řas.
Peter říkával, že umělcovým úkolem je udělat z chaosu řád.
Dát dohromady detaily, najít systém, uspořádat. Dát smysl nesmyslným faktům. Sestavit z kousků kdečeho skládačku. Promíchat, reorganizovat. Slepit. Smontovat. Zkompletovat.
Pokud pracujete a u každého stolu ve vaší části jídelny na něco čekají, ale vy se pořád schováváte v kuchyni a čmáráte na útržky papíru, je na čase vzít si pilulku.
Když dáváte lidem účtenku za oběd a na její zadní straně je nakreslená skica ve světle a stínech - ani pořádně nevíte, kde to je, prostě vám ten obraz přišel na mysl. Nic neznamená, ale děsí vás pomyšlení, že o to přijdete. Pak je na čase vzít si pilulku.
"Tyhle nepotřebné detaily," říkával Peter, "začnou být k užitku, až když je někdo všechny poskládá."
Peter říkával: "Všechno samo o sobě neznamená nic."
Cistě pro úplnost, dneska stála Grace Wilmotová v jídelně s Tabi, stály před prosklenou skříní, která zabírá valnou část jedné stěny. Uvnitř se v tlumeném světle opírají porcelánové talíře o sokly. Šálky dřepí na podšálcích. Grace ukazuje na jeden po druhém. A Tabi taky ukazuje prstem a říká: "Fitz a Floyd… Wedgwood… Noritake… Lenox…"
Tabi zavrtí hlavou, založí si ruce a povídá: "Ne, to bylo špatně." Povídá: "Vzor Věštírna má lemování ze čtrnáctikarátového zlata. Vzor Venušin hájek ze čtyřiadvacetikarátového."
Tvoje dcerunka coby odbornice na vyhynulé vzory na porcelánu.
Tvoje dcerunka, nyní dospívající dívka.
Grace Wilmotová napřáhne ruku, shrne Tabi pár uvolněných vlasů za ucho a prohlásí: "Na mou duši, to dítě má nadání od přírody."
Misty se s tácem plným čichsi obědů na rameni zastaví na dost dlouho, aby se mohla Grace zeptat: "Na co umřel Harrow?"
A Grace odtrhne oči od porcelánu. Její orbicularis oculi, kruhový sval oční vypoulí oči a ona říká: "Proč se ptáš?"
Misty se zmíní, že byla u doktora. Doktora Toucheta. A o názoru Angela Delaporteho, že Peterův rukopis cosi vypovídá o jeho vztahu k otci. Všechny ty detaily, co vypadají k ničemu, dokud jsou samotné.
A Grace se ptá: "Dal ti doktor k užívání nějaké pilulky?"
Tác je těžký a jídlo chladne, ale Misty odpoví: "Doktor mi říkal, že Harrow měl rakovinu jater."
Tabi ukazuje a určuje: "Gorham… Dansk…"
A Grace se usměje. "Ovšemže. Rakovinu jater," přikyvuje.
"Tak proč se vyptáváš mě? Já myslela, že ti to řekl Peter."
Cistě pro úplnost, dnešní počasí: mlhavo s okružní frontou vzájemně se vylučujících historek o příčině smrti tvého otce.
Žádná podrobnost neznamená sama o sobě nic.
A Misty na to, že si nemůže povídat. Má napilno. Teď kolem oběda je fofr. Snad pak.
Na výtvarné škole Peter řečníval o malíři Jamesi McNeillovi
Whistlerovi: že prý Whistler kdysi pracoval pro ženijní sbor americké armády a pořizoval nákresy mořského pobřeží,

aby se podle toho mohla vybrat místa pro stavbu majáků. Malér byl v tom, že
Whistler prostě nebyl s to přestat přimalovávat na okraje maličké studie figur. Kreslil tam stařeny, nemluvňata, žebráky, kdekoho, koho spatřil na ulici. Odváděl svou práci, zaznamenával kusy krajiny pro vládu, ale nedokázal všechno ostatní pominout. Nebyl s to nechat si něco ujít. Muže s dýmkou. Děti válející sudy.
Všechno to sebral do čmáranic na okrajích své oficiální práce.
Samozřejmě že vláda mu za to dala co proto.
"A tyhle čmáranice," vykládal Peter, "dneska mají milionovou cenu."
Tys to vykládal.
V Dřevěné a zlaté jídelně se servíruje máslo na hliněných miskách, jenže teď je na každé obrážeček. Maličká figurální studie.
Je to třeba obrázek stromu nebo toho, jak se v Mistině obrazotvornosti zleva doprava naklání svah nějakého kopce. Nebo tam je útes a vodopád z vysoko posazené rokle a malá strž plná stínů a mechem porostlých balvanů a šlahounů popínavých rostlin, ovinutých kolem silných kmenů stromů, a než si to všechno vybájila a nakreslila to na papírový ubrousek, lidi radši jdou na autobusové nádraží a tam si dají kafe z automatu. Lidi cinkají vidličkami o skleničky, aby si jich všimla. Luskají prsty. Letní lidé.
Nedávají jí spropitné.
Úbočí. Horská říčka. Nora v říčním břehu. Slahoun břečťanu.
Všechny ty drobnosti se jí vybavují a Misty je může prostě jen nechat projít ven. Ke konci polední směny má útržky ubrousků a papírových ručníků a účtenek z kreditních karet a všude je nakreslený nějaký detail.
A v pokoji v podkroví si na hromádku cárů skládá vzory listoví a květů, které nikdy neviděla. Na jinou hromádku si dává abstraktní vzory, které vypadají jako skaliska a vršky hor na obzoru.
Rozvětvené obrysy stromů, shluky keřů. Něco jako plané růže.
Ptáci.
Čemu nerozumíme, to si můžeme vyložit jakkoli.
Když po celé hodiny sedíte na záchodě a čmáráte nesmysly na kus toaletního papíru tak dlouho, že vám zadek div neupadnevezměte si pilulku.
Když už úplně přestanete chodit dolů do práce a jen trčíte u sebe v pokoji a voláte na hotelovou službu. Když kdekomu vykládáte, že jste nemocná, abyste mohla být vzhůru celou noc a celý den a cárat si krajiny, které jste jaktěživa neviděla, tak to je na čase vzít si pilulku.
Když vaše dcera zaklepe a žadoní o políbení na dobrou noc a vy jí jen řeknete, ať jde na kutě, že přijdete za chviličku, a nakonec ji musí ode dveří odvléct babička a vy slyšíte, jak se vzdalují po chodbě a ona brečí - vezměte si dvě pilulky.
Když najdete náramek s falešnými diamanty, který vám strčila pode dveře, další pilulka.
Když nikdo jako by si nevšímal, jak otřesně se chováte, a všichni se jen usmívají a ptají se "Tak co, Misty, jak jde malování?", je čas na piluli.
Když vám bolest hlavy nedovolí jíst. Když vám padají kalhoty, protože zadek se vytratil. Když projdete kolem zrcadla a to hubené strašidlo s plandající kůží ani nepoznáte. Když se vám ruce přestávají třást, výhradně pokud v nich držíte štětec nebo tužku. Pak si vezměte pilulku. A ještě než se dostanete do půlky lahvičky, doktor Touchet vám na recepci nechá další lahvičku s vaším jménem.
Když prostě nejste s to přestat pracovat. Když nedokážete myslet na nic jiného, než na dovršení tohohle plánu. Pak si vezměte pilulku.
Peter měl totiž pravdu.
Tys měl pravdu.
Všechno je totiž významné. Každý detail. Jenom zatím nevíme proč.
Všechno je autoportrét. Deník. Kompletní zápis o vaší drogové závislosti se najde v jednom pramínku vlasů. Ve vašich nehtech. V podrobnostech zprávy soudního lékaře. Výstelka vašeho žaludku je dokument. Mozoly na vašich rukou prozrazují všecička tajemství. Vyzrazují vás vaše zuby. Váš přízvuk. Vrásky kolem úst a očí.
Na všem, co děláme, je vidět naše ruka.
Peter říkával, že úkolem umělce je dávat pozor, sbírat, třídit, archivovat, chránit a pak sepsat hlášení. Dokumentovat. Vytvořit prezentaci. Úkolem umělce zkrátka je nic nezapomenout.

21. červenceměsíc ve třetí čtvrti
Angel Delaporte zvedne jeden obraz, pak druhý, samé akvarely.
Náměty jsou různé, někde je prostě jen Čára neznámého obzoru, jinde krajiny ze samých prosluněných polí. Borové lesy. Obrys domu nebo vesnice ve střední vzdálenosti. Angelovi se ve tváři pohybují jenom oči, skáčou sem a tam z jedné čtvrtky na druhou.
"K neuvěření," říká. "Vypadáte příšerně, ale vaše dílo… Bože."
Cistě pro úplnost, Angel a Misty jsou v Oystervillu. Někomu se tu ztratil obývací pokoj. Vecpali se dovnitř dalším otvorem, aby mohli fotit a prohlížet si nápisy.
Tvoje nápisy.
Jak jen ta Misty vypadá… nikdy jí není teplo, i když si navleče dva svetry, cvakají jí zuby. Jak se jí jen třesou ruce, když podává
Angelovi obraz, jak jen papír ztuhlý vodovými barvami pleská.
Od té otravy jídlem jako by jí ve střevech zůstal nějaký parazit.
Dokonce i tady, v temném zapečetěném pokoji, kam dopadá jen světlo procezené skrz závěsy, si nechala tmavé brýle.

Angel s sebou vleče brašnu s fotoaparátem. Misty si vzala desky. Ty staré, černé a umělohmotné, ze školy, podobají se tenké aktovce se zipem, který vede kolem tří stran, takže to celé můžete otevřít a rozložit naplocho. Na jedné straně jsou tenké pružné popruhy, které drží akvarely. Na té druhé jsou v kapsách různých rozměrů nacpané kresby.
Angel fotí a Misty rozkládá desky na pohovku. Když si bere lahvičku s pilulkami, ruka se jí třese tak děsně, že slyšíte pilulky rachtat. Misty chytí pilulku mezi ukazovák a palec, vyloví ji ven a říká Angelovi: "Zelené řasy. To je proti bolestem hlavy." Vloží si pilulku do úst a říká: "Pojďte se podívat na nějaké obrázky a říct mi, co si o nich myslíte."
Přes pohovku Peter něco nastříkal barvou. Jeho černá slova se plíží přes rodinné fotografie na stěnách. Přes vyšívané krajkové polštářky. Hedvábná stínidla lamp. Zatáhl plisované závěsy a zevnitř i na ně něco napsal.
Ty jsi tam něco napsal.
Angel jí vezme lahvičku z ruky a přidrží si ji proti světlu od okna. Zatřese jí, zatřese kapslemi. "To jsou ale mackové," povídá.
Zelatinová kapsle jí v ústech měkne, uvnitř to chutná po soli a staniolu, chutná to po krvi.
Angel jí podává placatici s ginem, vyndal ji z brašny, Misty si dá jeden trpký hlt. Cistě pro úplnost, bere si od něj chlast. Na výtvarné škole se naučíte, že i drogy mají svou etiketu. Musíte se umět dělit.
"Poslužte si," říká Misty. "Vezměte si jednu."
A Angel otevře lahvičku a vyklepe dvě kapsle. Jednu si hodí do kapsy a dodá: "Na potom." Druhou zapije ginem a vystřihne otřesný úšklebek, jako by se mu obracel žaludek, předklání se u toho a dlouhý červený jazyk mu trčí z pusy ven. Oči má pevně zavřené.
Immanuel Kant a jeho dna. Karen Blixenová a její syfilida.
Peter by Angelovi Delaportemu vyložil, že utrpení je klíčem k inspiraci.
Misty rozložila skici a akvarely po pohovce a ptá se: "Tak co vy na to?"
Angel vždycky jeden obrázek odloží a pak si vezme další. Vrtí hlavou, ne. Jenom o vlásek ze strany na stranu, jako by ochrnul.
"Prostě k neuvěření," říká. Zvedne další obraz a říká: "Jaké programové vybavení používáte?"
0 čem to mluví? "Sobolí chlupy," odpovídá Misty. "Někdy veverčí nebo z volského ocasu."
"Ale ne, co to plácáte," on na to. "Já myslel jak děláte náčrty na počítači. Tohle se přece ručními nástroji udělat nedá."
Poklepe prstem na zámek na jednom obrazu, pak poklepe na venkovský domek na jiném.
Ručními nástroji?
"Nepoužíváte přece jenom pravítka a kružítka, že ne?" rozvádí to Angel. "A úhloměr. Vaše úhly jsou identické, bezchybné.
Používáte nějaké šablony, že?"
A Misty se zeptá: "Co je kružítko?"
"Ale však víte, z geometrie na střední," Angel roztahuje palec a ukazovák a předvádí to. "Na jednom rameni to má hrot, na druhém je tuha, kreslí se tím dokonalé křivky a kruhy."
Zvedne obrázek s domem na vršku nad pláží, oceán a stromy mají jen o něco odlišné odstíny modrozelené. Jedinou teplou barvou je žlutá tečka, světlo v jednom z oken. "Na tohle bych se dokázal dívat věky," prohlásí.
Stendhalův syndrom.
"Dám vám za to pět set dolarů," nabídne.
"Když to nejde," na to Misty.
On si vezme z desek jiný obraz a ptá se: "Tak za kolik by byl tenhle?"
Nemůže prodat ani jeden z nich.
"Co takhle tisícovka?" zkouší to Angel. "Dám vám tisícovku za tenhle samotný."
Tisíc babek. Misty říká: "Ne."
Angel se na ni zadívá. "No tak dobře, tak vám dám deset tisíc za všechno dohromady. Deset tisíc dolarů. Na dřevo."
Misty už už říká, že ne, jenže…
Angel povídá: "Dvacet tisíc."
Misty si vzdychne, načež…
Angel povídá: "Padesát tisíc."
Misty se podívá do země.
"Proč mám pocit," vzdychne si Angel, "že byste odmítla i milion dolarů?"
Protože obrazy nejsou hotové. Nejsou dokonalé. Lidé je nesměji vidět, ještě ne. Je toho ještě fůra, s čím zatím ani nezačala. Misty je nemůže prodat, protože je potřebuje jako studie pro něco většího.
Všechno to jsou části něčeho, co zatím nevidí. Jsou to stopy.
Kdo ví, proč děláme to, co děláme.
"Proč mi nabízíte tolik peněz?" ptá se Misty. "Má to být nějaká zkouška?"
A Angel otevře zip na brašně od foťáku a říká: "Chci, abyste se na něco podívala." Vyndá nějaké lesklé kovové nástroje. Jeden tvoří dvě ostré kovové tyčky spojené na jednom konci do V. Druhý je kovový půlkruh tvarem podobný D a s vyznačenými ryskami na rovné straně.
Angel přiloží kovové D ke kresbě statku a prohlásí: "Všechny vaše přímky jsou absolutně přímé." Připlácne D na akvarel s venkovským domkem a i tady jsou přímky bez chyby. "To je úhloměr," vykládá. "Na měření úhlů."
Angel přikládá úhloměr k jednomu obrázku po druhém a povídá: "Všechny vaše úhly jsou perfektní. Perfektní devadesátistupňové úhly. Perfektní pětačtyřicetistupňové úhly." Povídá: "Všiml jsem si toho už u té kresby s křeslem."
Vezme nástroj ve tvaru V. "Kružítko se používá ke kreslení dokonalých křivek a kružnic." Špičatou nožičku přístroje zabodne doprostřed kresby uhlem. Obkrouží druhou nožkou kolem té první a říká: "Všechny kružnice jsou perfektní.

Do poslední slunečnice a pítka pro ptáky. Všechny křivky jsou perfektní."
Angel ukáže na její obrázky, rozložené po zelené pohovce, a povídá: "Kreslíte dokonalé útvary. A to je nemožné."
Cistě pro úplnost, dnešní počasí: stále sílící a fakt, ale fakt čím dál svinštější nasranost.
Jediný člověk, který od Misty neočekává, že bude slavnou malířkou, jí vykládá, že to je nemožné. Když vám jediný přítel poví, že v žádném případě nemůžete být velikou malířkou, dovednou malířkou s přirozeným nadáním, vezměte si pilulku.
"Poslechněte," ozve se Misty, "chodili jsme s manželem na výtvarnou školu. Nás učili kreslit." A Angel by rád věděl, jestli neobtahovala fotografii. Nepoužila snad Misty zpětný projektor?
Temnou komoru?
Vzkaz od Constance Burtonové: Tohle můžeš udělat i se svým rozumem.
A Angel si z brašny vezme mikrofix a podá jí ho. "Tumáte."
Ukáže na stěnu a povídá: "Sem mi nakreslete kružnici o průměru deset centimetrů."
Misty nakreslí kružnici, ani se tam pořádně nepodívá.
A Angel položí na kružnici rovný kraj úhelníku, ten s ryskami.
A dělá to deset centimetrů. "Nakreslete mi sedmatřicetistupňový úhel," pokračuje.
Smik a fik, Misty načrtne na stěnu dvě protínající se čáry.
On přiloží úhelník - a dělá to přesně třicet sedm stupňů.
Požaduje dvaceticentimetrovou kružnici. Dvanácticentimetrovou přímku. Sedmdesátistupňový úhel. Dokonalou křivku ve tvaru písmene S. Rovnostranný trojúhelník. Čtverec. A Misty mu to všechno v mžiku nakreslí.
Podle pravítka a úhelníku a kružítka jsou všechny útvary dokonalé.
"Už chápete, co jsem chtěl říct?" Dloubne jí špicí kružítka proti obličeji a říká: "Něco se stalo. Nejdřív to padlo na Petera, teď se to stalo vám."
Cistě pro úplnost, zdá se, že Angelovi Delaportemu se líbila víc, když byla jenom ta tlustá machna. Servírka v hotelu Potchkeysea. Podržtaška, které mohl dělat přednášky o Stanislavském a grafologii. Nejdřív byla Peterovou studentkou. Pak Angelovou.
"Vidím jednu jedinou věc," říká Misty, "a to, že se zřejmě nedokážete smířit s pomyšlením, že bych mohla mít takový neuvěřitelný dar od přírody."
A Angel sebou překvapeně škubne. Vzhlédne, obočí se mu vyklene překvapením.
Jako kdyby právě promluvila mrtvola.
"Paní Wilmotová," řekne, "mohla byste poslouchat, co to říkáte?"
Angel na ni zamává hrotem kružítka a vykládá: "Tohle není jenom nadání." Ukáže prstem na dokonalé kruhy a úhly nakreslené na stěně a vykládá: "Měla by to vidět policie."
Misty si cpe malby a kresby zase zpátky do desek a diví se.
"Proč to?" Zapíná desky na zip a diví se: "Měli by mě snad zavřít za to, že jsem až moc dobrá výtvarnice?""
Angel vezme fotoaparát a posune na další políčko. Nahoru zacvakne přídavný blesk. Pozoruje ji přes hledáček a říká: "Potřebujeme víc důkazů." Říká: "Nakreslete mi šestiúhelník. Nakreslete mi pentagram. Nakreslete mi dokonalou spirálu."
A Misty nakreslí mikrofixem to první a pak to druhé. Prsty se jí netřesou výhradně tehdy, když kreslí nebo maluje.
Na stěnu před ní Peter načmáral:…zničíme i s tou vaší chtivostí a lačností…
Tys to tam načmáral.
Šestiúhelník. Pentagram. Dokonalá spirála. Angel si je všechny vyfotí.
Protože je blesk oslepuje, nevšimli si, že majitelka domu prostrčila otvorem hlavu. Dívá se, jak Angel stojí a fotí. Jak Misty kreslí na stěnu. A majitelka domu si dlaněmi sevře hlavu a vybafne: "Co to tu u všech svatejch provádíte? Nechtě toho!" Vybafne:
"Lidi, copak jste si to tu spletli s hodinou kreslení?"

24. července
Čistě abyste věděli, dneska volal Misty detektiv Stilton. Rád by tak jako navštívil Petera.
Rád by tě tak jako navštívil.
Do telefonu se vyptával: "A kdy že to váš tchán zemřel?"
Podlaha všude kolem Misty, postel a vůbec celý pokoj jsou pokryté mokrými koulemi z kreslicího papíru. Zmuchlaných chuchvalců v azurové modři a winsorské zeleni je plný hnědý nákupní sáček, ve kterém si z malířských potřeb přinesla domů ten nákup. Ty tuhy, barevné tužky, oleje a akryly a kvaše, všechno to vyplácala a nadělala z toho odpad. Mastné olejové pastely i křídové měkké pastely vykreslila až do špačíčků, které neudržíte v prstech. Papír jí skoro došel.
Jestli vás na výtvarné škole něco rozhodně nenaučí, tak jak s někým mluvit telefonem a malovat u toho. Misty drží sluchátko v jedné ruce a štětec ve druhé a říká: "Peterův táta? Je to tak čtrnáct let, řekla bych."
Misty rozmazává barvu hranou dlaně, mísí ji bříškem palce a je na tom právě tak bídně jako Goya, na nejlepší cestě k mozkové poruše zaviněné otravou olovem. K ohluchnutí. Depresím.
Topickým otravám.
Detektiv Stilton říká: "Nikde není vůbec žádný záznam o úmrtí
Harrowa Wilmota."
Aby měl štětec ostrou špičku, Misty si jím kroutí v ústech.
A namítne: "Přece jsme rozptylovali jeho popel." Namítne: "Umřel na infarkt. Nebo možná na mozkový nádor." Barva na jazyce chutná nakysle. Vzadu v ústech ji ucítí jako krupičky písku.

A detektiv Stilton pokračuje: "Neexistuje žádné úmrtní oznámení."
"Třeba jeho smrt jen předstírali," nadhodí Misty. Docházejí jí dohady. Grace Wilmotová a doktor Touchet, u celého tohohle ostrova nejde o nic než o kvalitu obrazu.
A Stilton se zajímá: "Kdo ji jako měl předstírat?"
Fašouni. Klan.
Plochým štětcem na oblohu, číslo dvanáct, z velbloudích chlupů, nanáší perfektní vrstvu modré nad stromy nad perfektně křivolakým obzorem s perfektními horami. Sobolím štětcem číslo dvě dodělá na vršku všech perfektních vln odlesk slunce.
Perfektní křivky a rovné přímky a přesné úhly, aby se ten Angel
Delaporte posral.
Čistě pro úplnost, počasí na papíře je přesně takové, jaké podle Misty má být. Perfektní.
Cistě pro úplnost, detektiv Stilton říká: "Proč si myslíte, že by měl váš tchán předstírat, že zemřel?"
Misty na to, že jen žertovala. Samozřejmě že je Harry Wilmot mrtvý.
Veverčím štětcem číslo čtyři ďobe do lesa stíny. Promarnila zavřená tady v pokoji celé dny, ale nic z toho, co udělala, není ani z půlky tak dobré, jako kresba křesla, kterou pořídila, když si posírala kalhotky. Tam na Potchkeyseaském mysu. Když ji ohrožovala halucinace. Když měla otravu z jídla a zavřené oči.
A tu jedinou kresbu prodala za mizerných padesát babek.
Z telefonu je slyšet detektiva Stiltona: "Jste ještě tam?"
"Co přesně znamená tam?" chce vědět Misty.
"Jeďte si za Peterem," říká. Maluje nylonovým štětcem číslo dvě perfektní květinky na perfektní louku. Misty nemá ponětí, kde je Tabi. Je jí upřímně jedno, jestli v tuhle chvíli neměla být v práci. Jistá si je jednou jedinou skutečností, totiž že pracuje.
Hlava ji nebolí. Ruce se jí netřesou.
"Potíž je v tom," odpovídá Stilton, "že z nemocnice chtějí, abyste byla u toho, až se u vašeho manžela stavím."
A Misty mu oznamuje, že nemůže. Musí malovat. Musí vychovávat třináctiletou dceru. Už druhý týden se jí hlava div nerozskočí od migrény. Sobolím štětcem číslo čtyři matlá přes louku šedobílý pruh. Dláždí trávu. Ryje jámu. Hloubí základy.
Na papíru před ní štětec vraždí stromy a hned je vláčí pryč.
Misty se hnědou barvou zarývá do svažité louky. Misty přehodnocuje. Štětec brázdí zem pod trávou. Květiny zmizely. Z jámy se zvedají kamenné stěny. Ve stěnách se otevírají okna. Vyletí věž.
Nad středem budovy se rozklene kupole. Od dveřních rámů se dolů rozběhnou schodiště. Kolem teras spěchá zábradlí. Vystřelí další věž. Rozprostře se další křídlo, pokryje další kus louky, zažene les o kus dál.
Je to Xanadu. San Simeon. Biltmore. Mar a Lago. Takovéhle věci si stavějí bohatí, aby byli chráněni a sami. Lidi si myslí, že na takovýchhle místech najdou štěstí. Tahle nová budova, to je prostě jen obnažená dušička někoho zámožného. Alternativní nebe pro ty, kdo jsou příliš zazobaní, než aby měli na realitu.
Můžete namalovat cokoli, protože jediné, co kdy odhalíte, jste vy sami.
A hlas v telefonu se ptá: "Co třeba zítra ve tři, paní Wilmotová?"
Na perfektním obrysu střechy u jednoho křídla se objevují sochy. V jedné perfektní terase se otevírá bazén. Když ke kraji perfektního lesa dorazí nové schodiště, louka je skoro pryč.
Všechno je autoportrét.
Všechno je deník.
A hlas v telefonu se ptá: "Paní Wilmotová?"
Po stěnách se plazí šlahouny. Mezi břidlicí na střeše raší komíny.
A hlas v telefonu říká: "Misty?" Říká: "Chtěla jste vůbec někdy po soudním lékaři zprávu o manželově pokusu o sebevraždu?" Detektiv Stilton říká: "Máte ponětí, kde váš manžel vlastně vzal prášky na spaní?"
Cistě pro úplnost, s výtvarnou školou je ta potíž, že vás tam umějí naučit technice a řemeslu, ale nemohou vám dát nadání.
Inspirace není na prodej. Cestu ke zjevení si rozumem neproklestíte. Formulku nenajdete. Nesestavíte automapu k osvícení.
"Váš manžel," vysvětluje Stilton, "měl v krvi ohromné množství fenobarbitalu sodného."
Dál vykládá, že na místě sebevraždy se nenašly po lécích žádné stopy. Nikde žádná lahvička ani sklenice s vodou. Nikde žádný záznam o tom, že by Peterovi někdo napsal předpis.
Misty pořád maluje a ptá se jej, kam tím míří.
A Stilton odpovídá: "Měla byste se zamyslet, kdo by ho mohl chtít zabít."
"Jenom já," na to Misty. A hned zatouží, aby to byla neřekla.
Obrázek je hotový, perfektní, krásný. To místo Misty jaktěživa neviděla. Nemá ponětí, odkud se vzalo. Načež špičatým štětcem číslo dvanáct, plným slonovinové černi, smaže všechno, co před sebou má.

25. července
Všechny domy na Gumovníkové a Lipové ulici vypadají tak náramně… když je vidíte poprvé. Všechny mají tři nebo čtyři podlaží, bílé sloupy, všechny pocházejí z doby posledního hospodářského rozkvětu, z doby před osmdesáti lety. Před stoletím. Jeden vedle druhého dřepí mezi rozložitými stromy velikými jako zelená bouřková mračna, mezi ořešáky a duby. Lemují Cedrovou ulici, dívají se na sebe přes zvlněné trávníky. Když je vidíte poprvé, vypadají tak zámožně.
"Chrámová průčelí," pověděl Misty Harrow Wilmot. Počínaje zhruba tak rokem 1798 začali Američané stavět prostá, leč

masivní pseudostarověká průčelí. A kolem roku 1824, vykládal, když
WiUiam Strickland vytvořil projekt Druhé banky Spojených států ve Filadelfii, už nebylo cesty zpátky. Pak už domy, velké i menší, musely mít řadu žlábkovaných sloupů a nahoře tyčící se fronton.
Lidé jim říkali "koncováky", protože všechna ta ornamentální paráda byla jen na jednom konci. Zbytek domu byl fádní. Tak by se dal popsat prakticky kterýkoli dům na ostrově. Nic než fasáda. Váš první dojem.
Od Kapitolu ve Washingtonu až po nejmenší venkovské sídlo, všude se rozlezlo to, čemu architekti říkali "starořecký mor".
"Pro architekturu," vykládal Harrow, "to byl konec pokroku a začátek recyklace." Cekal na Misty a Petera na autobusovém nádraží v Long Beach a pak je odvezl ke trajektu.
Ostrovní domy jsou náramné, dokud si nevšimnete, že pod každým sloupem je halda popadané, oprýskané barvy. Oplechování na střechách je rezavé a visí jim přes okraje v prohnutých rudých páscích. Vybitá okna jsou zaflikovaná hnědým papundeklem.
Za tři generace od kaviáru ke kravinci.
Žádná investice není navěky. Tak jí to pověděl Harry Wilmot.
Už teď peníze docházejí.
"Jedna generace nadělá peníze," líčil jí kdysi Harrow. "Druhá generace je chrání. Třetí generaci dojdou. Lidi vždycky zapomenou, co je k vybudování rodinného majetku potřeba."
Peterova načmáraná slova:…vaše krev je naše zlato…
Čistě pro úplnost, Misty míří na schůzku s detektivem Stiltonem a celé ty tři hodiny, co jí trvá cesta tam, kde je Peter uskladněný, si v paměti dává dohromady všechno, co ví o Harrowu
Wilmotovi.
Když Misty přijela na ostrov Potchkeysea poprvé, na návštěvu s Peterem, jeho otec jim udělal okružní projížďku ve starém rodinném buicku. Všechna auta na ostrově byla stará, sice čistá a naleštěná, ale s čalouněním zalepeným průhlednou páskou, aby vycpávka držela uvnitř. Přístrojové desky popraskané, moc byly na sluníčku. Chromované lemovací pásky a nárazníky samý flek a pupínek rzi od slaného vzduchu. Barva nátěru zmatněla pod tenkou vrstvičkou bílého kysličníku.
Harrow si česal husté bílé vlasy do koruny nad čelem. Oči měl modré nebo možná šedé. Zuby spíš žluté než bílé. Brada a nos byly ostré a trčely dopředu. A všechno zbylé: hubené, bledé. Fádní.
Táhlo mu z úst. Starý ostrovní dům se zahnívajícím interiérem.
"Tohle auto je deset let staré," vykládal. "To je u moře pro vůz horní hranice životnosti." Odvezl je k trajektu, čekali na nábřeží, přes vodu vyhlíželi na tmavozelený ostrov. Peter a Misty měli letní prázdniny, hledali si nějakou práci, snili o tom, že budou žít ve městě, v kterémkoli. Mluvili o tom, že to sbalí a přestěhují se do New Yorku nebo do Los Angeles. Cekali na trajekt a říkali, že by mohli studovat umění v Chicagu nebo v Seattlu. Někde, kde se dá odstartovat kariéra.
Misty si vzpomíná, že musela dveře auta zabouchnout třikrát, než zůstaly zavřené.
Právě v tom autě se Peter pokusil se zabít.
Právě v tom autě ses pokusil zabít. Vzal sis všechny ty prášky.
Právě v tom autě zrovna Misty jede.
Auto má teď na boku podle šablony vyvedený nápis a jasně žlutá slova říkají: Bonner a Mills - když je nejvyšší čas přestat začínat znovu.
Čemu nerozumíme, to si můžeme vyložit jakkoli.
Tehdy poprvé seděla Misty na trajektu v autě a Harrow s Peterem si šli stoupnout k zábradlí.
Harrow se přiklonil k Peterovi a zeptal se: "Víš určitě, že je to ta pravá?"
Přiklonil se k tobě. Otec a syn.
A Peter na to: "Viděl jsem její obrazy. Je to ono, a ne že ne…"
Harrow přizdvihl obočí, corrugator supercilii, svrašťovač obočí scukl kůži na čele do dlouhých vrásek. "Víš, co to znamená,"
prohlásil.
A Peter se usmál, ale jen tak, že zvedl levator labii, ušklíbací sval, a odpověděl: "Nojo, jasně. Znamená to, že mám z prdele kliku.."
A jeho otec přikývl a povídá: "Znamená to, že konečně zrenovujeme hotel."
Mistina hipísácká máma říkávala, že Američané sní o bohatství proto, aby mohli přede všemi utéct. Jen se podívejte na Howarda Hughese v jeho střešním bytě. Na Williama Randolpha
Hearsta v San Simeonu. Podívejte se na Biltmore. Na všechna ta nóbl venkovská sídla, kam se bohatí uchylují do exilu. Na ty jejich doma dělané ráje, kam se utíkají. Když se tohle zhroutí, a to se stane vždycky, snílek se vrací do světa.
"Dloubni do kteréhokoli velkého majetku," říkávala máma,
"a nejvýš jednu dvě generace zpátky najdeš krev." Takové řeči jim měly údajně ulehčit život v přívěsu.
Děti, co se dřou v dolech nebo továrnách. Otroctví. Podvody s akciemi. Ničení přírody mýcením, znečišťováním, bezohledným sklízením. Monopoly. Choroby. Války. Každý velký majetek pochází z něčeho nepěkného.
Misty si na rozdíl od mámy myslela, že má celý život před sebou.
U centra pro dlouhodobě nemocné Misty chvilku sedí v autě a dívá se nahoru, do třetí řady oken. Peterovo okno. Tvoje okno.
Poslední dny se Misty chytá za kraje všeho, kolem čeho chodí, za futra, desky kuchyňských linek, stoly, opěradla židlí. Aby se udržela na nohou. Misty už neudrží hlavu výš než na půli cesty na prsa. Kdykoli vyjde z pokoje, musí si vzít tmavé brýle, protože světlo ji příšerně bolí. Šaty na ní jen plandají, vlají, jako by pod nimi nebylo nic. Vlasy… ve

hřebenu jich má skoro víc než na hlavě. Kterýkoli ze starých pásků si teď hravě otočí kolem pasu dvakrát.
Hubeňourka ze španělského seriálu.
Oči ve zpětném zrcátku jsou zapadlé a podlité krví, klidně by si ji mohli splést s mrtvolou Paganiniho.
Než vystoupí z auta, vezme si další pilulku ze zelených řas, a když ji zapíjí pivem z plechovky, bolest jí probodává hlavu.
Detektiv Stilton čeká hned za prosklenými dveřmi v hale, dívá se na ni, jak jde přes parkoviště. Jak se kdečeho přidržuje, aby neupadla.
Misty šplhá po schodech, rukou svírá zábradlí, přitahuje se.
Detektiv Stilton jí podrží dveře a říká: "Nevypadáte dvakrát ve formě."
To ta migréna, odpoví mu Misty. Možná to je od barev. Kadmiová červeň. Titanová běloba. Některé olejové barvy jsou samé olovo nebo měď nebo oxid železa. Spousta malířů ke všemu neštěstí cumlá štětce do špičky v puse. Na výtvarné škole vás v jednom kuse varují, mluví o Vincentu van Goghovi a Toulousi-Lautrekovi. 0 všech malířích, kteří se zbláznili a poškodili si nervy tak hrozně, až museli malovat se štětcem přivázaným ke zmrtvělé ruce. Toxické barvy, absint, syfilida.
Oslabené kotníky a zápěstí jsou jasným znakem otravy olovem.
Všechno je autoportrét. Včetně vašeho pitvaného mozku. Vaší moči.
Jedy, drogy, choroby. Inspirace.
Všechno je deník.
Čistě pro úplnost, detektiv Stilton si to všechno zapisuje.
Dokumentuje si každé její drmolivé slovo.
Misty by měla sklapnout, nebo dají Tabi do ústavu.
Jdou se hlásit k recepční. Zapíšou se do knihy návštěv, dostanou plastové jmenovky, které si mají připíchnout na kabát. Misty má na sobě jednu z Peterových oblíbených brožích, veliký větrník ze žlutých umělých diamantů, které jsou omlácené a matné. Některým se zezadu oloupala stříbrná fólie, takže se neblýskají. Klidně by to mohly být střepy z flašky na chodníku.
Misty si připíchne plastovou visačku vedle brože.
"To bude asi staré, co?" utrousí detektiv.
A Misty odpoví: "Dal mi to manžel, když jsme spolu chodili."
Cekají na výtah a detektiv Stilton povídá: "Budu potřebovat důkaz, že váš manžel byl poslední dva dny tady." Dívá se na blikající čísla pater a povídá: "A vy byste taky měla radši doložit, kde jste se v té době nacházela."
Dveře výtahu se otevřou, oni vejdou. Dveře se zavřou. Misty stiskne tlačítko třetího podlaží.
Oba se dívají zevnitř na dveře a Stilton řekne: "Mám tu na něj zatykač." Poklepe si na sportovní sako v místech, kde je zevnitř náprsní kapsa.
Výtah zastaví. Dveře se otevřou. Oni vyjdou.
Detektiv Stilton švihem otevře zápisník, čte si v něm a ptá se: "Znáte rodinu, která bydlí v čísle 346 na Western Bayshore
Drive?"
Misty jde před ním po chodbě a neví: "Měla bych?"
"Váš manžel pro ně loni dělal nějakou přestavbu."
Zmizelá prádelna.
"A co číslo 7856 na Northern Pine Road?"
Zmizelá šatní komora.
A jo, říká Misty. Ano. Viděla, co tam Peter provedl, ale ty lidi, ty nezná.
Detektiv Stilton švihem zavře zápisník a říká: "Oba ty domy včera v noci vyhořely. Před pěti dny vyhořel další dům. A před tím někdo zničil ještě jeden z těch, na kterých váš manžel pracoval."
Samé žhářství, říká. Ty domy, kde Peter uzavřel svoje nápisy tak, aby je někdo mohl najít, chytají jeden po druhém jak sláma.
Včera policie obdržela dopis od jakési skupiny, která se přihlašuje k zodpovědnosti. Přímořská aliance boje proti betonové lobby.
Zkráceně PABBL. Chtějí zabránit dalším stavbám na mořském břehu.
Stilton za ní šlape po linoleu dlouhé chodby a vykládá: "Hnutí za nadvládu bílých a strana Zelených mají velice staré styky."
Vykládá: "Od ochrany přírody není až tak daleko k ochraně rasové čistoty."
Vcházejí do Peterova pokoje a Stilton povídá: "Hodlám vašeho manžela zatknout, leda by mi nějak dokázal, že všechny ty noci, kdy došlo k požárům, byl tady." A zase se poplácá po náprsní kapse saka.
Plenta kolem Peterova lůžka je úplně zatažená. Uvnitř je slyšet hučení dýchacího přístroje. Je slyšet tlumené pípání srdce na monitoru. Je slyšet, jak z jeho sluchátek slabounce cinká cosi od Mozarta.
Misty rozhrne závěsy kolem postele.
Premiéra. Odhalení.
"Račte," vyzývá Misty. "Ptejte se ho, na co chcete."
Uprostřed postele se na boku krčí kostlivec ve voskovité kůži podobné papírmašé. Modrobílá mumie, které se těsně pod povrchem rozbíhají tmavé klikatiny žil. Kolena přitažená až na prsa.
Záda propnutá tak dozadu, až se hlava div nedotýká scvrklého zadku. Nohy jsou ostré jako klacíky ořezané do špičky a někam ukazují. Nehty na nohou jsou dlouhé a tmavě žluté. Ruce jsou sevřené tak pevně, až se nehty proťaly do

obvazů, které před nimi mají chránit zápěstí. Tenká přikrývka z úpletu je shrnutá až k nohám matrace. Průhledné i žluté trubičky se vinou ven a dovnitř na pažích, na břiše, na dotmava zchřadlém penisu, na lebce.
Ze svalů toho zbylo tak málo, že kolena a lokty, kostnatá chodidla a dlaně, to vše se zdá být obrovité.
Rty - lesknoucí se želatinou na minerální bázi - se stahují, takže jsou vidět černé jamky po vypadaných zubech.
Roztažená plenta uvolnila pach z toho všeho, tamponů namočených v alkoholu, moči, proleženin a nasládlého pleťového krému. Pach nahřátého plastu. Horký pach bělidla a prachový pach latexových rukavic.
Tvůj deník.
Zebrovaná, modrá a umělohmotná hadice dýchacího přístroje mizí v otvoru v půli hrdla. Oči drží zavřené pásky bílého leukoplastu. Hlava je vyholená, to kvůli měření nitrolebečního tlaku, zato na žebrech a v houpačce vytahané kůže mezi kyčlemi se ježí zanedbané černé štětiny chlupů.
Stejně černých jako Tabiny vlasy.
Tvoje černé vlasy.
Misty pořád drží závěs a říká: "Jak vidíte, manžel moc nevychází."
Na všem, co děláme, je vidět naše ruka.
Detektiv Stilton namáhavě polyká. Jeho levator labii superioris stahuje horní ret až k nozdrám, tvář se sklápí dolů k zápisníku. Pero přičinlivě škrábe.
Misty si ze skříňky vedle postele vyndá tampony navlhčené alkoholem a z jednoho serve umělohmotný obal. Vykládá detektivovi, že pacienti v komatu jsou řazeni podle takzvané glasgowské kómatické škály. Ta sahá od plného vědomí až po bezvědomí a nulové reakce. Dáváte pacientovi slovní pokyny a sledujete, jestli je schopen reagovat pohyby. Nebo řečí. Nebo mrkáním.
"Co mi můžete povědět o Peterově otci?" ptá se detektiv Stilton.
"Hm?" řekne Misty. "Změnil se v pítko."
Detektiv ji sjede pohledem. Obočí se srazí jedno ke druhému.
Svrašťovač odvádí svou práci.
Grace Wilmotová utratila pořádný balík za zdobné mosazné uliční pítko s nápisem na Harrowovu památku. Stojí v místech, kde se Akátová protíná s Dělicí třídou, poblíž hotelu, tak mu to
Misty vykládá. A Harrowův popel dala obřadně rozptýlit z Potchkeyseaského mysu.
Detektiv Stilton si to všechno drásá do notýsku.
Misty otírá tamponem Peterovi do čista kůži kolem bradavky.
Misty mu z hlavy sundá sluchátka, vezme jeho obličej do dlani a položí jej na polštář tak, aby se díval do stropu. Misty si z kabátu odepne brož ve tvaru žlutého větrníku.
Nejnižší bodová hodnota, jaké můžete na glasgowské kómatické škále dosáhnout, jsou tři. Znamená to, že se nikdy nepohnete, nikdy nemluvíte, nikdy nemrkáte. Bez ohledu na to, co lidi říkají vám a co s vámi dělají. Nereagujete.
Z otevřené brože je ocelový špendlík dlouhý jako její prst.
Misty leští špendlík tamponem namočeným v alkoholu.
Pero pana detektiva Stiltona strne vprostřed stránky v zápisníku. "Chodí sem někdy na návštěvy vaše dcera?"
A Misty vrtí hlavou.
"Nebo jeho matka?"
A Misty vysvětluje: "Moje dcera tráví většinu času s babičkou." Podívá se na špendlík, je dostříbrna naleštěný a čistý. "Chodí na bleší trhy," vysvětluje. "Tchyně pracuje pro agenturu, která lidem shání chybějící kousky porcelánu do souborů."
Misty sloupne Peterovi pásku z očí.
Tobě z očí.
Misty mu palci přidrží oči otevřené, skloní se mu k obličeji a křikne: "Petere!"
Misty křikne: "Jak doopravdy umřel tvůj otec?"
Oči má tečkované, jak ho poprskala. Panenky jsou každá jinak veliká a Misty křičí: "Patříš k nějaké neonacistické ekoteroristické bandě?"
Obrací hlavu, dívá se po detektivu Stiltonovi, ale dál křičí:
"Vyplížíš se odsud každou noc a podpaluješ domy?"
Misty křičí: "Jseš pablb?"
Přímořská aliance boje proti betonové lobby.
Stilton si založí ruce, spustí bradu na prsa a pozoruje ji horními kraji očí. Sval orbicularis oris mu napne rty do tenké, rovné čárky. Sval čelní zvedá obočí tolik, že se čelo složí do tří vrásek od spánku ke spánku. Do vrásek, které tam až do nynějška nebyly.
Misty jednou rukou sevře Peterovu bradavku a vytáhne ji nahoru, natáhne ji do dlouhé špičky.
Druhou rukou jí prožene špendlík. Pak jej zase vytáhne.
Srdce na monitoru pípá co chvilku, ani jeden úder není pomalejší nebo rychlejší.
"Petere, miláčku?" říká Misty. "Cítíš to?" A znovu zabodne špendlík skrz.
To abys pořád a pořád cítil čerstvou bolest. Stanislavského metoda.
Cistě abys věděl, zajizvené tkáně už je tam tolik, že to je jako propichovat špendlíkem pneumatiku od traktoru. Kůže kolem bradavky se natahuje donekonečna, než konečně špendlík vykoukne na druhé straně.
"Proč ses zabil?" křičí Misty.
Peterovy panenky se upírají do stropu, jedna doširoka otevřená, druhá jako dírka po špendlíku.
Pak ji zezadu obejmou dvě paže. Detektiv Stilton. Odtahuje ji. A ona křičí: "Proč jsi mě sem kurva tahal?"

Stilton ji táhne pryč, Misty drží špendlík a ten se kousek po kousku vytahuje, až vyklouzne z kůže ven. A ona křičí: "Proč jsi mě kurva přived do jinýho stavu?"

28. července -nov
Peter se Misty hrabal hned v první dávce antikoncepčních pilulek. Dal jí místo nich skořicové bonbony. Druhou dávku jednoduše spláchl do záchoda.
Ty jsi je spláchl do záchoda. Omylem, jak jsi tvrdil.
Pak už jí univerzitní zdravotní služba odmítla dát nový předpis, až za třicet dnů. Místo toho jí dali pesar a týden nato Misty zjistila, že pesar má uprostřed dírku. Přidržela jej proti oknu a ukázala to Peterovi a ten povídá: "Holt to moc nevydrží."
Misty řekla, že ho nedávno dostala.
"Únava materiálu," pokrčil rameny.
Misty na to, že jeho penis není až tak velký, aby se dostal až k děložnímu čípku a prorazil do pesaru dírku.
Ze tvůj penis není tak velký.
A potom Misty v jednom kuse docházela spermicidní pěna.
Přišlo ji to na haldu peněz. Každý sprej použila leda tak jednou a pak zjistila, že je prázdný. Po několika sprejích Misty jednoho dne vyšla z koupelny a zeptala se Petera, jestli jí s tou pěnou něco tropí.
Peter se díval na ty svoje španělské seriály, kde všechny ženy mají pasy tak útlé, že vypadají, jako když vší silou kroutíte hadr při ždímání. Kde ženy vláčejí pod halenkami s tenounkými ramínky titánská ňadra. Oči mají zamatlané vrstvou třpytivého mejkapu, ale údajně to jsou lékařky a právnicky.
"Tumáš," utrousil Peter a oběma rukama si sáhl za krk. Zpod límečku trička něco vytáhl a podal jí to. Byl to blýskavý náhrdelník z růžových falešných diamantů, z ledově chladných růžových pramínků, samá růžová jiskra a samý růžový záblesk. "Chceš to?"
povídá.
A Misty jen zpitoměle poulila oči jako ty jeho španělské nádhery. Nezmohla se na nic víc, než že natáhla ruce a do každé uchopila jeden konec náhrdelníku. V zrcadle v koupelně jí bižu na kůži jen jiskřilo. Misty se dívala na náhrdelník v zrcadle, dotýkala se jej a z vedlejšího pokoje slyšela španělské žvanění.
"Prostě už mi na tu pěnu nešahej, jasný?" zahulákala.
Neozvalo se nic než zas jenom španělština.
Samozřejmě že další menstruace nepřišla. Po pár dnech jí Peter přinesl krabičku s těhotenskými testy. Byly to špejle, na které se má močit. Načež se ukáže, jestli jste zbouchnutá čili nic.
Ta krabička nebyla v papírovém obalu. A špejle všechny zaváněly po moči. Všechny rovnou ukazovaly, že ne, že není těhotná.
Pak si Misty všimla, že dno krabičky někdo urval a pak zase přilepil. "Tos koupil dneska?" zeptala se Petera, který stál venku před dveřmi koupelny a čekal.
"Co to?" ozval se Peter.
Misty slyšela španělštinu.
Když souložili, Peter držel oči zavřené, sípal a lapal po dechu.
Když se udělal, pořád s pevně zavřenýma očima zařval: "Te amo!"
"Tys na to namočil?" hulákala Misty skrz dveře koupelny.
Klika se pohnula, ale Misty byla zamčená. Pak k ní skrz dveře dolehl Peterův hlas. "Nepotřebuješ to. Nejsi těhotná."
A Misty se zeptala, kde je teda její pravidelná růžová návštěva?
"Tady je," ozval se jeho hlas. Pak ve škvíře pode dveřmi vykoukly prsty. Prostrkovaly něco bílého a měkkého. "Upadly ti na podlahu," ozvalo se. "Dobře se na ně podívej."
Byly to její kalhotky s flíčkem čerstvé krve.

29. července - nov
Čistě pro úplnost, dnešní počasí: těžko a pichlavo a bolavo, pokaždé, když se tvoje žena pokusí pohnout.
Doktor Touchet před chvilkou odešel. Poslední dvě hodiny jí zamotával nohu do sterilních obvazů a světlé akrylové pryskyřice. A teď má Misty nohu od kotníku až po rozkrok nehybnou a laminátovou. Doktor říkal, že to odneslo koleno.
Petere, tvoje žena je kripl.
Misty je kripl.
Nesla z kuchyně do jídelny podnos s waldorfskými saláty, když tu zakopla. Přímo ve dveřích z kuchyně jí nohy ustřelily a Misty a podnos a talíře s waldorfským salátem, všechno to letělo přímo na stůl číslo osm.
Samozřejmě že se všichni z jídelny šli podívat, jak je celá od majonézy. Nevypadalo to, že by s kolenem něco měla, a Raymon vyšel z kuchyně a pomohl jí vstát. Ale doktor Touchet stejně tvrdil, že koleno je vymknuté. Přišel asi po hodině, to už jí Raymon a Paulette pomohli vyjít po schodech do pokoje. Doktor jí přidržel na koleni sáček s ledem a pak dal Misty vybrat mezi neonově žlutou, neonově růžovou nebo prostě jen bílou sádrou.
Doktor Touchet si k ní přidřepl, jak seděla na židli a nohu měla na stoličce. Přemisťoval sáček s ledem a hledal opuchliny.
A Misty se ho zeptala, jestli vystavoval Harrowovo úmrtní oznámení.
Misty se ho zeptala, jestli předepsal Peterovi prášky na spaní.
Lékař se na ni chvilku díval a pak jí dál ledoval nohu. "Musíte si odpočinout, jinak už taky nikdy nemusíte chodit,"

prohlásil.
Ona má pocit, že s nohou nic není. Zdá se jí v pořádku. Čistě pro úplnost, koleno ji vůbec nebolí.
"Jste v šoku," vysvětlil doktor Touchet. Nosí s sebou aktovku, ne doktorskou brašnu. Aktovku, jakou by mohl nosit advokát.
Anebo bankéř. "Ve vašem případě je fixace preventivním opatřením," říká. "Bez ní byste bůhvíkde pobíhala s tím policistou a noha by se vám nikdy nezahojila."
Takové malé městečko. Celé to voskové muzeum jménem ostrov Potchkeysea ji špicluje.
Někdo zaklepe na dveře, do místnosti vejdou Grace a Tabi.
Tabi povídá: "Mami, přinesly jsme ti ještě barvy," a v každé ruce drží umělohmotnou nákupní tašku.
"Jak jí je?" ptá se Grace.
A doktor Touchet na to: "Pokud následující tři týdny zůstane v tomhle pokoji, bude v pořádku." Začíná kolem kolena omotávat obvaz, vrstva gázy za vrstvou gázy, je to tlustší a tlustší.
Cistě abys věděl, od chvíle, kdy sebou plácla o zem, i když ji pak nesli do schodů, ba i když jí doktor promačkával a ohýbal koleno, se Misty pořád vyptávala: "O co jsem to zakopla?"
Nic tam nebylo. Ve dveřích není vážně vůbec nic, o co by šlo zakopnout.
Pak Misty děkovala bohu, že se jí to stalo v práci. Takhle kolem toho v hotelu nemůžou dělat cavyky, je to pracovní úraz.
"Můžeš hýbat prsty na nohou?" chce vědět Grace.
Ano, to Misty může. Jen si na ně nedosáhne.
A už jí doktor omotává nohu pruhy látky s laminátem.
Tabi dojde k nim, dotkne se toho obrovského laminátového polena, ve kterém se kdesi ztratila noha její matky, a ptá se: "Můžu se na to podepsat?"
"Počkáme den, než to zaschne," odpoví pan doktor.
Misty má nohu nataženou před sebe, noha teď určitě váží přes třicet kilo. Cítí se jako zkamenělina. Jako zasazená v jantaru.
Jako starověká mumie. Tohle fakt bude jako mít kouli na noze.
Je to zvláštní, jak se mozek snaží vnést do chaosu smysl. Misty je teď prachmizerně, ale když Raymon vyšel z kuchyně a vsunul jí paži pod rameno a zvedl ji, zeptala se: "Tys do mě strčil?"
Otřel jí z vlasů waldorfský salát, plátky jablka a sekané vlašské ořechy, a zeptal se: "Cómo?11
Čemu nerozumíme, to si můžeme vyložit jakkoli.
A ještě v té chvíli byly kuchyňské dveře dokořán a bylo jasně vidět, že na zemi v nich není nic, zhola nic.
"Jak jsem upadla?" ptá se Misty.
A Raymon krčí rameny a říká: "Přímo na culo."
Všichni lidi z kuchyně stojí okolo a smějí se.
Teď, ve svém pokoji, má Misty nohu zamotanou do kukly, která se podobá těžké bílé váze, Grace a doktor Touchet ji zvedají, každý pod jednou paží, a kočírují ji přes pokoj k posteli. Tabi jí z kabelky vyndá pilulky ze zelených řas a postaví je na noční stolek. Grace odpojí telefon, smotá šňůru a říká: "Potřebuješ klid a mír." Grace říká: "Není to s tebou rozhodně tak vážné, aby to trocha výtvarné terapie nevyřešila." A začíná z igelitek vybalovat nákup, tuby s barvami a štětce, a rozkládá to do hromádek na toaletní stolek.
Doktor z aktovky vyloví injekční stříkačku. Otře Misty paži alkoholem. Radši paže než bradavka.
Cítíš to?
Doktor natáhne do stříkačky nějakou tekutinu z lahvičky a vrazí jí jehlu do paže. Pak ji vytáhne a dá jí bavlněný tampon, ať si zastaví krvácení. "Pomůže vám to usnout," vysvětluje.
Tabi sedí na kraji postele a říká: "Bolí to?"
Ne, ani trošku. Noha ji vůbec nebolí. Injekce bolela víc.
Na Tabině prstenu, tom s jiskřivým zeleným peridotem, se zachytí světlo od okna. Lem koberce vede pod oknem a pod koberec si Misty schovala peníze z tuzérů. Jejich lístek na cestu domů do Tecumseh Lake.
Grace si do prázdné igelitky dá telefon a napřáhne ruku k Tabi. "Půjdeme," řekne jí. "Tvoje matka musí odpočívat."
Doktor Touchet stojí v otevřených dveřích. "Grace? Můžu s tebou mluvit o samotě?"
Tabi seskakuje z postele, Grace se k ní skloní a šeptá jí něco do ucha. Pak Tabi začne spěšně přikyvovat. Na krku má těžký růžový náhrdelník s lesklými umělými diamanty. Je tak veliký, že ji na hrdle musel tížit stejně, jako sádra tíží její matku na noze.
Blýskavý mlýnský kámen. Smuková koule na noze. Tabi rozpojí sponu, nese bižu k posteli a říká: "Zvedni hlavu."
Sáhne rukama Misty kolem ramen a zapne matce náhrdelník na krk.
Čistě pro úplnost, Misty není idiot. Chuděrka Misty Marie Kleinmanová dobře věděla, že ta krev na jejích kalhotkách je Peterova. Ale teď, teď zrovna je ráda, že svou dceru nepotratila.
Tvoje krev.
Proč Misty kývla, že se za tebe provdá… sama neví.
Proč kdo vůbec co dělá? A teď už se roztěká do postele. Každý dech je pomalejší než ten předchozí. Její levator palpebrae, zvedací sval víček má co dělat, aby udržel oči otevřené.
Tabi jde ke stojanu a sundá z něj arch kreslicího papíru. Přinese papír a tuhu a položí je na postel vedle matky a říká: "Pro případ, že by na tebe přišla inspirace."
A Misty jí vlepí zpomalený polibek na čelo.
Misty se cítí jako přišpendlená na postel, na jedné straně náhrdelníkem, na druhé sádrou. Cítí se jako přibitá kolíky.

Obětovaná. Poustevnice.
Pak Grace vezme Tabi za ruku a jdou za doktorem Touchetem na chodbu. Dveře se zavřou. Je tak ticho, že Misty nemá jistotu, jestli slyší dobře. Ale ozve se jedno tiché cvaknutí navíc.
A Misty zavolá: "Grace?" Misty zavolá: "Tabi?" Misty zpomaleně říká: "Hej, vy tam! Haló?" Cistě pro úplnost, zamkli ji tu.

30. července
Když se Misty poprvé po nehodě probudí, stydké ochlupení je pryč a dovnitř ní vede cévka, plazí se jí po zdravé noze do sáčku z průhledného plastu, zavěšeného na sloupku postele. Trubičku má k noze připevněnou pásky bílého leukoplastu.
Milý, přemilý Petere, tobě nikdo nemusí říkat, jaké tohle je.
Doktor Touchet se zase činil.
Cistě pro úplnost, jen to, že se probudíte nadopovaná, s vyholeným ohanbím a s něčím umělohmotným zastrčeným do pochvy, z vás ještě neudělá skutečnou umělkyni.
Kdyby ano, vymalovávala by Misty Sixtinskou kapli. Místo toho zas muchlá jeden arch promočeného stočtyřicetilibrového papíru na malování vodovými barvami. Venku za malým střešním oknem slunce spéká písek pláže. Vlny šumí a tříští se. Racci se chvějivě vznášejí na větru, drží výšku jako draci, děti stavějí hrady z písku a cáchají se v příboji.
To by bylo něco, vyměnit všechny slunečné dny za jedno veledílo, ale tohle… dneska nadělala jednu svinskou umatlanou chybu za druhou. I s tou sádrou přes celou nohu a s pyúikem plným moči by Misty nejradši byla venku.
Jako malíř si jeden organizuje život tak, aby měl možnost malovat, chystá si volná okénka v programu, ale to ještě není záruka, že vytvoří něco, co by za tu námahu stálo. Vždycky ho straší pomyšlení, že promarnil život.
Pravda je taková, že kdyby Misty byla dole na pláži, vzhlížela by k tomuhle okénku a snila o tom, že je malířkou.
Pravda je taková, že ať si vyberete jakoukoli roli, vždycky je to špatně.
Misty nešikovně trčí u stojanu, chytá rovnováhu na vysoké stoličce, vyhlíží z okna k Potchkeyseaskému mysu. Tabi jí sedí u nohou v louži slunečního světla a vybarvuje jí sádru fixkami.
To zabolí. Dost zlé už je, že Misty strávila většinu dětství zalezlá vevnitř, vybarvovala kresby v knížkách a snila, jak se stane malířkou. Teď navíc tohle špatné chování předává dceři. Všechny ty bábovičky, které Misty nestihla uplácat, teď prošvihne i Tabi.
Všechno to, co teď dělají náctiletí. Všechny draky, které Misty nepouštěla, všechny hry na honěnou, které vynechala, všechny pampelišky, které Misty nenatrhala; Tabi dělá stejnou chybu.
Jediné květiny, které Tabi viděla, našla s babičkou a byly namalované kolem okraje čajového šálku.
Za pár týdnů začíná škola a Tabi je pořád ještě bledá, neopálila se, nechodila ven.
Misty zase štětcem zamaže celou čtvrtku, kterou má před sebou, a říká: "Tabi, kotě?"
Tabi sedí, šmidlá po sádře červenou fixkou. Vrstva laminátu a obvazů je tak silná, že Misty vůbec nic necítí.
Misty na sobě místo pracovního pláště má jednu z Peterových starých modrých košil, na přední kapse je sponka s falešnými rubíny. S falešnými rubíny a skleněnými diamanty. Tabi sem přinesla krabici se šmuky, se všemi těmi lacinými brožemi a náramky a osiřelými náušnicemi, které Peter dával Misty na škole.
Které jsi dával své ženě.
Misty má na sobě tvoji košili a říká Tabi: "Co kdyby sis na pár hodin skočila ven?"
Tabi si místo červené fixky vezme žlutou. "Babička Wilmotová říkala, ať ven nechodím." Tabi vybarvuje a vykládá: "Řekla mi, že dokud jsi vzhůru, mám zůstat s tebou."
Dnes dopoledne přijelo na štěrkové parkoviště u hotelu hnědé sportovní auto Angela Delaporteho. Angel měl na hlavě široký plážový slamák, vystoupil a došel k přední verandě. Misty pořád čekala, kdy za ní přijde z recepce Paulette a řekne jí, že ma návštěvu, ale kdepak. Po půlhodině vyšel Angel z hlavních dveří hotelu a sešel po schodech z verandy. Jednou rukou si přidržoval slamák, zakláněl hlavu a propátrával pohledem okna hotelu, shluky cedulí a log. Firemních graffiti. Pak si nasadil tmavé brýle, vklouzl do sporťáku a odjel.
Misty má před sebou další zamalovanou hrůznost. Úplně jí selhala perspektiva.
Tabi říká: "Babička mi nakázala, ať ti pomůžu najít inspiraci.
Místo malování by měla Misty svou dceru něčemu učit - třeba účetnictví nebo rozboru nákladů nebo opravování televizí. Něčemu realistickému, díky čemu se dají zacvakat složenky.
Nějakou dobu po tom, co Angel Delaporte odjel, přijel v prostém, správou okresu poskytnutém béžovém autě detektiv Stilton.
Vešel do hotelu, za pár minut nato se vrátil k autu. Stál na parkovišti, clonil si jednou rukou oči, prohlížel si okno za oknem, ale neuviděl ji. Pak odjel.
Na té hrůznosti před ní stékají a rozmazávají se barvy. Stromy by klidně mohly být mikrovlnnými vysílači. Oceán by klidně mohl být výronem lávy nebo vychladlým čokoládovým pudinkem nebo jednoduše vyplýtvanou dávkou kvašových barev asi tak za šest babek. Misty vyrve stránku z bloku a zmuchlá ji do koule. Od toho, jak celý den muchlá ty zpackané pokusy, má ruce skoro černé. Bolí ji hlava. Misty zavírá oči, tiskne si dlaň na čelo a ucítí, jak se tam přilepila neuschlou barvou.
Misty upustí zmuchlanou mazaninu na podlahu.
A Tabi říká: "Mami?"
Misty otevře oči.
Tabi jí po celé sádře nakreslila barevné ptáčky a květinky.

Modré ptáčky a červené červenky a červené křížky.
Když jim Paulette přiveze na servírovacím vozíku oběd, Misty se ptá, jestli se jí někdo nepokoušel volat z recepce.
Paulette vytrepe látkový ubrousek a zastrčí jí ho pod límeček modré pracovní košile. "Je mi líto, nikdo," odpoví. Sundá z talíře s rybou ohřívací poklop a říká: "Proč se ptáš?"
A Misty na to: "Jen tak."
Teď sedí vedle Tabi a nohu má pokreslenou kvítky a ptáčky a ví, že nikdy nebude malířkou. Ta kresba, co ji prodala Angelovi byla jen náhodná trefa. Souhra okolností. Místo aby brečela učúrne jen Misty pár kapek do plastové trubičky.
A Tabi povídá: "Zavři oči, mami." Povídá: "Maluj se zavřenýma očima, jako když jsme byly na tom pikniku k mým narozkám."
Jako to dělala, když byla malou Misty Marií Kleinmanovou.
Se zavřenýma očima na laciném kovralu v přívěsu.
Tabi se přiklání až k ní a šeptá: "Schovávaly jsme se v lese a jukaly jsme na tebe." Povídá: "Babička říká, že tě musíme nechat, abys dostala inspiraci."
Tabi dojde k toaletnímu stolku a vezme si špulku lepicí pásky, kterou si Misty přichycuje čtvrtky papíru ke stojanu. Utrhne dva proužky a povídá: "Teď zavři oči."
Misty nemá co ztratit. Co by dceři nevyhověla. Hůř už stejně malovat nemůže. Misty zavře oči.
A Tabi jí prstíky přitiskne přes každé víčko jeden proužek pásky.
Asi tak má zalepené oči její otec. Aby mu nevyschly.
Asi tak máš zalepené oči.
Tabi ve tmě vloží Misty do ruky tužku. Je slyšet, jak pokládá skicář na stojan a obrací desky. Pak vezme Misty za ruku a vede ji, až se tužka dotkne papíru.
Slunce pronikající oknem hřeje. Tabi matčinu ruku pustí a její hlas ve tmě říká: "A teď nakresli obrázek."
A Misty kreslí, dokonalé kružnice a úhly, přímky, které jsou podle Angela Delaporteho nemožné. Už jen na dotek je to všechno perfektní a správné. Misty nemá ani páru, co to je. Tužka jí vodí ruku po papíru tam a zase sem, asi jako se jehla pohybuje po spiritistické tabulce, a míhá se tak rychle, že ji Misty musí pevně svírat. Její automatická kresba.
Misty tak tak že udrží tužku a ptá se: "Tabi?"
Misty má páskou pevně zalepené oči a ptá se: "Tabi? Jsi ještě tady?"

2. srpna
Trošku to zatahá mezi nohama, trošku to škubne uvnitř, když
Tabi odpojí na konci cévky sáček a nese ho po chodbě k záchodu.
Vylije sáček do mísy a umyje ho. Pak ho přinese zpátky a napojí ho na dlouhou umělohmotnou trubičku.
To všechno dělá, aby Misty mohla pracovat v černočerné tmě.
Se zalepenýma očima. Slepá.
Cítí jenom teplý dotek sluníčka od okna. A když se štětec zastaví, Misty říká: "Hotovo."
A Tabi sundá obrázek ze stojanu a připne na něj nový arch papíru. Když jí tužka připadá ztupená, vezme si ji a dá Misty naostřenou. Drží tác s pastely a Misty si je naslepo vybírá, volí mezi těmi mastnými barevnými klávesami, jeden pastel si vezme.
Čistě pro úplnost, každá barva, kterou Misty vybere, každá tečka, kterou udělá, je bezchybná, protože jí na tom přestalo záležet.
Snídani jim přinese Paulette na podnosu, Tabi všechno nakrájí na jednotlivá sousta. Misty pracuje a Tabi matce podává k ústům vidličku. Páska stahuje Misty obličej tolik, že nemůže otevřít ústa, jak by chtěla. Ale otevře je dost, aby ožužlala štětec do špičky. Aby se otrávila. Misty pořád pracuje a nic necítí. Chuť ani pach. Po pár soustech má snídaně dost.
Kromě škrábání tužky na papíře je v pokoji ticho. Venku, o pět podlaží níž, šumí a tříští se oceán.
K obědu Paulette přinese další jídlo, které si Misty nevezme.
Zase tolik shodila, že jí sádra na noze připadá volná. Příliš mnoho pevné stravy by znamenalo nutnost jít na záchod. To by znamenalo přestávku v práci. Na sádře skoro nezbylo bílé místečko, tak ji Tabi pomalovala kvítky a ptáčky. Misty má plášť ztuhlý rozbryndanou barvou. Ztuhlý, přilepený k pažím a prsům. Na rukou má krustu uschlé barvy. Je otrávená.
Ramena ji bolí a škube jí v nich, v zápěstí něco skřípe. Prsty otupěle svírají tuhu. V zátylku má křeče, které se plíží zdola nahoru z obou stran po páteři. V zádech má pocit, jako by je měla taková, jak vypadají ta Peterova, zkroucená a zasukovaná.
Oči má pevně zalepené a tvář uvolněnou, aby se její svaly nebránily dvěma pruhům pásky, které vedou z čela dolů přes oči, pak po tvářích a bradu až na krk. Páska jí přitahuje k očím orbicularis oculi, kruhový sval oční, a na koutku úst svírá musculus zygomaticus major, velký sval lícní, takže všechny obličejové svaly jsou uvolněné. Kvůli páskám může Misty otevřít ústa jen na škvírku. Mluvit může jenom šeptem.
Tabi jí vloží do úst slámku a Misty vypije trochu vody. Tabin hlas: "Babička říká, že ať se stane cokoli, musíš pořád tvořit."
Tabi matce otře ústa a vykládá: "Už brzy budu muset odejít."
Vykládá: "Prosím, i kdybych ti chyběla sebevíc, nepřestávej s tím."
Žadoní: "Slibuješ?"
A Misty pořád pracuje a zašeptá: "Ano."

"I kdybych byla pryč jánevímjak dlouho?" ujišťuje se Tabi.
A Misty zašeptá: "Slibuju."

5. srpna
Únava neznamená, že se končí. Nekončí se ani kvůli hladu nebo bolesti. Nutkání jít se vymočit tě nezastaví. Obraz je hotový, když skončí tužka a štětec. Telefon tě neruší. Nic jiného tě nezajímá.
Když přijde inspirace, prostě děláš.
Misty celý den naslepo pracuje, pak se tužka zastaví a ona čeká, kdy Tabi vezme obraz a dá jí prázdný papír. A pak se nestane nic.
A Misty se ptá: "Tabi?"
Dneska ráno Tabi matce na plášť připíchla velikou brož z chumlu zeleného a červeného skla. Pak Tabi nehybně stála a Misty jí navlékla na krk náhrdelník z vypasených růžových umělých drahokamů. Socha. Ve světle od okna kameny svítily jasně jako pomněnky a všechny ostatní květiny, o které Tabi tohle léto přišla.
Pak Tabi matce pevně zalepila oči. Tehdy ji Misty viděla naposledy.
Misty se znovu ptá: "Tabi?"
Ani hlásku, nic. Jen na pláži šumí a třístí se vlny. Misty roztaženými prsty šátrá v prázdnu kolem sebe. Poprvé za dlouhé dny ji nechali samotnou.
Dva pruhy lepicí pásky začínají až nahoře u vlasů a vedou dolů přes oči a stáčejí se pod krk. Misty chytí jejich horní konečky mezi palce a ukazováky a táhne, zvolna, až se oba pruhy odloupnou. Oči zamrkají a otevřou se. Světlo je příliš silné, než aby viděla ostře. Na chvilku, než se oči přizpůsobí, vidí obrázek na stojanu rozmazaně.
Pak se vynoří tužkou nakreslené čáry, černé na bílém papíru.
Je to kresba oceánu, kousek za pobřežím, za pláží. Něco tam plave. Na hladině splývá nějaký člověk, leží tváří ve vodě, je to holčička a dlouhé černé vlasy se rozprostírají na hladině kolem její hlavy.
Otcovy černé vlasy.
Tvoje černé vlasy.
Všechno je autoportrét.
Všechno je deník.
Venku za oknem, dole na pláži čeká až u vody dav lidí. Dva lidé se brodí ke břehu a něco nesou. Na sluníčku se něco jasně a růžově zaleskne.
Falešný drahokam. Náhrdelník. Je to Tabi, to ji nesou za kotníky a v podpaží, její vlasy mokře plandají dolů k vlnám, které šumí a třístí se na pláži.
Dav couvá.
A v chodbě za dveřmi ložnice se ozvou těžké kroky. "Už je to nachystané," řekne nějaký hlas.
Dva lidé nesou Tabi po pláži k hotelové verandě.
Zámek na dveřích její ložnice cvakne, dveře se rozletí a v nich stojí Grace a doktor Touchet. Jemu v se v ruce zablýskne injekční stříkačka, ze které spadne pár kapek.
A Misty se pokusí vstát, sádru vleče za sebou. Její koule na noze.
Doktor se vrhne kupředu.
A Misty říká: "To je Tabi. Něco se stalo." Misty říká: "Tam na pláži. Musím tam."
Sádra ji porazí, táhne ji k podlaze. Vedle ní se hlučně zřítí stojan, sklenice s vodou na oplachování štětců, všechno se to kolem nich třístí. Grace si k ní kleká, bere ji za paži. Cévka se vyškubla ze sáčku a je cítit moč unikající na koberec. Grace jí ohrnuje rukáv pláště.
Tvé staré modré pracovní košile. Ztuhlé uschlou barvou.
"V tomhle stavu dolů nemůžete," namítá doktor. Drží stříkačku, žene vzduchovou bublinu nahoru a říká: "Misty, s tímhle opravdu vůbec nic nenaděláte."
Grace Misty přinutí natáhnout paži, doktor zapichuje jehlu.
Cítíš tohle?
Grace ji drží oběma rukama, tiskne ji a nepouští. Brož s falešnými rubíny se otevře a špendlík se Misty zabodne do ňadra, rudá krev na mokrých rubínech. Rozbitá sklenice. Grace a lékař ji tisknou ke koberci, její moč se pod nimi šíří. Vsakuje do modré košile, v místě, kde se zabodl špendlík, ji pálí na kůži.
Grace na ní div neleží. Grace říká: "Misty by teď ráda šla do přízemí." Grace nepláče.
Misty má hlas hluboký od toho, jak se snaží překonávat zpomalení. "Jak můžete kurva vědět, co chci?"
A Grace na to: "Je to ve tvém deníku."
Jehla se jí vyškubne z paže a Misty cítí, jak jí něco otírá kůži kolem vpichu. Chladivý lihový dotyk. Do podpaží jí vjedou ruce, ruce ji vytáhnou do stoje.
Gracinu tvář stahuje levator labii superioris, ušklíbací sval do klubíčka kolem nosu. "Je zakrvácená," říká Grace. "A celá od moče. Takhle ji dolů vzít nemůžeme. Je tam spousta lidí."
Misty zapáchá asi tak, jako přední sedalo starého buicku.
Smrad tvojí moči.
Někdo jí stahuje košili, otírají kůži papírovými ručníky. Z protějšího konce pokoje se ozve doktorův hlas: "Vynikající práce.
Velmi působivé." Listuje štosem dokončených kreseb a obrazů.
"Samozřejmě že to je dobré," přidává se Grace. "Hlavně to nezpřeházej. Všechno je to očíslované."
Cistě pro úplnost: o Tabi nepadne ani slovo.

Soukají jí paže do čisté košile. Grace jí pročísne vlasy hřebenem.
Kresba ze stojanu, ta s utonulou dívenkou na moři, spadla na podlahu a zespoda se do ní vsákly krev a moč. Je zničená. Není poznat, co na ní je.
Misty nedokáže sevřít ruku do pěsti. Oči se jí pořád zavírají.
Z jednoho koutku jí vyteče vlhký proužek slin, bodáni v ňadru odeznívá.
Grace s lékařem ji vytáhnou na nohy. Venku na chodbě čekají další lidé. Další paže ji z obou stran chytí, zpomaleně s ní letí dolů po schodišti. Prolétají kolem smutných tváří, které ji sledují z každého odpočívadla. Paulette a Raymon a ještě někdo, Peterův blond kamarád ze školy. Will Tupper. Lalůček má pořád roztržený na dva špičaté kousky. Celé to voskové muzeum ostrova Potchkeysea.
Všude je tak klidno, jen její sádra žuchá do každého schodu.
Sešeřelý les haly s vycíděnými stromy a mechovitým kobercem je plný lidí, ale když ji nesou do jídelny, všichni se rozestoupí.
Jsou tu všechny ostrovní rodiny, Burtonovi a Hylandovi a Petersenovi a Perryovi. Není mezi nimi jediný letní obličej.
Pak se rozletí dveře do Dřevěné a zlaté jídelny.
Na stole číslo šest, na stole pro čtyři u okna, leží něco přikrytého dekou. Profil tvářičky, plochá holčičí hruď. A Gracin hlas říká: "Pospěšte si, dokud je ještě při vědomí. Ať se podívá. Zvedněte tu deku."
Odhalení. Rozevírající se opona.
A všichni sousedi se mačkají za Misty, aby to viděli.

7. srpna
Na výtvarné škole jednou Peter Misty vyzval, ať si vybere barvu.
Kteroukoli barvu.
Řekl jí, ať zavře oči a nehýbe se. Vycítila, že přišel blízko k ní.
Podle tepla jeho těla. Cítila jeho rozplétající se svetr, nahořklý pach jeho kůže podobný hořkosladké čokoládě na vaření. Jeho vlastní autoportrét. Stiskl prsty látku její košile, na kůži pod ní ji škrábl studený špendlík. "Nehýbej se," řekl, "abych tě omylem nepíchnul."
A Misty zadržela dech.
Cítíš tohle?
Když se sešli, Peter jí pokaždé dal jiný ze svých šmuků. Brože, náramky, prsteny, náhrdelníky.
Misty čekala se zavřenýma očima a řekla: "Zlatá. Ta barva.
Zlatá."
Peter propichoval látku špendlíkem a řekl: "Teď mi zlatou barvu popiš třemi různými slovy."
Pověděl jí, že to je stará forma psychoanalýzy. Vymyslel to Carl
Jung. Zakládá se to na všeobecných archetypech. Cosi jako fikaná mejdanová hra. Carl Jung. Archetypy. Obrovské společné podvědomí celého lidstva. Džinisté a jogíni a asketové, právě s takovou kulturou Peter vyrůstal na ostrově Potchkeysea.
Misty se zavřenýma očima odpověděla: "Lesklá. Sytá. Měkká."
Její tři slova, která popisují zlatou barvu.
Peter zacvakl napevno maličkou svorku naspodu brože a jeho hlas povídá: "Dobře."
V tom předchozím životě, na výtvarné škole, ji Peter požádal, ať jmenuje zvíře. Kterékoli zvíře.
Cistě pro úplnost, ta brož vypadala jako zlacená želva, která místo krunýře má velikánský, popraskaný, zelený kámen.
Hlava a nohy se viklaly, jedna noha chyběla. Kov byl tak zašlý, že už teď jí zaěernil košili.
A Misty brož přizvedla, podívala se na ni, bez rozumného důvodu v ní našla zálibu. "Holub," řekla.
Peter poodstoupil a mávl na ni, ať jde s ním. Šli přes areál školy, mezi cihlovými budovami střapatými břeěťanem, a Peter povídá: "Teď mi třemi slovy popiš holuba."
Misty šla vedle něj a snažila se ho chytit za ruku, ale on je měl sepjaté za zády.
Misty šla a odpovídala: "Špinavý." Odpovídala: "Pitomý. Ošklivý."
Její tři slova, která popisují holuba.
A Peter se na ni podíval, dolní ret si žmoulal mezi zuby, a jeho svrašťovaě tiskl obočí jedno ke druhému.
V tom předchozím životě, na výtvarné škole, ji Peter požádal, ať jmenuje nějakou vodní plochu nebo vodní tok.
Misty šla vedle něj a odpověděla: "Průplav svatého Vavřince."
Otočil se, podíval se na ni. Zastavil se. "Uveď tři adjektiva, kterými ho popíšeš."
A Misty protočila panenky a řekla: "Nabitý, rychlý, přelidněný."
A Peterův levator labii superioris stáhl horní ret do úšklebku.
Šla vedle Petera a on ji požádal o poslední věc. Prý ať si představí, že je v místnosti. Všechny stěny jsou bílé a nikde žádná okna ani dveře. Řekl: "Pověz mi třemi slovy, jak se ti ta místnost jeví."
Misty ještě nikdy s nikým nechodila tak dlouho. Klidně si mohla myslet, že právě takhle zastřeně spolu mají milenci mluvit.
Například věděla, že Peter má ze všech druhů zmrzliny nejradši tykvovou, a podobně i o jeho otázkách si myslela, že nic neznamenají.
Misty povídá: "Dočasný. Přechodný." Po odmlce dodala: "Matoucí."
Její tři slova, která popisují uzavřený bílý pokoj.
V tom předchozím životě pořád šla vedle Petera, ale nedrželi se za ruce a on jí vysvětlil, jak tohle Jungovo cvičení funguje.

Každá z těch otázek je vědomým vstupem do nevědomí.
Barva. Zvíře. Vodní tok nebo plocha. Úplně bílý pokoj.
Podle Petera jsou to všechno jungovské archetypy. Každý obraz zastupuje nějaký osobnostní rys.
Barva, kterou si Misty vybrala, znamená, jak vidí sama sebe.
Popsala se jako "lesklou, sytou a měkkou", říkal Peter.
Zvíře vypovídá o tom, jak vidíme ostatní lidi.
Popsala lidi jako "špinavé, pitomé a ošklivé", říkal Peter.
Vodní tok nebo plocha vypovídají o našem sexuálním životě.
Nabitý, rychlý, přelidněný. Podle Carla Gustava Junga.
Na všem, co říkáme, je vidět naše ruka. Náš deník.
Peter se na ni nedíval a poznamenal: "Tvoje odpověď mě moc nenadchla."
0 své poslední otázce, té s úplně bílým pokojem, o té Peter tvrdí, že místnost bez oken a dveří zastupuje smrt.
Pro ni bude smrt dočasná, přechodná a matoucí.

12. srpna - úplněk
Džinisté byli něco jako buddhisté a tvrdili, že dovedou létat. Že dovedou kráčet po vodách. Porozumět všem jazykům.
Povídá se, že uměli měnit levné kovy ve zlato. Že uměli uzdravovat mrzáky a slepce.
Misty za zavřenýma očima poslouchá, jak jí doktor tohle všechno vykládá. Poslouchá a maluje. Vstane vždycky před svítáním, aby jí Grace mohla zalepit tvář. Pásku jí sundají až po západu slunce.
"Údajně," vykládá lékař, "údajně uměli džinisté křísit mrtvé."
To všechno dokázali, protože trýznili sami sebe. Hladověli a žili bez sexu. Magické schopnosti jim dával právě život plný protivenství a bolesti.
"Takové ideji se říká askeze," vykládá pan doktor.
On povídá, Misty jen kreslí. Misty pracuje, on jí přidržuje potřebnou barvu, štětce a tužky. Když Misty skončí, on jí obrátí stránku. Dělá to, co předtím dělala Tabi.
Džinisté se proslavili po všech říších Středního východu. Konali své zázraky na královských dvorech Sýrie a Egypta, Epeiru a Makedonie už čtyři stovky let před Kristovým narozením. Jejich zázraky byly inspirací pro židovskou sektu esejců a pro rané křesťany. Ohromily Alexandra Velikého.
Doktor Touchet mele a mele, vykládá, že křesťanští mučedníci byli vlastně vývojovou větví džinistů. Svatá Kateřina Sienská se denně třikrát bičovala. Poprvé se zbičovala za své vlastní hříchy. Podruhé za hříchy žijících lidí. A potřetí za hříchy všech, kdo už tu nejsou.
Svatý Simeon byl svatořečen za to, že stál na sloupu vystaven všem živlům, dokud neuhnil zaživa.
"Hotovo," říká Misty. A čeká na další list ve skicáři, další papír, další plátno.
Je slyšet, jak doktor zvedá další obraz. "Úžasné. Neskutečně nápadité," jeho hlas se vzdaluje, odnáší obraz na druhou stranu pokoje. Ozve se zaškrábání, to píše na jeho zadní stranu číslo.
Oceán tam venku šumí a tříští se. Doktor postaví obraz vedle dveří, pak se jeho hlas vrací, je blíž a silnější. "Chcete zase papír, anebo teď plátno?"
Je to jedno. "Plátno," odpoví Misty.
Od té doby, co zemřela Tabi, Misty neviděla jediný ze svých obrázků. "Kam je nosíte?" chtěla by vědět.
"Do bezpečí."
Skoro o týden se jí zpozdila menstruace. To je tím hladověním. Nemusí čurat na žádné špachtličky těhotenského testu.
Peter udělal, co měl, dostal ji sem.
A pan doktor povídá: "Už můžete začít." Sevře jí prsty ruku a vytáhne ji nahoru ke hrubému, napjatému plátnu, už potřenému vrstvou lepidla z králičí kůže.
A ti židovští esejci, vykládá, to byla původně parta perských poustevníků, kteří se klaněli slunci.
Poustevnice. Tak říkali i ženám, které zaživa zazdili ve sklepeních katedrál. Zazdili je, aby stavba měla duši. Potrhlé historky o stavařích. 0 zazdívání láhví whisky a žen a koček. Včetně jejího manžela.
Tebe.
Misty je uvězněná v podkroví, drží ji tu těžká sádra. Dveře jsou zamčené zvenčí. Kdyby snad začala vyvádět, doktor je vždycky po ruce s injekcí. Kdepak, Misty by o poustevnictví mohla napsat knížku.
Esejci, vykládá doktor Touchet, žili mimo obyčejný svět. Cvičili se tak, že se vystavovali chorobám a mučení. Opouštěli rodiny a majetek. Trpěli a věřili, že nesmrtelné duše z nebes byly sem dolů nalákány, aby přijaly tělesnou podobu a mohly mít sex a nápoje a brát drogy a přejídat se.
U esejců se učil i mladý Ježíš Kristus. Učil se u nich Jan Křtitel.
Prohlašovali se za léčitele a dělali všechny ty zázraky, co pak dělal Kristus: uzdravovali choré, křísili mrtvé, zaháněli démony, a to celá staletí před Lazarem. Džinisté měnili vodu ve víno stovky let před esejci, kteří to dělali stovky let před Kristem.
"Pokud si nikdo nepamatuje poslední reprízu, je možné opakovat tytéž zázraky pořád znovu a znovu," povídá doktor. "To si zapamatujte."
A jako se Kristus nazýval kamenem, který odmítli zedníci, také džinistiětí poustevníci se označovali za trámy, které odmítli všichni tesaři.
"Vycházeli z toho," vykládá doktor, "že vizionář musí žít mimo obvyklý svět a odvrhnout rozkoše a pohodlí a stádo, jedině tak se spojí s božským principem."
Paulette přinese na tácu oběd, ale Misty jíst nechce. Je schovaná za víčky a slyší, jak jí doktor. Jak jeho nůž a vidlička

škrábou po porcelánu talíře. Jak ve sklenici s vodou rachtají kostky ledu.
"Paulette?" řekne doktor. S plnou pusou jídla zahuhlá: "Mohla bys vzít všechny ty obrazy opřené vedle dveří a odnést je do jídelny k ostatním?"
Do bezpečí.
Je cítit šunka a česnek. A taky něco s čokoládou, pudink nebo dort. Je slyšet, jak doktor přežvykuje, je slyšet mlaskavý zvuk každého polknutí.
"Nejzajímavější na tom je," vykládá, "podívat se na bolest jako na spirituální nástroj."
Bolest a ztráta. Buddhističtí mniši sedí na střechách, postí se a nespí, dokud nedosáhnou osvícení. Jsou sami a nic je nechrání před větrem a sluncem. Srovnejte si to se svatým Simeonem
Stylitou, který shnil na sloupu. Nebo s jogíny, co si už sto let nesedli. Nebo s americkými indiány, kteří se vydávali na toulky a hledali vidění. Nebo s americkými dívkami, které v devatenáctém století umíraly ze zbožnosti hlady. Nebo se svatou Veronikou, která nejedla než pět semínek z pomeranče na památku pěti ran
Kristových. Nebo s lordem Byronem, který se postil a pročišťoval a pak hrdinsky přeplaval Dardanely. Romantický anorektik.
S Mojžíšem a Elijášem, kteří se podle Starého zákona postili, aby měli vidění. S anglickými čarodějnicemi ze sedmnáctého století, které se postily, než provozovaly čáry. S tančícími derviši, kteří se kvůli osvícení vysilovali.
Doktor pořád mele a mele.
Všichni mystici, po celé dějiny a všude na světě, hledali cestu k osvícení skrze tělesné utrpení.
A Misty pořád jenom maluje.
"A tady to začíná být zajímavé," povídá doktorův hlas. "Podle fyziologů je náš mozek rozdělený jako vlašský ořech, na dvě poloviny."
Levá půlka se zabývá logikou, jazykem, výpočty, rozumem, říká doktor. Tuhle polovinu lidé vnímají jako svou osobní jedinečnost. Je to vědomý, racionální každodenní základ naši reality.
Pravá polovina vašeho mozku, vykládá doktor, je centrem intuice, emocí, náhlého pochopení, schopnosti rozeznat řád.
Podvědomí.
"Vaše levá hemisféra je vědec," tvrdí. "Vaše pravá zase umělec."
Podle něj se lidé v životě dávají vést levou polovinou mozku.
Jen když někdo trpí obrovskou bolestí, je krajně rozrušený nebo nemocný, pronikne do vědomí i nevědomá stránka.
Když je někdo raněn nebo trpí chorobou nebo truchlí nebo má depresi, pravá polovina mozku na okamžiček, na kratičký záblesk převezme velení a umožní mu přístup k božské inspiraci.
Záblesk inspirace. Okamžik náhlého pochopení.
Francouzský psycholog Pierre Janet takovému stavu říkal
"snížení mentálního prahu".
"Abaissement du niveau mental," vykládá doktor Touchet.
Když jsme unavení nebo deprimovaní nebo vyhladovělí nebo máme bolesti.
Podle švýcarského psychologa Carla Gustava Junga nám to umožňuje navázat spojení s univerzální sumou vědomostí.
S moudrostí lidí všech dob.
Carl Jung. To, co Peter vykládal Misty o ní samotné. Zlatá.
Holub. Průplav svatého Vavřince.
Frida Kahlo a její nehojící se boláky. Všichni velcí umělci byli invalidi.
Podle Platóna se ničemu neučíme. Naše duše už má za sebou tolik životů, že všechno víme. Učitelé a vzdělávací systém nám mohou jen připomenout, co tak jako tak známe.
Naše bída. Potlačení racionality je zdrojem inspirace. Múza.
Anděl strážný. Utrpení nás zbavuje racionálního sebeovládání a dovoluje božství, aby námi protékalo.
"Dostatečný tlak," povídá doktor, "ať už v dobrém nebo špatném, ať už láska nebo bolest, dokáže ochromit náš rozum a přinést nám ideje a nadání, kterých jinak dosáhnout neumíme."
Klidně by mohl mluvit Angel Delaporte. Stanislavského metoda. Spolehlivý návod, jak na požádání konat zázraky.
Doktorův dech povívá blízko ní, teple se jí dotýká na tváři.
Pach šunky a česneku.
Štětec se zastaví a Misty říká: "Hotovo."
Někdo zaklepe na dveře. Cvakne zámek. Grace, Gracin hlas říká: "Jak jí je, doktore?"
"Pracuje," ozve se odpověď. "Tumáš, očísluj to - osmdesát čtyři. A dej to k ostatním."
A Grace říká: "Misty, moje milá, napadlo nás, že bys to ráda věděla… pokoušíme se spojit s tvými příbuznými. Kvůli Tabi."
Je slyšet, jak někdo zvedá plátno ze stojanu. Kroky je nesou přes místnost. Misty nemá ponětí, jak to vypadá.
Tabi nemůžou přivést zpátky. To by snad zvládl Ježíš nebo ti džinisti, ale jinak už nikdo. Misty má zmrzačenou nohu, umřela jí dcera, manžela má v komatu, a Misty sama je v pasti a vytrácí se, je ztrýzněná bolestmi hlavy, takže pokud má doktor pravdu, mohla by kráčet po vodách. Mohla by křísit mrtvé.
Měkká ruka jí sevře rameno a Gracin hlas se jí ozve blízko u ucha. "Odpoledne budeme rozptylovat Tabin popel," je slyšet.
"Ve čtyři hodiny na mysu."
Celý ostrov tam bude, všichni tam budou. Jako byli na pohřbu
Harrowa Wilmota. Doktor Touchet chystá mrtvé ve své zelené vykachlíkované ordinaci, kde má ten ocelový psací stůl jako pro účetního a kde na stěnách visí diplomy podělané od much.

Popel popelu. Její holčička v urně.
Leonardova Mona Lisa, to je jenom tisíc tisíců šmouh barvou.
Michelangelův David, to je jenom milion ran kladívkem. My všichni jsme miliony kousků pospojovaných tím pravým způsobem.
Misty má oči zalepené páskou, páska jí drží obličej uvolněný, jako masku, a ona se ptá: "Zajel to někdo říct Peterovi?"
Někdo vzdychne, jeden dlouhý nádech, pak výdech. A Grace říká: "K čemu by to bylo?"
Je to její otec.
Ty jsi její otec.
Tabi se jako šedivý oblak vznese na větru. Poletí dolů, podél pobřeží ke městu, k hotelu, k domům a ke kostelu. K neonovým nápisům a billboardům a firemním logům a značkám.
Milý, přemilý Petere, ber to tak, jako že ti to oznámili.

15. srpna
Čistě pro úplnost, s výtvarnou školou je ta bída, že vás více či méně zbaví smyslu pro romantiku. Všechny ty kecy o malířích a mansardách mizejí pod tunami toho, co se musíte naučit o chemii, o geometrii a anatomii. To, čemu vás učí, objasňuje svět. Po takovém vzdělávání zůstává vše velice úhledné a srovnané.
Velice objasněné a rozumné.
Po celou tu dobu, co chodila s Peterem, Misty věděla, že do něj není zamilovaná. Zeny jen hledají nejlepší fyzický exemplář, který zplodí jejich děti. Zdravá žena je naprogramovaná, aby vyhlížela hladký svalnatý trojúhelník v Peterově rozhalence, protože lidé se vyvinuli k menšímu ochlupení, aby se mohli potit a přesto zůstat v kondici, když dohánějí nějaké ty přehřáté a vyčerpané, chlupaté zvířecí proteiny.
Kromě toho se méně ochlupení muži spíš vyhnou vším, blechám a roztočům.
Když měli rande, Peter si vždycky nejdřív vzal některý její obraz. Býval podložený a zarámovaný. A Peter přimáčkl na zadní stranu dva dlouhé pruhy extra silné, oboustranné lepicí pásky.
Dával na lepkavou pásku pozor a vecpal si obraz zezdola pod plandavý svetr.
Každé ženě by se líbilo, jak jí Peter pročesává prsty vlasy.
Žádná věda. Tělesný dotyk napodobuje ranou rodičovskou péči.
Stimuluje vylučování růstového hormonu a enzymu ornitindekarboxylázy. A když jí Peter hnětl prsty zátylek, přirozeně tím zase snižoval hladinu stresových hormonů. Dokázali to laboratorně, když drbali potkaní mláďata štětečkem.
Když toho dost víte o biologii, už se od ní nemusíte nechat zneužívat.
Peter s Misty chodívali randit do výtvarných muzeí a galerií.
Jen sami dva, chodili a povídali si a Peter vypadal vepředu tak trošku hranatý, tak trošku těhotný jejím obrazem.
Na světě není nic zvláštního. Nic magického. Jen fyzika.
Blbečci, jako je Angel Delaporte, kteří hledají v obyčejných jevech nadpřirozené příčiny, ti dohánějí Misty k šílenství.
Peter chodil po galeriích a hledal prázdný prostor na stěně a byl živým důkazem existence zlatého řezu, toho vzorečku, který starořečtí sochaři používali k vytváření dokonalých proporcí. Nohy měl l,6krát delší než trup. Trup l,6krát delší než hlavu.
Podívejte se na své prsty, na to, že první článek je delší než druhý a druhý zase delší než poslední. Ten poměr se označuje písmenem fí, podle prvního písmene jména sochaře Feidia.
Tebearchitektura.
Misty se procházela a vykládala Peterovi o malířské chemii.
0 tom, jak se za tělesnou krásou klube chemie a geometrie a anatomie. Výtvarné umění je fakt věda. Objevujete, proč se lidem něco líbí, abyste to mohli okopírovat. Napodobit. Je to paradox, když "vytváříte" skutečný úsměv. Když znovu a znovu secvičujete spontánní okamžik zděšení. Spousta potu a nudné námahy, jen aby výtvor vypadal snadně a bezprostředně.
Když se lidi dívají na strop Sixtinské kaple, měli by vědět, že černá uhlíková barva, to jsou saze ze zemního plynu. Mořenová červeň pochází z mořenového kořenu. Smaragdová zeleň, to je octan a arsenitan měďnatý, také se jí říká pařížská zeleň a používá se jako insekticid. Jed. Tyrský purpur se vyrábí z měkkýšů.
A Peter vylovil obraz zpod svetru. Byli v galerii sami, nikdo je neviděl, a on přitiskl ten obraz kamenného domu za dřevěným plotem na stěnu. A už to tu bylo, podpis Misty Marie Kleinmanové. A Peter povídá: "Však jsem ti říkal, že jednou budou tvoje práce viset v muzeu."
Oči má v barvě syté egyptské hnědi, která se vyrábí z vykopaných mumií, kostního popela a asfaltu, a která byla užívána až do 19. století, kdy malíři na tuto nechutnou skutečnost přišli.
Poté, co roky a roky žužlali štětce v puse.
Peter jí políbil na zátylek a Misty vykládala, že když se člověk dívá na Monu Lisu, měl by vědět, že siena pálená je prostě hlína barvená železem a manganem a pak upečená. Sépiová hněď je tekutina ze sépií. Holandská růžová se vyrábí z drcených bobulí krušiny olšové.
Peterův dokonalý jazyk ji olízl zezadu na uchu. Pod jeho šaty ucítila něco tvrdého, obraz to nebyl.
A Misty šeptala: "Indická žlutá, to je moč dobytka krmeného listy manga."
Peter ji jednou rukou objal kolem ramen. Druhou ruku jí přitiskl do podkolení, aby podklesla. Položil ji na mramorovou podlahu galerie a řekl: "Te amo, Misty."
Cistě pro úplnost, bylo to trošinku překvapivé.
Tiskl ji k zemi a řekl: "Myslíš si, kolik toho nevíš," a políbil ji.
Umění, inspirace, láska, všechno se dá tak lehce rozpitvat.

Omluvit.
Zelené malířské barvy, šťávní zeleň a van Eyckova zeleň, to jsou rostlinné šťávy. Cappaghská hněď, to je irská hlína, špitla
Misty. Cinobr, to je rumělka, ruda, kterou ve Španělsku sestřelovali z vysokých útesů šípy. Zlutošedá hněď, to je kopt ze spáleného bukového dříví. Všechna veledíla nejsou nic než hlína a popel, ale perfektně spojené dohromady.
"'>
Popel popelu. Prach prachu.
I když jste se líbali, zavíral jsi oči.
A Misty je pořád měla otevřené, nedívala se na tebe, ale na náušnici ve tvém uchu. Stříbro zmatnělé skoro do hnědá, v něm shluk jednoduše broušených skleněných diamantů, které poblikávaly a byly zabořené v černých vlasech spadajících ti přes ramena - tohle Misty milovala.
Tehdy poprvé ti Misty vykládala: "Davyho hnědá, to je rozemletá břidlice. Brémská modř, to jsou kysličníky a uhličitany mědi - smrtící jed." Misty vykládala: "Sarlat, to je jód a rtut.
Kostní čerň, to je kostní uhlí…"

16. srpna
Kostní čerň, to je kostní uhlí.
Selak, to jsou sračky, které na listech a větvičkách nechávají mšice. Čerň z dřevěného uhlí, to někdy bývají spálené šlahouny vinné révy. Do olejových barev se dává olej z lisovaných vlašských ořechů nebo máku. Čím víc toho víte o výtvarném umění, tím víc vypadá jako čarodějnictví. A tím víc by to mohlo být i kuchařské umění, protože všechno se drtí a mísí a peče.
Misty pořád povídala, povídala, povídala, ale to už bylo o celé dny později, v další a další galerii. Bylo to v muzeu a její obraz s vysokým kamenným kostelem visel na páskách mezi Monetem a Renoirem. Misty seděla rozkročená na Peterovi. Bylo pozdní odpoledne a v muzeu nebylo živáčka. Peterova perfektní černá hříva se tiskla k podlaze, Peter vztahoval ruce nahoru, obě jeho ruce byly pod jejím svetrem a mačkaly jí bradavky.
Obě tvoje ruce.
Behavioristé tvrdí, že lidé souloží tvářemi proti sobě právě kvůli ňadrům. Zeny s většími ňadry přitahují víc partnerů, kteří trvají na tom, že při pohlavním styku budou ňadra dráždit. Čím víc sexu, tím víc se rodí žen, které dědí větší ňadra. Tak se zrodila soulož tvář proti tváři.
Teď Peter leží na podlaze, vztahuje ruce, dráždí ňadra, ztopořený penis mu prokluzuje pod kalhotami, Misty je rozcapená na něm a vykládá mu, jak William Turner maloval svoje veledílo, na němž Hannibal překračuje Alpy, aby mohl pobít vojsko kmene
Salyů. Turner svůj obraz založil na výletě do kopců v Yorkshiru.
Další příklad toho, že všechno je autoportrét.
Misty povídala Peterovi, co se jeden může dozvědět na dějinách umění. Rembrandt prý nanášel barvu v tak hutných vrstvách, až lidé žertovali, že každý jeho portrét jde chytit a zvednout za nos.
Vlasy ztěžklé potem jí visely do obličeje. Buclaté nohy se vyčerpaně chvěly, ale pořád ji držely. Nasucho rajtovala na bouli na jeho kalhotách.
Peterovy prsty sevřely její ňadra pevněji. Boky trčil nahoru, orbicularis oculi ve tváři pevně svíral oči. Sval trojhranný mu ohrnoval ústa tak moc dolů, až byly vidět dolní zuby. Od kávy zažloutlé zuby se zakusovaly do prázdna.
V Misty tepalo cosi horkého a vlhkého a Peterovi se napínal penis v kalhotách a všechno ostatní se zastavilo. Oba přestali dýchat na jeden, dvě, tři, čtyři, pět, šest, sedm dlouhých chvilek.
Pak oba ochabli. Zchřadli. Peterovo tělo se rozvalilo na vlhkou podlahu. Misty se na něm rozplácla. Byli k sobě přilepení propocenými šaty.
Ze stěny na ně shlížel obraz s vysokým kostelem.
A v tu chvíli dovnitř vešel hlídač.

20. srpna -měsíc ve třetí čtvrti
Gracin hlas ze tmy říká Misty: "Tvoje práce vykoupí celé rodině svobodu." Říká: "Po desítky let sem už nepřijdou žádní letní lidé."
Leda by se Peter jednou probudil, kromě Grace a Misty z Wilmotů nikdo další nezbyl.
Leda by ses probudil, žádní Wilmotové už nebudou.
Je slyšet, jak Grace cosi pomalu a rozvážně stříhá nůžkami.
Za tři generace od kaviáru ke kravinci. Rodinný majetek není jak obnovit. Ať si dům vezmou katolíci. Ať celý ostrov zaplaví letní lidé. Tabi zemřela, Wilmotové nemají žádnou oporu do budoucnosti. Žádnou investici.
Grace říká: "Tvoje práce, to je dar budoucnosti; kdokoli by se tě pokusil zastavit, toho dějiny proklejí."
Misty maluje a Grace jí něco dá kolem pasu a pak kolem ramen a kolem krku. To něco je lehké a měkké, hladí to.
"Misty, zlatíčko, ty máš pásek jako konipásek," povídá Grace.
Byl to krejčovský metr.
Něco hladkého jí vklouzne mezi rty a Gracin hlas říká: "Je čas dát si další pilulku." Do úst jí vrazí slámka a Misty upije tolik vody, aby byla s to pilulku polknout.
V roce 1819 namaloval Theodore Géricault svoje veledílo,
Prám Medusy. Je na něm desítka trosečníků, zbytek ze stosedmačtyřiceti lidí, kteří po potopení lodi zůstali dva týdny

na prámu.
Géricault tehdy právě opustil svou těhotnou milenku. Aby se potrestal, vyholil si hlavu. Skoro dva roky se nescházel s přáteli a vůbec nechodil do společnosti. Bylo mu dvacet sedm, ale žil v osamění a maloval. Obklopoval se umírajícími a mrtvolami, studoval je kvůli svému mistrovskému dílu. Zemřel ve dvaatřiceti, po několika pokusech o sebevraždu.
Grace povídá: "Všichni umřeme." Povídá: "Cílem není žít věčně, cílem je vytvořit něco, co věčně žít bude."
Krejčovskou mírou změří Misty délku nohou.
Něco studeného a hladkého přejede Misty po tváři a Gracin hlas to doprovází: "Cítíš? To je satén. Šiju ti toaletu. Tu máš na vernisáž."
A Misty místo "tu máš" slyší rubáš.
Misty jen z toho dotyku ví, že satén je bílý. Grace stříhá látku z jejích svatebních šatů. Předělává je. Aby vydržely navěky. Znovuzrodily se. Vzkřísily. Pořád je z nich cítit voňavka Píseň větru;
Misty poznává sama sebe.
"Všechny jsme pozvali," vykládá Grace. Všechny letní lidi.
Tvoje výstava bude největší společenskou událostí za sto let."
Jako její svatba. Naše svatba.
A Misty místo "výstava" slyší poprava.
"Už jsi skoro hotová," povídá Grace. "Jenom osmnáct obrazů a je to kompletní."
Do kulaté stovky.
A Misty místo "hotová" slyší mrtvá. 'o

21. srpna
Dneska, ve tmě za Mistinými víčky, se rozezní hotelový požární alarm. Jedno dlouhé zazvonění na chodbě projde dveřmi tak hlučně, až Grace musí zakřičet: "Co je zase?" Položí Misty ruku na rameno a říká: "Pracuj dál."
Ruka se sevře a Grace říká: "Hlavně dokonči ten poslední obraz. Víc není potřeba."
Její kroky mizejí a dveře na chodbu se otevřou. Poplach zní na chvilku hlasitěji, zvoní to, drnčí jako zvonek v Tabině škole.
V její vlastní základní škole, když byla malá. Potom zvonění zase zeslábne, Grace za sebou zavřela dveře. Nezamkla je.
Ale Misty dál maluje.
Když řekla mámě v Tecumseh Lake, když jí Misty řekla o tom, že se možná vdá za Petera Wilmota a přestěhuje na ostrov Potchkeysea, máma jí pověděla, že všechna velká rodinná jmění vyrostla z podvodů a ubližování. Čím je majetek větší, říkala, tím víc někdo ubližoval druhým. Pro bohaté, vykládala, je první manželství prostě jen věc rozmnožování.
Chtěla vědět, jestli si
Misty opravdu přeje strávit zbytek života obklopena takovými lidmi?
Máma se jí ptala: "Copak ty už nechceš být malířkou?"
Cistě pro úplnost, Misty jí odpověděla, že jo, jasně že jo.
Nebylo to ani tím, že by do Petera byla tak zamilovaná. Misty sama pořádně nevěděla, čím to je. Jednoduše se už nedokáže vrátit domů do přívěsové kolonie, kdepak.
Možná je prostě jen historickým úkolem dcery nakrknout matku.
Tohle vás ve výtvarné škole nenaučí.
Požární alarm pořád zvoní.
Ten týden, kdy Peter s Misty prchli a vzali se, byly vánoční prázdniny. Celý týden nechala Misty mámu v obavách.
Pastor se podíval na Petera a povídá: "Úsměv, synku. Tváříš se, jako bys šel před popravčí četu."
Její máma volala na školu. Obvolala nemocnice. Na jedné pohotovosti měli mrtvolu ženy, mladé ženy, kterou našli nahou ve škarpě, ubodanou asi stovkou ran do břicha. Mistina máma strávila Vánoce tím, že se jela přes tři okresy podívat na znetvořenou mrtvolu té slečny X. Peter s Misty kráčeli hlavní uličkou kostela na Potchkeysea, a její máma zatím zadržovala dech a dívala se, jak detektiv rozepíná zip na gumovém vaku na mrtvoly.
Tehdy, v tom minulém životě, zavolala Misty mámě pár dnů po Vánocích. Seděla v domě u Wilmotových za zamčenými dveřmi a prsty nahmatávala šmuky, které jí dal Peter, když spolu chodili, skleněné diamanty a falešné perly. Ze záznamníku si
Misty poslechla pěkných pár vyděšených vzkazů od mámy. Když se konečně přiměla vytočit jejich číslo doTecumseh Lake, máma právě zavěsila.
Nic extra. Trochu si pobrečely a Misty jí už nikdy neřekla mámo.
Ostrov Potchkeysea jí už připadal víc jako domov, než to kdy platilo o přívěsu.
Hotelový požární alarm pořád zvoní, za dveřmi se někdo ozve:
"Misty? Misty Marie?" Zaklepání. Mužský hlas.
A Misty na to: "Prosím?"
Alarm zní při otevřených dveřích hlasitě, pak zas tiše. "Prokristapána, tady to ale smrdí!" děsí se mužský hlas. A je to Angel
Delaporte a přišel ji zachránit.
Čistě pro úplnost, dnešní počasí: zběsilo, zděšeno a mírně zbrklo, když jí Angel stahuje pásku z obličeje. Bere štětec z ruky.
Angel ji profackuje, na každou tvář jedna svižná, a říká: "Proberte se. Nemáme moc času."
Hotelový požární alarm pořád a pořád zvoní.
Misty mžourá do světla z jediného okénka pokoje a povídá mu, ať toho nechá. Ze tomu nerozumí. Musí malovat. Nic

jiného jí nezbylo.
Na obrázku před ní je čtverec oblohy, zašmouhaně modré a bílé, nic úplného, ale přesto to zaplňuje celý papír. Vedle dveřního rámu stojí štos dalších obrázků, lícem ke stěně. Každý má na zadní straně tužkou napsané číslo. Na jednom je devadesát sedm. Devadesát osm. A na dalším devadesát devět.
Alarm pořád a pořád zvoní.
"Misty," říká Angel, "ať už má tenhle roztomilý pokus znamenat cokoli, už je po všem." Jde k šatní skříni a vyndá župan a sandály. Vrátí se a vsune jí do bot nohy a říká: "Bude jim trvat jen tak dvě minuty, než přijdou na to, že ten poplach je planý."
Angel jí vsune ruce do podpaží a zvedá ji na nohy. Sevře ruku v pěst a praští ji do sádry a ptá se: "A co má být tohle?"
Misty se zajímá, proč vlastně přišel.
"Z té pilulky, co jste mi dala," vysvětluje Angel, "jsem měl nejhorší migrénu v životě." Přehazuje jí župan přes ramena a vysvětluje: "Nechal jsem udělat chemický rozbor." Zasouvá ochablé paže jednu po druhé do rukávů a vysvětluje: "Nevím, jakého doktora tu máte, ale v těch kapslích je práškové olovo plus stopové množství arzénu a rtuti."
Toxické složky olejových barev: vandykovská červeň, kyanoželeznatan; jódový šarlat, jodid rtuťnatý; lupínková běloba, uhličitany olova; kobaltová modř, arzén - všechny ty nádherné směsky a barviva, kterých si malíři tak nesmírně cení, ale které zabíjejí, jak se ukazuje. Sen o vytvoření veledíla vás nejdřív připraví o rozum a pak zabije.
A ona, Misty Marie Wilmotová, otrávená feťačka posedlá ďáblem, Carlem Gustavem Jungem a Stanislavským, si tu črtá perfektní křivky a úhly.
Misty říká, že to nechápe. Misty říká, že její dcera, že Tabi.
Tabi je mrtvá.
A Angel se zarazí. Obočí překvapeně vyletí. "Jak to?"
Stalo se to před pár dny, nebo týdny, Misty nemá ponětí. Tabi se utopila.
"A víte to jistě?" ptá se Angel. "V novinách nebylo nic."
Cistě pro úplnost, Misty neví jistě zhola nic.
"Je tu cítit moč," říká Angel.
To je z její cévky. Vyškubla se. Zanechávají po sobě pomočenou stopu od stojanu a přes pokoj až na koberec na chodbě.
Táhnou za sebou moč a vlečou její sádru.
"Vsadil bych se, že jste tu sádru vůbec nepotřebovala," povídá
Angel. Povídá: "Pamatujete se na to křeslo, to na kresbě, kterou jste mi prodala?"
"Povídejte," na to Misty.
Objímá ji oběma rukama, táhne ji ze dveří a na schodiště.
"Tak to křeslo vyrobil umělecký truhlář Herschel Burke v roce
1879. Pak je poslali na ostrov Potchkeysea pro rodinu Burtonovu.
Sádra dusá na každém schodě. Bolí ji žebra, Angel ji svírá prsty trochu moc silně, ryje a rýpe ji v podpaží a Misty říká: "Ten policista." Říká: "Podle něj všechny ty domy, co Peter popsal zevnitř, zapaluje nějaký ekologický spolek."
"Ano, shořely," na to Angel. "Ten můj taky. Všechny jsou fuč."
Přímořská aliance boje proti betonové lobby. Zkráceně
PABBL.
Angel má na rukou pořád kožené šoférské rukavice, táhne ji po dalším úseku schodiště a vykládá: "Znamená to, že se děje něco paranormálního, to je vám doufám jasné?"
Tak za prvé, vykládá Angel Delaporte, je nemožné, aby tak přesně kreslila. Je to, jako by ji nějaký zlý duch prostě jen používal coby lidskou kreslicí tabulku. Je dobrá leda tak jako démonická kreslicí pomůcka.
"Já si myslela, že tohle řeknete," na to Misty.
Kdepak tahle Misty, ta dobře ví, co se děje.
"Nechtě toho," říká Misty. Říká: "Proč jste vlastně přišel?"
Proč se od počátku toho všeho chová jako její přítel? Co
Angela Delaporteho nutí, aby ji pořád otravoval? Než mu Peter zmaloval kuchyň, než mu Misty pronajala dům, ani se neznali.
A teď spouští požární alarmy a vláčí ji po schodech. Ji, s mrtvou dcerou a manželem v komatu.
Cukne rameny. Lokty švihne nahoru, uhodí ho do obličeje, do míst, kde nejsou obočí. Aby ji pustil. Aby jí dal pokoj.
"Nechtě toho a hotovo," říká Misty.
Jsou na schodech a alarm zmlkne. Je ticho. Jen jí pořád zvoní v uších.
Z chodeb ve všech patrech jsou slyšet hlasy. Hlas z podkroví volá: "Misty zmizela. Není u sebe v pokoji."
Je to doktor Touchet.
Než můžou sejít z dalšího schodu, Misty máchne proti Angelovi pěstí. Misty vydechne: "Povězte." Hroutí se na schody a vydechne: "Proč se mi kurva do všeho serete?"

21. srpna… a půl
Všechno, co na Peterovi milovala Misty, miloval Angel dřív. Na výtvarné škole to bylo pořád Angel a Peter, dokud nepřišla Misty.
Spolu si ti dva plánovali budoucnost. Ne jako malíři, ale jako herci. Peter mu říkal, že je jedno, jestli budou dost vydělávat. Říkal Angelovi Delaportemu. Někdo z Peterovy generace se ožení s dívkou, díky které Wilmotova rodina i celá obec zase zbohatnou tak, že nikdo nebude muset pracovat. Podrobnosti toho systému mu nikdy neobjasnil.

Tys mu je nikdy neobjasnil.
Zato Peter hlásal, že každé čtyři generace mladík z ostrova najde ženu, kterou si musí vzít. Mladý student výtvarných umění.
Je to jako ve staré pohádce. Přivede šiji domů a ona bude malovat tak skvěle, že celý ostrov Potchkeysea zas na sto let zbohatne. On obětuje život, ale je to jen jeden život. Jeden a jen za každé čtyři generace.
Peter ukázal Angelovi Delaportemu svoje šmuky. Pověděl
Angelovi, že podle starého obyčeje žena, která na tu bižuterii zareaguje, kterou šmuky budou přitahovat, kterou polapí, bude tou ženou z pohádky. Všichni chlapci jeho generace se musejí přihlásit na výtvarné školy. Musejí nosit takový šperk, poškrábaný a rezavý a zmatněly. Musejí se seznámit s co nejvíce ženami.
Ty musíš.
Milý, přemilý, utajeně bisexuální Petere.
"Chodící péro", před kterým se kamarádky pokoušely Misty varovat.
Brože si připichovali na čela, skrz bradavky. Do pupků a tváří.
Náhrdelníky si provlékali dírami v nose. Byli promyšleně odporní. Odpuzující. To aby zabránili každé ženě, že v nich najde zalíbení; a modlili se, aby tu ženu z pověstí našel někdo jiný. Protože jakmile se s ní ten nešťastník ožení, celá jeho generace získá svobodu a bude si moct žít vlastním životem. A tak to půjde dál po následující tři generace.
Od kaviáru ke kravinci.
Místo pokroku uvízl ostrov v téhle opakující se smyčce. Opakoval stejný prastarý úspěch. Obrodu. Tentýž obřad.
A nešťastník potkal Misty. Misty byla ta jejich pohádková žena.
Tohle jí na schodech pověděl Angel. Nikdy totiž nepochopil, proč se Peter sebral a odešel a vzal si ji. Peter mu to totiž nikdy neřekl. Peter ji totiž nikdy nemiloval, vykládá Angel Delaporte.
Tys ji nikdy nemiloval.
Ty sráči zasraná.
A čemu nerozumíme, to si můžeme vyložit jakkoli.
Peter totiž jenom naplňoval nějaký bájný osud. Pověru. Ostrovní legendu - a ať se mu to Angel snažil jakkoli usilovně vymluvit, Peter trval na tom, že Misty je jeho osud.
Tvůj osud.
Peter trval na tom, že bude muset zahodit život, vzít si ženu, kterou nikdy nemiloval, protože tím zachrání rodinu, budoucí děti a celou obec před chudobou. Před tím, že by přišli o svůj půvabný, droboučký svět. 0 svůj ostrov. Jejich systém totiž dobře funguje už stovky let.
Angel leží bezvládně na schodech a říká: "Proto jsem si ho najal, aby mi přestavěl dům. Proto jsem za ním šel až sem."
Jsou s Misty na schodech, ona má sádru nataženou mezi nimi, Angel
Delaporte se nakloní blízko k ní, z úst mu silně táhne červeným vínem. "Jen jsem chtěl, abyste mi řekla, proč ty místnosti uzavíral. A proč zapečetil i jednu místnost tady, pokoj 313."
Proč Peter obětoval život a vzal si ji? Jeho čmáranice, to nebyla výhružka. Podle Angela to bylo varování. Ale proč se Peter snažil všechny varovat?
Na schodišti nad nimi se otevřou dveře a hlas říká: "Tady je."
Je to Paulette, recepční. Je to Grace Wilmotová a doktor Touchet.
Je to Brian Gilmore, ředitel poštovního úřadu. A stará paní Terrymorová z knihovny. Brett Petersen, ředitel hotelu. Matt Hyland, majitel obchodu s potravinami. Po schodech k nim dolů jde celá obecní rada.
Angel se přiklání k ní, svírá jí paži a říká: "Peter se nezabil."
Ukáže nahoru a říká: "Oni ho zabili. Oni ho zavraždili."
A je slyšet Grace Wilmotovou: "Misty, má milá. Musíš se vrátit k práci." Grace potřásá hlavou, mlaská a říká: "Už jsme tak, ale tak blízko u cíle."
A Angelova ruka, Angelova šoférská rukavice ji pustí. Angel couvne, je teď o schod níž, a říká: "Peter mě varoval."
Přeskakuje kradmým pohledem z davu tam nahoře k Misty a zase k davu, couvá a říká: "Chci prostě jen vědět, co se děje."
Za jejími zády se zvedají ruce, svírají se jí na ramenou a na pažích, zdvihají ji.
A Misty, Misty nenapadne říct nic lepšího než: "Peter byl gay? í
Jsi gay?
Ale Angel Delaporte se jen potácí pozpátku, sestupuje po schodech. Doklátí se o jedno patro níž a řve do schodišťové šachty: "Jdu pro policii!" Řve: "Ve skutečnosti se Peter snažil zachránit všechny před vámi.""

23. srpna
Z paží nezbylo víc než prověšené provázky kůže. Kosti na zátylku cítí, jako by byly svázané k sobě vyschlými šlachami. Zanícené.
Obolené a utahané. Ramena jí visí od páteře k lebeční spodině.
Mozek by klidně mohl být upečeným černým kamenem vstrčeným do hlavy. Stydké ochlupení jí kolem cévky roste opačně, svědí to, samý pupínek. Misty má před sebou novou čtvrtku, nebo prázdné plátno, bere si štětec nebo tužku a nic se neděje. Když
Misty skicuje, když ruku nutí, aby něco dělala, je to kamenný dům. Zahrada s růžemi. Čistě její vlastní tvář. Její dnešní autoportrét.
Inspirace zmizela tak rychle, jako přišla.
Někdo jí stáhne pásku z hlavy, slunce z vikýře ji přiměje mrkat. Je tak jasné, oslepuje. Je tu s ní doktor Touchet a zrovna

povídá: "Gratuluji, Misty. Je to hotové."
Přesně to řekl, když se narodila Tabi.
Její podomácku vyrobená nesmrtelnost.
Říká: "Možná bude pár dnů trvat, než se dokážete postavit,"
a dá jí ruku kolem zad, zaklesne jí ji pod pažemi, zvedne Misty na nohy.
Na okenní římse někdo nechal ležet Tabinu krabici plnou šmuků. Třpytivých, laciných kousků zrcadel, vybroušených do tvarů diamantů. Každý úhel odráží světlo jiným směrem. Oslepuje to. Táboráček poskakující ve světle odraženém od oceánu.
"Chcete k oknu?" ptá se doktor. "Anebo byste radši ležela?"
A Misty místo "ležela" slyší umřela.
Pokoj je právě takový, jaký si jej Misty pamatuje. Peterův polštář na posteli, jeho pach. Obrazy zmizely, všechny zmizely.
Misty se ptá: "Co jste s nimi udělali?"
Tvůj pach.
A doktor Touchet ji vede k židli u okna. Pomůže jí usednout na židli, kde je rozložená deka, a říká: "Odvedla jste bezchybnou práci. Nic lepšího jsme si nemohli přát." Odhrne závěs a ukáže jí oceán, pláž. Letní lidé jsou namačkaní u vody. Cáru přílivu lemují odpadky. Kolem prosupí plážový traktůrek, za sebou táhne válec. Ocelový buben se točí, potiskuje písek nesouměrnými trojúhelníky. Logy nějaké firmy.
Vedle loga vtištěného do písku si můžete přečíst tohle: Vybudujte si z chyb minulosti lepší budoucnost.
Takhle rozplizle někdo formuloval hlavní cíl své firmy.
"Ani ne za týden," hlásí doktor, "nám tahle společnost zaplatí první poslední, jen aby na ostrově žádné jejich jméno nezůstalo."
Čemu nerozumíme, to si můžeme vyložit jakkoli.
Traktůrek táhne válec a tiskne slova pořád znovu a znovu, dokud je vlny nesmyjí.
Pan doktor říká: "Když se zřítí letadlo, všechny aerolinky platí za zrušení svých reklam v novinách a televizích. Věděla jste to?
Žádná firma nechce, aby si ji lidi s takovým neštěstím spojovali."
Říká: "Za týden nezbude na tomhle ostrově jediný reklamní nápis. Zaplatí nám, co si řekneme, jen aby názvy svých firem vykoupili zpátky."
Doktor skládá Misty zmrtvělé ruce do klína. Balzamuje ji.
A říká: "Teď si odpočiňte. Paulette se brzy přijde zeptat, co chcete k jídlu."
Cistě pro úplnost, dojde k jejímu nočnímu stolku a vezme si lahvičku s kapslemi. Na odchodu si ji vsune do kapsy saka, ale neřekne k tomu ani slovo. "Ještě týden," prohlásí, "a celý svět bude mít z tohohle místa děs - ale zato nás nechá na pokoji." Vyjde ven a nezamkne.
V předchozím životě si Peter a Misty podpronajali byt v New
Yorku, jenže pak zavolala Grace, že prý Harrow zemřel. Peterův otec zemřel a jeho matka je sama v tom velikém domě na Březové ulici. Třípatrovém domě s horskými hřbety střech a s věžičkami a arkýřovými okny. A Peter že se prý o ni musí starat. Vyřídit Harrowovo dědictví. Peter je vykonavatelem závěti. Je to jenom na pár měsíců, tvrdil. A pak byla Misty v tom.
Pořád se navzájem ujišťovali, že chtějí do New Yorku, že plán platí. A pak z nich byli rodiče.
Čistě pro úplnost, Misty si nemohla stěžovat. V krátkém časovém úseku, v několika prvních letech po Tabině narození, se občas s dcerkou schoulila v posteli do klubíčka a nechtěla od světa vůbec nic jiného. Tabi udělala z Misty součást čehosi. Klanu
Wilmotových, ostrova. Misty se cítila úplná a měla v duši víc míru a klidu, než by kdy považovala za možné. Vlny na pláži za oknem ložnice, poklidné ulice, celý ostrov byl dostatečně daleko od světa, po kterém přestala bažit. Který přestala potřebovat. Se kterým si přestala dělat starosti. Který si přestala přát. Vždycky očekávala něco víc.
Přestala malovat a hulit trávu.
Nepotřebovala nic dokazovat a ničím se stávat a před ničím unikat. Stačilo, že tu je.
Klidné rituály, mytí nádobí, skládání svršků. Peter se vracel domů a pak s Grace sedali na verandě. Předčítali Tabi, dokud nemusela na kutě. Povrzávali na starém ratanovém nábytku, kolem světla na verandě se rojily můry. Hluboko v domě odbily hodiny celou. Z lesů za vesnicí někdy zaslechli sovu.
Města na pevnině, za vodou, byla přelidněná, zaplácána cedulemi prodávajícími městské výrobky. Lidé hltali na ulicích levné jídlo a na pláži odhazovali odpadky. Ostrov to nikdy neodnesl z jediného důvodu - nebylo tu do čeho píchnout. Žádné pokoje k pronajmutí. Žádný hotel. Žádná letní sídla. Žádné mejdany.
Nebylo kde si koupit hotové jídlo, protože tu nebyla žádná restaurace. Nikdo tu neprodával ručně malované lastury se zlatým nápisem Pozdrav z ostrova Potchkeysea. Na straně k oceánu bylo pobřeží skalnaté… a na té přivrácené k pevnině zase hlinité, s ústřičnými mělčinami.
Někdy v té době začala obecní rada pracovat na plánech znovuotevření zavřeného hotelu. Holé šílenství, aby se do toho vrazil celý zbytek fondů, co kdo ještě měl, aby se všechny ostrovní rodiny složily na přestavbu vyhořelé, rozpadající se ruiny, která se tyčila na kopci nad přístavem. Vyplýtvat zbytečky peněz na to aby se sem přilákaly fůry turistů. Odsoudit příští generaci k tomu, že bude muset obsluhovat a uklízet a malovat kýčovité suvenýry z lastur.
Je těžké zapomenout na bolest, ale ještě těžší je pamatovat si to pěkné.
Po štěstí nám nezůstanou žádné jizvy. Z klidu a míru se tak pramálo poučíme.
Misty se choulila na pokrývce, byla součástí všech zdejších po generace a mohla obejmout dceru. Mohla stisknout

dceru, přitulit se k ní, jako by Tabi měla pořád uvnitř. Jako by pořád byla Mistinou součástí. Nesmrtelnou. Tabi, vůně zkyslého mléka z jejího dechu. Sladký pach dětského zásypu, skoro jako moučkový cukr. Misty bořila nos do teplé kůže na krku své holčičky.
A uprostřed těch let nebylo proč spěchat. Byli mladí. Jejich svět byl úhledný. 0 nedělích se chodilo do kostela. Vyvalovali jste se ve vaně a četli si knížku. Trhali jste divoce rostoucí bobule a večer, kdy bělostnou kuchyni ochlazoval vánek a okna byla dokořán, jste z nich vyráběli marmelády. Místní vždycky věděli, ve které fázi je měsíc, ale málokdy, který je den v týdnu.
A čistě v tomhle okénku v čase Misty chápala, že její život není konec. Ze je nástrojem budoucnosti.
Postavili Tabi k futru domovních dveří. Ke všem zapomenutým jménům, která tam pořád byla. Ke jménům všech teď už mrtvých dětí. Poznačili její výšku mikrofixem.
Tabi, čtyři roky.
Tabi, osm let.
Čistě pro úplnost, dnešní počasí: mírně ufňukáno.
Sedí u vikýřového okna ve svém podkrovním pokoji v hotelu Potchkeysea, ostrov se rozkládá pod ní, je zasviněný cizími lidmi a reklamními výkřiky. Billboardy a neony. Logy. Značkami.
Postel, kde se Misty choulila s Tabi a snažila se ji udržet uvnitř. Tam teď spí Angel Delaporte. Nějaký cvok. Pronásledovatel. Spí v jejím pokoji, v její posteli, pod oknem, za kterým šumí a tříští se vlny oceánu. V Peterově domě. V našem domě. V naší posteli.
Tabi už bylo skoro deset a hotel byl pořád zatlučený a prázdný. Okna zavřená, do jejich rámů zatlučené překližkové desky.
Dveře přebité prkny.
Ale toho roku, kdy Tabi oslavila desáté narozeniny, hotel zase otevřeli. Z místních se stalo vojsko poslíčků a servírek, komorných a recepčních. Právě toho roku začal Peter pracovat mimo ostrov, začal dělat se sádrokartonem. Prováděl menší přestavby pro letní lidi, co mají příliš mnoho domů, než aby se o ně mohli starat. Jakmile otevřeli hotel, začal trajekt jezdit po celý den a sedm dnů v týdnu a přecpával ostrov turisty a dopravním ruchem.
A pak přišly papírové kalíšky a rychlé občerstvení. Autoalarmy a dlouhé řady aut a zoufalé hledání, kde zaparkovat. Použité plenky pohozené na písku. Od toho roku to s ostrovem šlo od deseti k pěti, a když Tabi bylo třináct, Misty jednou vešla do garáže a našla Petera, jak spí v autě a nádrž je prázdná. A pak začali volat různí lidé, že se jim ztratila prádelna a že nemůžou najít ložnici pro hosty. A pak se Angel Delaporte dostal přesně tam, kde odjakživa toužil být.
Do postele jejího muže.
Do tvojí postele.
Angel lehá v její posteli. Angel spí s její kresbou starožitného křesla.
Misty nezbylo nic. Tabi je po smrti. Její inspirace je po smrti.
Cistě pro úplnost, Misty to nikdy nikomu neřekla, ale Peter si sbalil kufr a schoval ho do kufru auta. Kufr na cesty, se sadou prádla do pekel. Nedávalo to nejmenší smysl. Ale nic z toho, co Peter v posledních třech letech dělal, nedávalo moc smysl.
Za jejím okýnkem v podkroví, dole na pláži, se děcka ráchají ve vodě. Jeden kluk má na sobě nabíranou bílou košili a černé kalhoty. Povídá si s jiným, který na sobě má jenom trenky. Podávají si cigaretu, střídají se. Ten kluk v nabírané bílé košili má černé vlasy, právě tak dlouhé, aby se daly zastrčit za uši.
Na okenní římse stojí Tabina krabice se šmuky. Náramky, osiřelé náušnice a otlučené staré brože. Peterovy bižu. Rachtají v krabici s vypadanými umělohmotnými perlami a skleněnými diamanty.
Misty ze svého okna vyhlíží na pláž, kde naposledy spatřila
Tabi. Kde se to stalo. Kluk s krátkými černými vlasy má náušnici, nějakou zlatě třpytivou a červenou. A i když to nikdo nemůže slyšet, Misty řekne: "Tabi."
Misty se prsty chytí za parapet, vytáhne z okna hlavu a ramena a křičí: "Tabi?" Misty je dobrou půlkou těla vysunutá z okna, jen sletět čtyři patra dolů, na verandu, a řve: "Tabi!"
A je to. Je to Tabi. Ostříhaná. Flirtuje s nějakým klukem.
Kouří.
Kluk si párkrát popotáhne a vrátí jí cigaretu. Pohodí vlasy a zasměje se s jednou dlaní přes ústa. Vlasy ve větru od moře, třepotající se černá vlajka.
Vlny šumí a tříští se.
Její vlasy. Tvoje vlasy.
Misty se kroutí v okýnku a krabice od bot spadne. Klouže po šindelích na střeše. Narazí do okapu a převrátí se, šmuky se rozletí. Padají, rudě a žlutě a zeleně se třpytí, blýskají se jasně jako ohňostroj a padají tam, kam se chystá spadnout i Misty, dolů, spěchají se roztříštit na betonové podlaze hotelové verandy.
V tom, aby vypadla z okna, jí brání jen čtyřicet kilo její sádry, její noha zapuštěná v laminátu. Pak ji obejmou dvě ruce a ozve se hlas: "Tohle nedělej, Misty." Někdo ji vtáhne zpátky, a ona je to Paulette. Na zem upadl jídelní lístek. Paulette ji objímá zezadu oběma rukama. Paulette spojila prsty a zhoupla Misty zpátky, protočila ji na plné váze sádry přes celou nohu, položila ji tváří dolů na koberec umazaný od barvy.
Misty se zajíká, zajíká se a vleče obrovskou laminovanou nohu, vleče svou kouli na noze zpátky k oknu. "To byla Tabi," říká.
"Tam venku."
Už zase jí vypadla cévka a všude je moč.
Paulette jí pomůže na nohy. Tváří se velmi rozlíceně, sval smíchový jí stahuje tvář do chumlu kolem nosu, stojí a

osušuje si ruce do tmavé sukně. Zastrkuje si vytaženou blůzu zase za pás a říká: "Kdepak, Misty. Nebyla." A zvedne jídelníček.
Misty potřebuje jít do přízemí. Vyjít ven. Musí najít Tabi. Paulette jí bude muset pomoct, zvedat sádru. Najdou doktora Toucheta, aby jí sádru sundal.
A Paulette vrtí hlavou a namítá: "Když ti sádru sundají, budeš mrzák nadosmrti." Jde k oknu a zavře je. Zavře je na západku a zatáhne závěs.
A Misty z podlahy žadoní: "Prosím. Paulette, pomoz mi vstát."
Ale Paulette ji jen poplácá po noze. Vyloví z boční kapsy na sukni bloček a říká: "V kuchyni došly bělomasé ryby."
A čistě pro úplnost, Misty je pořád uvězněná.
Misty je uvězněná, ale její dcera je možná naživu.
Tvoje dcera.
"Tak stejk," říká Misty.
Misty chce ten nejtlustší flák hovězího, jaký najdou. Pěkně propečený.

24. srpna
Ve skutečnosti chce Misty získat nůž na maso. Chce zubatý nůž, aby si po jedné straně mohla přeřezat sádru na noze, a chce, aby si Paulette ničeho nevšimla, až po večeři nůž nebude na tácu.
Paulette si ničeho nevšimne a kromě toho nezamkne dveře zvenčí. Proč se s tím taky otravovat, když Misty pajdá s tunou svinského laminátu.
Misty je celou noc v posteli, pižlá a piluje. Misty řeže sádru.
Rýpe se v ní čepelí nože, odřezky sbírá do dlaně a hází je pod postel.
Misty je trestanec, který se prokopává z maličkaté věznice, věznice pokreslené Tabinou fixkou, pokreslené kytičkami a ptáčky.
Trvá jí až do půlnoci, než se prořeže od pasu do půli cesty dolů po stehně. Nůž pořád podkluzuje, bodá ji a řeže do boku. Když se Misty dopracuje ke koleni, usíná. Je samý škraloup uschlé krve.
Přilepila se k povlečení. Kolem třetí ráno je teprve v půlce cesty dolů po lýtku. Je skoro volná, ale usne.
Něco ji probudí. Nůž má pořád v ruce.
Další nejdelší den v životě. Zase.
Ten zvuk, to bylo prásknutí dveří od auta na parkovišti. Pokud
Misty udrží půlky rozříznuté sádry u sebe, snad se dopajdá k oknu a podívá se. Je to béžové auto od okresní správy, auto detektiva
Stiltona. On sám venku není, takže musí být v recepci. Možná ji hledá.
Možná ji tentokrát najde.
Misty se zase začne ohánět nožem na maso. Seká a napůl spí, bodne se do lýtkového svalu. Vyhrne se krev, rudá na její bělobílé kůži, měla v ní nohu uvězněnou hrozně dlouho. Misty zase seká a bodne se do holeně, čepel projde kůži a zasekne se do kosti.
Pořád seká, od nože odletuje krev a třísky laminátu. Zlomky
Tabiných kytiček a ptáčků. Kousky jejích chlupů a kůže. Misty rukama sevře obě naříznuté části sádry. Rve je od sebe, až má nohu napůl venku. Rozeklané okraje ji bodají, zakusují se do posekané kůže, jehly laminátu se zapichují.
Milý, rozmilý Petere, tobě nikdo nemusí vykládat, jak to bolí.
Cítíš to?
Prsty plnými zabodnutých laminátových třísek svírá Misty rozeklané kraje a páčí je od sebe. Misty ohýbá koleno, silou je táhne z rovné sádry. Nejdřív bledá čéška, pomatlaná krví. Tak nějak se vynořuje hlavička novorozence. Korunovace. Ptáče se proklovává z vajíčka. Pak stehno. Její děťátko se rodí. Konečně se z roztříštěné sádry prodere holeň. Jedno zacloumání a noha je volná, sádra sklouzne, převalí se, žuchne, tříská o podlahu.
Kukla. Objevuje se motýl, zkrvavený a utahaný. Znovuzrozený.
Sádra dopadá na podlahu tak hlučně, až se rozvlní závěsy.
0 stěnu pleskne zarámovaný obraz. Misty si tiskne dlaně na uši a čeká, že to někdo přijde prověřit. Najde ji volnou a zamkne zvenčí.
Misty počká, až jí srdce třistakrát rychle zapumpuje. Počítá.
A nic. Nic se neděje. Nikdo nejde.
Pomalu a plynule nohu narovná. Ohne v koleni. Zkouší to.
Nebolí to. Chytí se nočního stolku, spustí nohy z postele a ohne je. Zakrváceným nožem na maso přeřízne chumáč pásky, která jí na zdravé noze drží cévku. Vytáhne ze sebe trubičku, v jedné ruce ji svine a odloží stranou.
Pak jeden, dva, tři opatrné kroky k šatní skříni, z té si vezme blůzu. Džíny. A uvnitř, v umělohmotném obalu, visí šaty z bílého saténu, které jí Grace ušila na výstavu. Mistiny znovuzrozené svatební. Když vklouzne do džin, když zapne knoflík a zip, když sáhne po blůze, džíny spadnou na zem. Tak moc shodila. Boky jsou pryč. Zadek se změnil ve dva prázdné pytlíky kůže. Džíny se jí válejí u kotníků, jsou zamazané krví, co teče z ran, které si udělala nožem.
Našla sukni, která jí padne, ale není její. Patří Tabi, je pletená, vlněná, určitě ji vybírala Grace.
Dokonce i boty jí připadají volné, Misty si musí omotat prsty, aby nohy držely uvnitř.
Poslouchá, dokud nemá pocit, že venku na chodbě nikdo není. Vykročí ke schodům, sukně se jí lepí na zkrvavené nohy, rašící chlupy na ohanbí se jí zadrhují o kalhotky. Misty napíná prsty u nohou a došmajdá se ta čtyři patra dolů do haly. Tam, u hotelové recepce, čekají lidé, postávají mezi zavazadly.
Skrz dveře haly je vidět na parkoviště, na béžové auto okresní správy.

"Proboha," ozve se ženský hlas. Nějaká letní žena, stojí vedle krbu. Pastelové nehty jedné ruky si zahákla zevnitř za ret, poulí oči na Misty a říká: "Proboha, vaše nohy."
Misty v jedné ruce pořád ještě drží nůž na maso.
To už se lidé u recepce otočili a dívají se. Recepční, Burton nebo Seymour nebo Kincaid, se otočí, přikryje si dlaní ústa a špitá něco své kolegyni, ta sahá po domácím telefonu.
Misty míří do jídelny, kolem pobledlých pohledů, lidé sebou cukají a uhýbají očima. Letní ženy vykukují zpoza svých vyzáblých prstů. Kolem hostesky. Kolem stolů tři, sedm, deset a čtyři, a tady je detektiv Stilton, sedí u stolu číslo šest s Grace Wilmotovou a doktorem Touchetem.
Malinové koláčky. Káva. Lotrinská quiche. Rozpůlené grapefruity v miskách. Dávají si snídani.
Misty dojde k nim, svírá krvavý nůž a říká: "Pane detektive
Stiltone, jde o moji dceru. 0 moji dceru, o Tabi." Misty říká:
"Myslím, že je pořád naživu."
Stilton zastaví lžíci na grapefruity v půli cesty k ústům a ptá se: "Vaše dcera zemřela?"
Utonula, vysvětluje mu Misty. Musí si ji vyslechnout. Je to týden, snad tři, Misty neví. Neví jistě. Zamkli ji v podkroví. Dali jí na nohu velikánskou sádru, aby nemohla utéct.
Její nohy pod úpletem jsou celé pokryté krví, krev stéká po nich.
Teď už se na ni dívá celá jídelna. A poslouchá.
"Je to spiknutí," povídá Misty. Vztahuje obě ruce, aby uklidnila vyděšený výraz na Stiltonově tváři. Misty říká:
"Zeptejte se
Angela Delaporteho. Brzy se stane něco strašného."
Uschlá krev na rukou. Její krev. Krev z jejích nohou prosakuje pletenou sukní.
Tabinou sukní.
Nějaký hlas: "Pokazilas to!"
Misty se otočí a tam stojí Tabi. Stojí ve dveřích do jídelny a na sobě má nabíranou košili a na míru šité černé kalhoty. Je ostříhaná na kluka, v jednom uchu má náušnici, smaltované červené srdíčko, na které se Misty před stovkou let dívala, když si je Will
Tupper rval z ucha.
"Misty, že vy už jste zase pila!" pokárá ji doktor Touchet.
A Tabi: "Mami… moje sukně."
A Misty: "Tak ty žiješ."
Detektiv Stilton si osuší ústa jemnými doteky ubrousku. "No vida," poznamená, "tak to máme jednu osobu, co není mrtvá."
Grace si lžičkou míchá kávu. Přilije mléko, míchá a říká:
"Takže vy si vážně myslíte, že vraždu spáchali ti lidi z PABBL?"
"Že zabili Tabi?" na to Misty.
Tabi dojde ke stolu a opře se o babiččinu židli. Prsty má trošku zažloutlé od nikotinu, je to vidět, když zvedne podšálek a prohlíží si zdobení na okraji. Je zlaté a opakuje se na něm věnec z delfínů a mořských panen. Tabi to ukáže Grace a hlásí: "Fitz a Floyd. Vzor Mořský věnec."
Otočí podšálek, přečte si nápis na dně, usměje se.
Grace se zase usměje na ni a říká: "Nemůžu tě ani dost vynachválit, Tabitho."
Cistě pro úplnost, Misty by svou dceru ráda objala a políbila.
Misty by ji ráda objala a upalovala k autu a jela rovnou k máminu přívěsu v Tecumseh Lake. Misty by ráda zamávala na neshledanou vztyčeným prostředníkem celému tomuhle zasranému ostrovu plnému nóbl magorů.
Grace poplácá na volnou židli vedle sebe. "Misty, pojď si sednout. Vypadáš rozrušeně."
Misty se ptá: "Koho měli zabít ti od PABBL?"
Přímořská aliance boje proti betonové lobby. Ti, co spálili
Peterovy čmáranice ve všech plážových domech.
Tvoje čmáranice.
"Kvůli tomu tu jsem," ozve se detektiv. Z vnitřní kapsy saka vyndá zápisník. Rozevře ho na stole a přichystá si pero. Dívá se na Misty a říká: "Dovolíte několik otázek?"
0 Peterově vandalismu?
"Včera v noci byl zavražděn Angel Delaporte. Možná šlo o vloupání, ale zatím jsme nevyloučili žádnou možnost. Víme jen, že ho někdo ubodal ve spánku."
V její posteli.
Naší posteli.
Tabi si umře a pak je zas naživu. Když Misty viděla svou dcerku naposledy, ležela právě na tomhle stole, pod prostěradlem, nedýchala. Misty měla zlomenou nohu, a pak to bylo zas v pořádku. Jeden den Misty umí malovat, a pak to zas nedokáže.
Angel Delaporte možná byl milencem jejího manžela, ale teď je po smrti.
Tvým milencem.
Tabi bere matku za ruku. Vede Misty k volné židli. Odtáhne ji, Misty si sedá.
"Než se do toho dáme…," povídá Grace. Nakloní se přes stůl, dotkne se detektiva Stiltona na manžetě košile a povídá:
"Za tři dny otevíráme Mistinu výstavu a počítáme s vaší přítomností."
Moje obrazy. Někde tu jsou.

Tabi se usmívá na Misty, vklouzne rukou do babiččiny dlaně.
Prsten s peridotem se zeleně zajiskří na bílém lněném ubruse.
Grace zablýská po Misty očima, cukne sebou, jako kdyby vešla do pavučiny, bradu má zataženou a rukama šátrá před sebou.
Grace říká: "Poslední dobou bylo na ostrově tolik nepěkností."
Nadechne se, perly vystoupnou, pak si vzdychne a říká: "Doufám, že ta výstava bude pro všechny novým začátkem."

24. srpna… a půl
Grace je v koupelně v podkroví a napouští vodu do vany, pak vyjde ven a čeká na chodbě. Tabi zůstala v pokoji a sleduje Misty.
Hlídá vlastní matku.
Čistě pro úplnost, tohle léto působí dojmem, jako by utekly roky. Roky a roky. Dívka, kterou Misty viděla z okna, jak flirtuje.
Klidně by to mohla být nějaká cizí dívka se zažloutlými prsty.
Misty povídá: "Vážně bys neměla kouřit. I když jsi už mrtvá."
Na výtvarné škole vás rozhodně nenaučí, jak se zachovat, když zjistíte, že vaše jediná dcera mlčky přihlížela pokusu zlomit vám srdce. Teď zrovna jsou v koupelně jen Tabi a její matka a možná je úkolem dcery nakrknout matku.
Tabi si prohlíží svou tvář v zrcadle. Olízne si ukazováček a opraví si jím na okraji úst rtěnku. Nedívá se na Misty a říká: "Měla bys být opatrnější, matko. Už tě nepotřebujeme."
Vyndá z kapsy balíček cigaret a jednu si vezme. Přímo před
Misty škrtne zapalovačem a potáhne si.
Misty má nohy jako hůlčičky, kalhotky jsou na nich volné a plandavé, stáhne si je pod sukní, skopne je přes boty a odpoví:
"Měla jsem tě o moc radši, když jsi byla mrtvá."
Na ruce s cigaretou je prsten od babičky, peridot se zeleně leskne ve světle lampičky nad umyvadlem. Tabi se sehne a sebere z podlahy zakrvácenou pletenou sukni. Drží ji mezi prsty a říká:
"Babička Wilmotová chce, abych se přichystala na výstavu." Mezi dveřmi říká: "Na tvoji výstavu, matko."
Ve vaně se všechny řezné a bodné rány od nože na maso naplní mýdlem a píchá to, až Misty skřípe zuby. Od krve je voda najednou mléčně růžová. V horké vodě se obnovilo krvácení, Misty zničí bílý ručník, poskvrní ho červenými šmouhami, jak se snaží osušit.
Podle detektiva Stiltona dnes dopoledne nějaký muž volal na policejní stanici na pevnině. Odmítl uvést své jméno, ale tvrdil, že Angel Delaporte je mrtev. A prohlásil, že Přímořská aliance boje proti betonové lobby bude dál zabíjet turisty, dokud jejich davy nepřestanou ničit životní prostředí na ostrově.
Stříbrné příbory veliké jako zahradní náčiní. Prastaré láhve whisky. Staré Wilmotovic obrazy: nic z toho nezmizelo.
Misty v podkrovní ložnici navolí číslo na svou matku do Tecumseh Lake, ale ozve se jí jen hotelová spojovatelka. Tvrdí, že je někde přerušený kabel, ale že by to brzy mělo být v pořádku.
Domácí telefon stále funguje. Prostě jen Misty nemůže volat na pevninu.
Když se podívá pod kraj koberce, obálka s penězi z tuzérů je pryč.
Tabin prsten s peridotem. Dárek k narozeninám od babičky.
Varování, které Misty nevzala na vědomí: Vypadni pryč z ostrova, dokud to jde.
Všechny skryté vzkazy, které lidé zanechávají, aby se na ně nezapomnělo. Všechny metody, jimiž se pokoušíme mluvit s budoucností. Maura a Constance.
Až s tebou skoncují, bude po tobě.
Dostat se do pokoje číslo 313 je vcelku snadné. Misty přece dělala pokojskou, Misty Wilmotová, královna těch posraných otroků. Ví, kde najde univerzální klíč. Ten pokoj je dvojlůžkový, s velkou manželskou dvojpostelí, z níž je výhled na oceán. Nábytek jako v kdekterém pokoji pro hosty. Psací stůl. Židle. Prádelník. Stojan na zavazadla a na něm otevřený kufr nějakého letního člověka. Ve skříni visí kalhoty a květované hedvábné košile. Přes rám závěsu ve sprchovém koutě mokře plihnou bikiny.
Čistě pro úplnost, lepší tapetování Misty nikdy neviděla. Navíc v pokoji 313 nejsou žádné nekvalitní tapety, pastelově zelený proužek se na nich střídá s řadami růžových stolistých růží. Ten vzor vypadal starodávně už toho dne, kdy ho potiskli. Někdo tapety potřel čajem, aby vypadaly zažloutlé časem.
Tapety prozrazuje právě to, že jsou příliš dokonalé. Příliš bezešvé a pravidelné a rovné, shora a zas dolů. Vzory na švech navazují příliš dobře. Rozhodně to není Peterova práce.
Není to tvoje práce. Milý, přemilý líný Petere, který jsi nikdy nebral žádné umění ani řemeslo moc vážně.
Ať už Peter uvnitř, v zapečetěném pokoji, zanechal cokoli, když překryl dveře sádrokartonem, ať už měli lidé najít cokoli, je to teď pryč. Potchkeyseaští prostě Peterovu časovou schránečku či časovanou bombičku vymazali. Stejně jako paní Terrymorová vymazala vzkazy v knihách v knihovně. Stejně jako byly vypáleny domy na pevnině. Práce PABBL.
Stejně jako zemřel Angel Delaporte. Ubodán v posteli, ve spánku.
V Mistině posteli. Tvojí. Nic nezmizelo, nikde ani známky po vloupání.
Cistě pro úplnost, letní lidé by sem kdykoli mohli vejít. A našli by Misty, jak se tu schovává a v ruce svírá krvavý nůž.
Misty zubatým ostřím najde šev a odtrhne pruh tapety. Ostrým hrotem odloupne další pruh. A když pomalu svlékne i třetí dlouhý pás, Misty si může počíst:
…miloval Angela Delaporteho, takže je mi líto, ale nezemřu kvůli…

A čistě pro úplnost, určitě netoužila najít právě tohle.

24. srpna…a tři čtvrtě
Celá stěna je otrhaná, všechny staré stolisté růže a bledozelené proužky jsou sloupané v dlouhých pásech a pod tím je to, co chtěl
Peter zanechat lidem.
Co tys chtěl zanechat.
Vždycky jsem miloval Angela Delaporteho, takže je mi líto, ale nezemřu kvůli naší věci. Všude dokolečka dokola na stěnách se píše: Nedovolím vám, abyste mě zabili, jako jste zabili všechny manžele malířek od Gordona Kincaida.
Pokoj je zaneřáděný kudrlinkami a trhanci tapet. Prašný uschlým lepidlem. Z chodby jsou slyšet hlasy, Misty ve zdemolované místnosti strne. Ceká, že letní lidé otevřou dveře.
Na stěně je napsáno: Už mi vůbec nesejde na tradicích.
Je tam napsáno: Nemiluju Misty Marii, a taky, ale nezaslouží si takové mučení. Mám rád náš ostrov, ale budeme muset najít jiný způsob, jak náš životní způsob zachránit. Nemůžeme pořád sklízet lidi.
Je tam napsáno: Tohle je rituální hromadná vražda a tomu já přihlížet nebudu.
Letní lidé. Jejich věci jsou zahrabané, kufry a kosmetika a tmavé brýle. Zahrabané pod cáry papíru.
Až tohle najdete, budu už pryč, píše se na zdech. Dneska večer odjíždím s Angelem. Pokud tohle čtete, pak je mi líto, ale je už pozdě. Tabi bude mít o moc lepší budoucnost, když se její generace bude muset starat sama o sebe.
Pod pruhy tapet bylo napsáno: Misty je mi opravdu upřímně líto.
Napsal jsi tam: Je pravda, že jsem ji nikdy nemiloval, ale určitě k ní necítím dost nenávisti, abych náš plán dovedl do konce.
Je tam napsáno: Misty si zaslouží lepší osud. Táti, je na čase dát jí svobodu.
Prášky na spaní, které si Peter podle detektiva Stiltona vzal.
Na které Peter neměl žádný předpis. Kufr, který si sbalil a dal do auta. Chystal se nás opustit. Odejít s Angelem. Chystal ses odejít.
Někdo ho nadopoval a nechal v autě s puštěným motorem, v autě zavřeném v garáži, kde ho pak Misty našla. Ten někdo nevěděl o zavazadle sbaleném a přichystaném v kufru auta. Nevěděl, že nádrž je poloprázdná.
Táti. To znamená Harrowa Wilmota. Peterova otce, který je údajně dávno mrtev. Měl umřít, ještě než se narodila Tabi.
Všude kolem pokoje je napsáno: Neodhalujte ďáblovo dílo.
Je tam napsáno, stojí tam: Zničte všechny její obrazy.
Na výtvarné škole vás rozhodně nenaučí, jak si rozumně vyložit zlý sen.
Podepsán je Peter Wilmot.

25. srpna
V hotelové jídelně rozvěšuje spousta ostrovanů Mistino dílo, všechny její obrazy. Ale ne jednotlivě, navazují, ty papírové i ty na plátně, vytvářejí dlouhou nástěnnou malbu. Koláž. Při sestavování všichni ti lidé nástěnnou fresku hned zakrývají, vidět je vždycky jen kousek, jen tolik, aby šlo připojit další řadu obrazů.
Není poznat, co to celé je. Co vypadá jako strom, klidně může vlastně být ruka. Co vypadá jako tvář, může být mrak. Davová scéna nebo krajina nebo zátiší s květinami a ovocem. Jen co do fresky přidají další díl, už se hrnou ho zakrýt. Dá se říct jediné, že to je obrovské a zabírá to nejdelší stěnu jídelny.
Grace je s nimi, řídí je. Tabi a doktor Touchet se dívají.
Když se přijde podívat Misty, Grace ji zadrží promodralou, boulovitou rukou a říká: "Už sis vyzkoušela ty šaty, co jsem ti ušila?"
Misty se jen chce podívat na svoje obrazy. Je to její dílo. Měla pořád pásku na očích, nemá ani páru, co vytvořila. Jakou část sebe sama ukazuje cizím.
A doktor Touchet povídá: "To by myslím nebyl dobrý nápad."
Povídá: "Však to uvidíte na vernisáži s ostatními."
Cistě pro úplnost, Grace prohlásí: "Dneska odpoledne se stěhujeme zpátky do domu."
Kde zabili Angela Delaporteho.
Grace říká: "Detektiv Stilton nám k tomu dal svolení." Říká:
"Když si sbalíš, my ti ty věci odneseme."
Peterův polštář. Její malířské potřeby ve skříňce ze světlého dřeva.
"Je skoro po všem, má milá," pokračuje Grace. "Vím naprosto přesně, jak ti je."
Podle deníku. Gracina deníku.
Všichni mají plné ruce práce, a tak jde Misty do podkroví, do pokoje, kde bydlí Grace s Tabi. Cistě pro úplnost, Misty už sbaleno má, jde jen ukradnout z Gracina pokoje ten deník. Odnáší kufr dolů k autu. Ještě pořád je zaprášená uschlým lepidlem na tapety. Ve vlasech má útržky bledozelených proužků a růžových růží.
Ten sešit, ve kterém si Grace pořád čte, který studuje, sešit s rudými deskami a zlatým nápisem vepředu, to má údajně být deník ženy, která žila na ostrově před stovkou let. Té ženě z Gracina deníku bylo jedenačtyřicet let, byla to nedostudovaná výtvarnice. Otěhotněla a vypadla z výtvarné školy a provdala se na ostrov Potchkeysea. Nemilovala ani tolik manžela, jako jeho staré šmuky a sen o tom, že bude bydlet ve velikém kamenném domě.
Prefabrikovaný život pro ni, instantní role, do které může vklouznout. Ostrov Potchkeysea se všemi tradicemi a rituály. Všechno je nacvičené. Řešení nachystaná na cokoli.
Ta žena si žila vcelku šťastně, ale i tehdy před stovkou let se ostrov začal plnit bohatými turisty z měst. Sami drzí, chtiví

cizinci se spoustou peněz, kteří mohli získat cokoli. Její rodině zrovna docházely prostředky a její manžel se zastřelil, když čistil pistoli.
Ta žena byla nemocná, trápily ji migrény, byla vyčerpaná a vydávila všechno, co snědla. Pracovala v hotelu jako pokojská, ale pak jednou zakopla na schodech a byla upoutána na postel, protože na jednu nohu jí dali dlahu a obrovskou sádru. A protože byla v pasti a neměla co dělat, začala malovat.
Právě jako Misty, ale nebyla to Misty. Napodobenina Misty.
A pak se utopil její desetiletý syn.
Po stovce obrazů jako by její nadání i nápady vymizely. Inspirace se vytratila.
Podle jejího písma, prostorného a rozmáchlého, by Angel
Delaporte usoudil, že šlo o štědrou osobu s pečovatelskými sklony.
Na výtvarné škole vás nenaučí, jak vás bude Grace Wilmotová všude pronásledovat a zapisovat všechno, co děláte.
Jak změní váš život v takovouhle choromyslnou smyšlenku.
Tady to je. Grace Wilmotová píše román podle vzoru Mistina života. Ale ano, sem tam něco pozměnila. Dala té ženě tři děti.
Místo servírky z ní udělala pokojskou. Vážně, je to všechno velmi náhodné.
Čistě pro úplnost, Misty čeká ve frontě na trajekt, sedí v Harrowově starém buicku a čte si ty hovadiny.
V knize se líčí, že většina ostrovanů se nastěhovala do hotelu
Potchkeysea, který se tak změnil v ubikace. V uprchlický tábor pro ostrovní rody. Hylandovi všem prali. Burtonovi všem vařili.
Petersenovi všem uklízeli.
Nevypadá to, že by v tom byla jedna jediná původní myšlenka.
Misty už jen tím, že ty kraviny čte, je nejspíš uskutečňuje.
Samočinně naplňuje proroctví. Vytvoří svůj život podle něčí představy, jak by měl vypadat. Jenže tu pořád sedí a číst přestat nedokáže.
V tom Gracině románu vypravěčka najde deník. Vypadá to, že v deníku, který našla, se líčí její vlastní život. Čte si o tom, že z jejích obrazů pořádají velikou výstavu. A večer, kdy se bude konat vernisáž, bude hotel plný letních turistů.
Cistě pro úplnost, milý, přemilý Petere, kdyby ses probral z komatu, díky tomuhle bys hned mohl být v obraze. Věci se prostě mají tak, že Grace, tvoje matka, píše o tvojí ženě a popisuje ji jako nějakou ožralou cuchtu.
Právě tak se musela cítit Judy Garlandová, když si četla Údolí panenek.
Misty čeká ve frontě na trajekt, chce jet na pevninu. Sedí v autě, kde skoro umřel Peter, nebo ve kterém Peter skoro utekl a opustil ji, sedí a kolem sebe má fůru rozpařených letních lidí.
Zavazadlo má sbalené a uložené v kufru auta. Včetně šatů z bílého saténu.
Přesně jako tys měl sbaleno.
Tady deník končí. Poslední zápis je z doby těsně před výstavou. Po tom… už v něm není nic.
Čistě aby ses nestyděl, Misty opouští svou dceru právě tak, jako tys opouštěl je obě. Ještě pořád jsi provdaný za zbabělou ženskou.
Je to jako tenkrát, jako když se chystala utéct, ačkoli si myslela, že bronzová socha zabije Tabi - jediného člověka na celém ostrově, na němž Misty víc než prd záleží. Kdepak Grace. Kdepak letní lidé. Misty tu netouží zachraňovat nikoho. Jenom Tabi.

26. srpna
Čistě pro úplnost, pořád jsi sráč posraná. Jsi sobecký, připitomělý, líný, bezpáteřný hňup. No jo, jasně, chystal ses svou ženu zachránit, ale zároveň jsi ji taky chtěl poslat k vodě. Ty zmrde s nabouraným mozkem. Milý, přemilý demente.
Zato teď Misty ví, jak ti bylo.
Dneska trávíš svůj 157. den jako vegetak. Ona první.
Dneska Misty tři hodiny točí volantem, jen aby tě viděla a poseděla u tvojí postele.
Čistě pro úplnost, Misty se tě ptá: "Je to správná věc, zabíjet cizí lidi, aby se zachránil životní způsob, a to jen proto, že lidi, kteří ten život vedou, jsou právě ti, které máš rád?"
Vlastně které sis myslel, že máš rád.
Jak na ostrov přicházejí lidé, každé léto víc a víc, je tu víc smetí. Pořád ubývá a ubývá pitné vody. Ale růst se samozřejmě omezovat nesmí. To je neamerické. Sobecké. Tyranské. Zlé. Každé dítě má právo na život. Každý člověk má právo žít tam, kde si žít může dovolit. Máme oprávnění jít za štěstím tam, kam dojedeme, doletíme, doplujeme, hnát se za štěstím. Jistěže, když se na jedno místo přihrne moc lidí najednou, tak je zničí - ale to už je systém zkoušek a rovnováhy, tak se samoreguluje trh.
Takže zničit nějaké místo je jediný způsob, jak je zachránit.
Musíte zařídit, že před celým vnějším světem bude vypadat úděsně.
Není žádná PABBL. Jsou jen lidé, kteří bojují za záchranu svého světa před jinými lidmi.
Misty zčásti nenávidí ty, kdo sem přicházejí, ty nájezdníky, nevěřící, kteří se sem hrnou zničit její život a dětství její dcery.
Všechny ty cizí lidi, kteří s sebou vlečou rozbitá manželství a nevlastní děti a drogové návyky a rozplizlou morálku a vyumělkované symboly postavení; takovéhle přátele si Misty pro svou dceru určitě nepřeje.
Pro tvou dceru.
Jejich dceru.

Aby zachránila Tabi, může Misty dovolit, aby se stalo, co se děje vždycky, Misty může dovolit, aby se to stalo znovu.
Výstava.
Ať už to znamená cokoli, mohla by nechat ostrovní mýtus, aby si šel svou cestou. A možná že by pak ostrov Potchkeysea byl zachráněn.
Zabijeme všechny děti Boží, jen abychom zachránili ty vlastní.
Anebo možná, že by mohli dát Tabi něco lepšího, než jen budoucnost zbavenou obtíží, než poklidný, mírumilovný život.
Misty tu s tebou sedí a nakloní se a políbí tě na rudé, napuchlé čelo.
To nevadí, žes ji nikdy nemiloval, Petere. Misty milovala tebe.
Přinejmenším za víru v to, že by mohla být velikou umělkyní, spasitelkou. Něčím víc než technickou kreslířkou nebo reklamní výtvarnicí. Ba i víc než pouhým člověkem. Za to tě Misty miluje.
Cítíš to?
Cistě pro úplnost, je jí líto Angela Delaporteho. Misty je líto, že jsi musel vyrůstat uvnitř takové zasrané legendy. Je jí líto, že tě kdy potkala.

27. srpna-nov
Grace kroutí rukama ve vzduchu mezi nimi, nehty má zvrásněné a pod bezbarvým lakem žluté, a říká: "Misty, má milá, otoč se, ať vidím, jak to vzadu splývá."
Misty se chystá Grace poprvé vzepřít, večer je výstava - a první, co Grace řekne, je: "Já věděla, že ti ty šaty budou ohromně slušet."
Jsou ve starém domě Wilmotových na Březové ulici. Dveře do její někdejší ložnice jsou uzavřené deskou průhledné umělé hmoty a žlutou policejní páskou. Časová schránka, dar budoucím.
Skrz plast je vidět, že tam není matrace. Ze z lampy u postele zmizelo stínidlo. A tapetu za hlavami postele postříkalo něco tmavého. Rukopis krevního tlaku. Bílá barva na futrech dveří a rámech oken je zamazaná černým práškem na snímání otisků.
Hluboké, čerstvé stopy po vysavači křižují sem tam po koberci.
Neviditelný prach z mrtvé pokožky Angela Delaporteho všecek vysáli kvůli rozborům DNA.
Tvoje bývalá ložnice.
Na stěně nad prázdnou postelí visí Mistina kresba starožitného křesla. Kterou nakreslila na Potchkeyseaském mysu se zavřenýma očima. Když měla halucinaci, že ji chce zabít socha. Kresba je pocákaná krví.
Misty je teď s Grace v její ložnici na druhé straně přes chodbu a říká jí, ať nezkouší žádné vylomeniny. Policie z pevniny je v autě před domem a čeká na ně. Pokud Misty nebude do deseti minut u nich, přijdou sem s bouchačkami v rukou.
Grace sedí na oblýskané, růžově čalouněné sesličce před velikánským toaletním stolem, na jehož skleněné desce si rozložila všechny voňavky a šperky. Stříbrná kapesní zrcátka a kartáče na vlasy.
Vzpomínky na bohatství.
A Grace říká: "Tu es ravissante ce soir." Říká: "Dnes večer jsi okouzlující."
Misty už má lícní kosti. A klíční. Ramena má kostnatá, jsou bílá a trčí, rovná jako ramínko trčí ze šatů, které byly v předchozím životě jejími svatebními. Spadají od rozparku na jednom rameni, bílý satén je zřasený, už teď je volný a nadouvá se, protože Grace ji měřila před několika dny. Nebo týdny. Podprsenky a kalhotky jsou všechny tak veliké, že se Misty bez nich obejde.
Misty je skoro tak hubená jako její manžel, ten scvrklý kostlivec, do kterého přístroje pumpují vzduch a vitaminy.
Hubená jako ty.
Vlasy má delší než před tím, co si poranila koleno. Kůži má vybělenou, trávila moc času pod střechou. Misty má pas a propadlé líce. Misty má jedinou bradu a její krk vypadá dlouhý a šlachovitý samými svaly.
Je vyzáblá tak, až se její zuby a oči zdají být obrovské.
Před večerní vernisáží Misty zavolala na policii. Ne jen detektivu Stiltonovi, zavolala na státní policii a na FBI. Misty jim řekla, že PABBL dnes zaútočí na výstavu a na hotel na ostrově Potchkeysea. Potom zavolala i požárníkům. Oznámila jim, že dneska večer, v takových sedm, půl osmé dojde na ostrově k pohromě.
Ať přijedou i sanitky, vykládala jim. Pak obvolala televizní zpravodajství a vykládala, ať pošlou tým a přijedou s tím největším, nejvýkonnějším přenosovým vozem, co mají. Misty volala do rozhlasových stanic. Zavolala kromě skautů kdekoho.
V ložnici Grace Wilmotové, v tom domě, který má dědictví jmen a věků vepsané hned za hlavními dveřmi, Misty povídá Grace, že jejich plán na dnešní večer je v troskách. Hasiči a policajti. Televizní kamery. Misty pozvala kdekoho a kdekdo taky bude v hotelu na odhalení obrazů.
A Grace si na jedno ucho připíná náušnici a podívá se na
Mistin odraz v zrcadle na toaletním stole a povídá: "Ovšemže jsi je zavolala, ale zavolala jsi je i posledně."
Co Grace myslí tím posledně, ptá se Misty.
"A byli bychom raději, kdybys to neudělala," pokračuje Grace. Uhlazuje si dlaněmi hrbolatých rukou vlasy a pokračuje: "Jen tím zaviníš, že konečný počet mrtvých bude vyšší, než je nezbytné."
Misty na to, že nebude žádný počet žádných mrtvých. Misty na to, že ukradla deník.
Zpoza ní se ozývá hlas: "Misty, má milá, co je tak jako tak tvoje, to nemůžeš ukrást."
Hlas za jejími zády. Mužský hlas. Je to Harrow, Harry, Peterův otec.
Tvůj otec.

Má na sobě smoking, bílé vlasy má na hranaté hlavě sčesané do korunky, nos a brada jsou ostré, trčí dopředu. Muž, jakým se měl stát Peter. Pořád je mu cítit z úst. Ruce, které ubodaly Angela
Delaporteho v její posteli. Které spálily domy, jež Peter zevnitř popsal ve snaze varovat lidi, aby nejezdili na ostrov. Muž, který se pokusil zabít Petera. Zabít tě. Svého syna.
Teď stojí na chodbě a drží Tabi za ruku. Tvoji dceru za ruku.
Cistě pro úplnost, je to jako věčnost, co ji Tabi opustila. Co od ní utekla a chytila za studenou ruku muže, o kterém si Misty myslela, že je vrah. Té sochy v lese. Na starém hřbitově na Potchkeyseaském mysu.
Grace drží oba lokty ve vzduchu, ruce má za krkem, zapíná si šňůru perel a říká: "Misty, má milá, vzpomínáš si na svého tchána, že ano?"
Harrow se shýbá a líbá Grace na tvář. Narovná se a říká:
"Samozřejmě že si na mě pamatuje."
Je mu cítit z úst.
Grace rozhodí ruce, chytá se vzduchu a říká: "Tabi, pojď mi dát pusinku. Je na čase, aby dospělí šli na večírek."
Nejdřív Tabi. Pak Harrow. Ještě jednu věc vás na výtvarné škole nenaučí, a to co máte říkat, když lidi začnou vstávat z mrtvých.
Misty osloví Harrowa: "Nemáte být zpopelněný?"
A Harrow zvedne ruku a dívá se na hodinky. "Ne, ještě tak čtyři hodiny ne," říká.
Švihne manžetou u košile, aby sjela a zakryla hodinky, a povídá: "Rádi bychom tě dnes večer představili obecenstvu. Počítáme s tím, že řekneš několik slov na přivítanou."
Ale no tak, říká Misty, však ví, co by všem řekla. Ať utečou.
Ať odejdou z ostrova a už se nevracejí. To, co se jim pokusil říct
Peter. Misty jim řekne, že jeden člověk je po smrti a druhý v komatu, to vše jen kvůli nějaké potrhlé ostrovní kletbě. Jakmile ji pustí na pódium, začne řvát "Hoří". Udělá první poslední, aby jídelnu vyklidila.
Tabi popojde ke Grace, která pořád sedí u toaletky. A Grace prohlásí: "Nic by nám neudělalo větší radost."
Harrow se přidá: "Misty, má milá, dej své tchyni pusu." Přidá se: "A odpusť nám, prosím. Po dnešním večeru tě už nebudeme obtěžovat."

27. srpna… a půl
Jak pověděl Harrow Misty. Vysvětlil jí, že podle ostrovní legendy nemůže jako umělkyně neuspět.
Je odsouzená ke slávě. Prokletá nadáním. Život po životě.
Byla Giotto di Bondone a potom Michelangelo a potom Jan Vermeer.
Anebo Misty byla Jan van Eyck a Leonardo da Vinci a Diego Velázquez.
Pak i Maura Kincaidová a Constance Burtonová.
A teď je Misty Marie Wilmotová, mění se ale jen její jméno.
Vždycky byla umělkyně. Vždycky umělkyní bude.
Na výtvarné škole vás rozhodně nenaučí, že podstatou celého vašeho života je odhalování toho, kým jste už byli.
Cistě pro úplnost, to mluví Harrow Wilmot. Peterův šílený zabijáčky otec. Ten Harry Wilmot, který se ukrýval od doby, kdy se Peter s Misty vzali. Než se narodila Tabi.
Tvůj šílený otec.
Pokud uvěříte Harrymu Wilmotovi, je Misty nejlepší malířka, jaká kdy žila.
Před dvěma sty let byla Misty Maurou Kincaidovou. Před sto lety byla Constance Burtonovou. V tom předešlém životě Constance uviděla jistý levný šperk, který nosil jeden mladý ostrovan, když byl na cestě po Evropě. Prsten, který patříval Maure. Náhodou ji ten mladík našel a přivezl domů. Když Constance zemřela, všimli si lidé, že se její deník shoduje s Mauřiným. Jejich životy byly totožné a Constance zachránila ostrov tak, jako jej zachránila Maura.
Ze se její deník shodoval s jejím předchozím deníkem. Že se každý její deník bude shodovat s tím minulým. Že Misty vždycky zachrání ostrov. Svým uměním. Taková je podle Harrowa ta ostrovní legenda. Všechno je to její dílo.
Po stovce let - když jim začaly ubývat peníze - poslali mladíky z ostrova, aby ji našli. Znovu a znovu jsme ji přiváděli zpátky, nutili ji opakovat minulý život. Smuky používali jako návnadu, kterou Misty pozná. Zamiluje se do nich a nebude vědět proč.
Věděli, celé to voskové muzeum ostrova Potchkeysea vědělo, že z ní bude veliká malířka. Když jí poskytnou to pravé mučení.
Proto Peter od začátku mluvil o tom, že nejlepší umění se rodí z utrpení. Proto doktor Touchet vykládal o tom, že se člověk může napojit na univerzální zdroj inspirace.
Chuděrka ubohá, Misty Marie Kleinmanová, největší umělkyně všech dob, jejich spasitelka. Jejich otrokyně. Misty, jejich karmická dojná kráva.
Harrow vykládal, že vždycky podle deníku předešlé malířky vytvoří život té další. Její manžel musí zemřít ve stejném věku, pak jedno z jejích dětí. Mohli smrt jen předstírat, jako to udělali s Tabi, jenže Peter… inu, Peter je k tomu prostě dohnal.
Cistě pro úplnost, Misty tohle všechno vykládá detektivu Stiltonovi, který ji veze do hotelu Potchkeysea.
0 tom, že Peter měl v krvi spoustu prášků na spaní, které obvykle nebral. Ze neexistuje žádné úmrtní oznámení Harrowa Wilmota. Misty říká: "To bude určitě všemi těmi příbuzenskými sňatky. Ti lidi se zbláznili."
"Pravé požehnání je, že zapomínáš," pověděl jí Harrow.
Po každé smrti Misty zapomene, kým byla - ale ostrované si příběh předávají z generace na generaci. Pamatují si to, aby ji uměli najít a mohli ji přivést zpátky. Po zbytek věčnosti, každou čtvrtou generaci, vždycky, když peníze dojdou…

Když jim svět bude hrozit vpádem, přivedou ji zpátky a ona zachrání jejich zítřky.
"Jako jsi to vždycky dělala a vždycky budeš," říkal Harrow.
Misty Marie Wilmotová, královna otroků.
Průmyslová revoluce kontra anděl strážný.
Chudinka, chudinka montážní linka zázraků. Po celou věčnost.
Od kaviáru ke kravinci… čistě pro úplnost.
"Vždycky si vedeš deník," říkal Harrow. "V každém vtělení.
Díky tomu můžeme předvídat tvoje nálady a reakce. Víme o každém tvém kroku."
Harrow obtočil Grace šňůru perel kolem krku, zapnul ji na háček a povídá: "Ovšem, potřebujeme, aby ses vrátila a zahájila proces, ale rozhodně nechceme, abys ukončila svůj karmický cyklus."
To by totiž znamenalo zabít husu, která snáší zlatá vajíčka.
Jasně, její duše by si vyrazila za jinými dobrodružstvími, ale tři generace nato by ostrov zase zchudl. Byl by chudý a zaplavili by ho bohatí lidé z vnějšího světa.
Na výtvarné škole vás nenaučí, jak máte zabránit tomu, že někdo recykluje vaši duši.
Opakované obrození. Její vlastní, podomácku vyrobená nesmrtelnost.
"Věc se má tak," vykládal Harrow, "že deník, který si právě teď vedeš, bude nesmírně užitečný pro Tabiny prapravnuky, aby se s tebou vypořádali, až se ukážeš příště."
Mistini vlastní prapraprapravnuci.
Budou používat její knihu. Tuhle knihu.
"Však já si vzpomínám," ozvala se Grace. "Když jsem byla úplně maličká. Byla jsi Constance Burtonová a já jsem byla hrozně šťastná, když jsi mě brávala s sebou pouštět draky."
Harrow řekl: "Ať už pod tím jménem, anebo pod jiným, jsi matka nás všech."
"A všechny jsi nás milovala,1' přidala se Grace.
Prosím, řekla Misty Harrowovi. Prostě mi povězte, co se stane.
Ty obrazy vybuchnou? Hotel se zhroutí do oceánu? Tak co? Jak všechny zachráním?
A Grace zatřese na ruce perlovým náramkem. "To nejde."
Harrow tvrdí, že většina velkých jmění se zakládá na utrpení a smrti tisíců lidí nebo zvířat. Na sklízení čehosi. Dává Grace něco leskle zlatého, napřahuje to v jedné ruce, rukáv saka se mu vyhrnuje.
A Grace přidrží dva konce jeho manžety u sebe a vsune do dírek manžetový knoflíček a říká: "My jsme prostě jen objevili způsob, jak sklízet bohaté lidi."

27. srpna…a tři čtvrtě
Sanitky už čekají před hotelem Potchkeysea. Televizáci vysouvají na střeše jedné dodávky satelitní talíř. Dva policejní vozy stojí nosy až u předních hotelových schodů.
Letní lidé se protahují bokem mezi zaparkovanými auty. Kožené kalhoty a černé letní šatečky. Tmavé brýle a hedvábné sukně. Zlaté šperky. Nad nimi firemní značky a loga.
Peterovy čmáranice:…vaše krev je naše zlato…
Mezi Misty a lidmi stojí kamera a před ní hlasatel. Dav se hemží za ním, lidé vystupují po schodech a vcházejí do hotelové haly a hlasatel říká: "Máme spojení?" Přiloží si k uchu dva prsty jedné ruky. Nedívá se do kamery a říká: "U mě dobrý."
Detektiv Stilton sedí za volantem svého auta, Misty vedle něj.
Oba se dívají, jak Grace a Harrow Wilmot jdou po hlavních schodech, Grace si prsty jedné ruky nadzvedává dlouhou róbu.
Za druhou paži ji drží Harrow.
Misty je pozoruje. Kamery je pozorují.
A detektiv Stilton se ozve: "0 nic se nemůžou pokusit. Takhle na veřejnosti…"
Nejstarší generace všech rodů, Burtonových a Hylandových a Petersenových, aristokracie ostrova Potchkeysea, všichni se řadí mezi letní obecenstvo, které vchází do hotelu, a všichni drží brady do výšky.
Peterovo varování:…zabijeme všechny děti Boží, jen abychom zachránili ty vlastní.
Hlasatel před kamerou zvedá mikrofon k ústům a říká: "Jak policie, tak okresní představitelé povolili konání dnešní večerní recepce na ostrově."
Publikum mizí v matně zelené, sametové krajině haly, na lesní mýtině mezi naleštěnými, fermeží natřenými kmeny. Silné sloupy slunečního světla se zabodávají do šera, jsou těžké jako křišťálové lustry. Hrbatá lenoška má tvar balvanů porostlých mechem. Táborák se k nevíře podobá krbu.
"Chcete jít dovnitř?" ptá se detektiv Stilton.
Misty odpovídá, že ne. Není to bezpečné. Neudělá stejnou chybu jako vždycky. I když nemá páru, jaká chyba to je. Podle Harrowa Wilmota.
Hlasatel říká: "Dnes večer se tu sešli všichni, kdo něco znamenají."
A pak, pak se objeví holčička. Cizí. Něčí cizí dcera s krátkými černými vlasy stoupá po schodech do hotelové haly.
Zaleskne se její prsten s peridotem. Mistiny tuzéry.
Je to Tabi. Samozřejmě že to je Tabi. Mistin dar budoucím.
Peterova metoda, jak udržet manželku na ostrově. Návnada, která ji dostane do pasti. Chvilenka, zelený záblesk, a Tabi mizí v hotelu.

27. srpna…a sedm osmin
Ve tmě sešeřelé lesní mýtiny, v krajině ze zeleného sametu za dveřmi do hotelové haly se dneska rozezní požární alarm. Jedno dlouhé ryčné zazvonění vyjde tak hlasitě ze vchodových dveří, že hlasatel musí křičet: "Vida, zdá se, že tu máme nějaký malér."
Letní lidé. Muži mají všichni vlasy sčesané dozadu, tmavé a drátovité od nějakého kadeřnického prostředku. Ženy jsou všechny blond. Křičí, aby je bylo přes rámus alarmu slyšet.
Misty Wilmotová, největší malířka dějin, se prodírá davem, drápe se a cpe k pódiu v Dřevěné a zlaté jídelně. Chytá se těch vychrtlých lidí za lokty a kyčle. Celá stěna za pódiem je zahalená látkou a nachystaná k odhalení. Nástěnná malba, její práce je stále ukrytá. Uzavřená. Její dar budoucím. Její časovaná bomba.
Milion jejích šmouh barvou, poskládaných dohromady tím správným způsobem. Moč krav, které žraly listy manga. Tekutina z těl sépií. Všechna ta chemie a biologie.
Její dcera je někde v tom davu. Tabi.
Alarm pořád a pořád zvoní. Misty si vyleze na židli. Vyleze si na stůl, na stůl číslo šest, kam položili mrtvou Tabi, kde se Misty dozvěděla, že Angela Delaporteho ubodali. Stojí v bílých šatech nad davem, lidé zvedají hlavy, letní muži se na ni zubí, Misty nemá žádné spodní prádlo.
Znovuzrozené svatební šaty se jí zamotávají mezi kostnatými stehny a ona křičí: "Hoří!"
Hlavy se otáčejí. Oči se po ní dívají. Ve dveřích do jídelny se objeví detektiv Stilton, začíná kraulovat davem.
Misty řve: "Zmizte odsud! Zachraňte se!" Misty řve: "Jestli tu zůstanete, stane se něco hrozného!"
Peterova varování. Misty jimi kropí dav.
Zabijeme všechny děti Boží, jen abychom zachránili ty vlastní.
Opona se tyčí za ní, kryje celou stěnu, celý její autoportrét, to, co Misty sama o sobě neví. Co nechce vědět.
Letní lidé k ní vzhlížejí, jejich svrašťovače obočí se stahují, obočí se srážejí blíž k sobě. Sval trojhranny jim tenčí rty, stahuje je dolů.
Alarm přestane zvonit a po dobu tak dlouhou, co trvá, než znovu naberete dech, je slyšet jenom oceán zvenku, vlny, jak šumí a tříští se.
Misty huláká, ať všichni zmlknou. Ať všichni jenom poslouchají. Rve, že dobře ví, o čem mluví. Je největší malířka všech dob. Reinkarnace Thomase Gainsborougha a Clauda Moneta a Mary Cassattové. Huláká o tom, že její duše byla Michelangelem a da Vincim a Rembrandtem.
Pak nějaká žena křikne: "To je ona, ta malířka. Misty Wilmotová."
A nějaký muž vybafne: "Misty, holka, dost toho tyjátru."
Zena křičí: "Stáhněte ten závěs, ať to máme za sebou."
Ten muž a ta žena, co tak řvou, to je Harrow a Grace. Stojí vedle sebe a mezi sebou mají Tabi a drží ji každý za jednu ruku.
Tabi má oči zalepené páskou.
"Tihle lidi," huláká Misty a ukazuje na Grace a Harrowa.
"Tihle zlí lidi použili svého syna, aby mě přivedl do jiného stavu!"
Misty křičí: "Drží moji dceru v zajetí!"
Křičí: "Jestli uvidíte, co je za tou látkou, bude už pozdě!"
A detektiv Stilton leze na židli. Jeden krok a už je na ní. Další krok a stojí vedle ní, na stole číslo šest. Obrovská opona visí za nimi. Pravdu o úplně všem mají na dosah.
"Ano," křikne jiná žena. Stará ostrovanka, Tupperová, hubený krk mořské želvy se prohýbá z krajkového límečku šatů a ona křičí: "Ukaž nám to, Misty!"
"Ukaž nám to," křikne i nějaký muž, starý ostrovan, Woods, opřený o hůlku.
Stilton si jednou rukou sáhne za záda. "Skoro jste mě přesvědčila, že ta jediná, kdo má zdravý rozum, jste tu vy," říká. A ruka se objeví a drží želízka. Připne jí je, táhne Misty pryč, kolem Tabi se zalepenýma očima, kolem všech letních lidí, kteří jen potřásají hlavami. Kolem aristokracie ostrova Potchkeysea. Zpátky skrze lesní mýtinku v hale ze zeleného sametu.
"Moje dcera," vzpírá se Misty. "Zůstala tam. Musíme ji dostat ven."
A detektiv Stilton ji předává zástupci šerifa v hnědé uniformě a říká: "Ta vaše dcera, co jste o ní říkala, že je mrtvá?"
Její smrt jen předstírali. Všichni se dívají, jsou to jen sochy jich samotných. Jejich vlastní autoportréty.
Venku před hotelem, pod schody na verandu, zástupce šerifa otevírá zadní dvířka policejního vozu. Detektiv Stilton říká: "Paní Misty Wilmotová, zatýkám vás pro pokus vraždy vašeho manžela, Petera Wilmota, a pro vraždu Angela Delaporteho."
To ráno, kdy Angela ubodali, měla po celém těle krev. Angel jí chtěl ukrást manžela. Misty a nikdo jiný, Misty našla Peterovo tělo v autě.
Silné ruce ji cpou na zadní sedadlo policejního vozu.
A zevnitř hotelu je slyšet hlasatele: "Dámy a pánové, nadešel okamžik odhalení."
"Zajistit. Vzít otisky. Zapsat," poroučí detektiv. Plácne zástupce šerifa po zádech a říká: "Já se vrátím dovnitř a podívám se, kvůli čemu byl všechen ten bordel."

28. srpna
Podle Platóna žijeme připoutaní řetězy v temné jeskyni. Řetězy nás drží tak, že vidíme jen temnou stěnu jeskyně. Vidíme jen stíny, které se na ní pohybují. Možná to jsou stíny čehosi, co se hýbe venku před jeskyní. Ale mohly by to být i stíny lidí připoutaných vedle nás.

Možná že jediné, co všichni jsme s to vidět, je náš vlastní stín.
Jung říkal, že jeho dílo je dílem jeho stínu. Že nikdy nevidíme ostatní. Jen aspekty nás samotných, které na ně dopadají. Stíny.
Projekce. Naše asociace.
Jako když staří malíři sedali v temné místnůstce a črtali obraz toho, co bylo venku, za maličkým oknem, v jasném slunečním světle.
Camera obscura.
Nikoli přesný obraz, všechno je obrácené vzhůru nohama.
Pokřivené zrcadlem nebo čočkou, kterou to prošlo. Naším omezeným osobním vnímáním. Naší titěrnou sumou zkušeností. Naším hňupským vzděláním.
Tím, že divák ovládá viděné. Tím, že umělec je mrtev. Vidíme, co vidět chceme. Vidíme to, jak to vidět chceme. Vidíme jen sami sebe. Umělec nedokáže nic jiného, než nám dát něco, na co se můžeme dívat.
Cistě pro úplnost, tvoje žena je ve vazbě. Ale dokázala to.
Dokázaly to. Maura. Constance. A Misty. Zachránily její dceru, tvoji dceru. Misty se zachránila. Zachránila všechny.
Zástupce šerifa v hnědé uniformě odvezl Misty trajektem na pevninu. Po cestě jí předčítal, jaká má práva. Předal ji kolegyni, ta jí odebrala otisky a vzala jí snubní prsten. Misty pořád byla ve svatebních šatech a zástupkyně šerifa jí vzala kabelku a boty na vysokém podpatku.
Všechny její šmuky, Mauřiny šmuky, jejich šmuky, všechny jsou v domě Wilmotových, v Tabině krabici od bot.
Zástupkyně šerifa jí dala formulář. Byla asi v jejím věku, tvář měla jako deník vrásek, které začínaly u očí a síťovitě se rozbíhaly mezi nosem a ústy. Podívala se na formuláře, které Misty vyplňovala, a pak povídá: "Tak vy jste malířka?"
A Misty na to: "Jo, ale jenom pro zbytek tohohle života. Pak už ne."
Zástupkyně šerifa ji odvedla po staré betonové chodbě ke kovovým dveřím. Odemkla a povídá: "Nesvítíme, je po večerce."
Rozevřela kovové dveře dokořán a poodstoupila - a v tu chvíli to Misty uviděla.
To vás na výtvarné škole nenaučí. Že jste pořád v pasti.
Že vaše hlava je jeskyně a vaše oči její ústí. Že žijete uvnitř hlavy a vidíte jen to, co vidět chcete. Že jen pozorujete stíny a vymýšlíte si vlastní významy.
Cistě pro úplnost, bylo to tam. Ve vysokém obdélníku světla z otevřených dveří cely, bylo to napsané na protější stěně té malé cely a říkalo to tohle:
Jestli jsi tady, zase jsi to prohrála. Podepsána Constance.
Rukopis okrouhlý a prostorný, milující a pečovatelský. Misty tu nikdy nebyla, ale končí tu, končí tu znovu a znovu. V tu chvíli uslyší sirény, daleko, předaleko. A zástupkyně šerifa říká: "Za chviličku se vrátím a zkontroluju vás."
Vysoko na jedné stěně je okno, tak vysoko, že tam Misty nedosáhne, ale určitě je obrácené k oceánu a k ostrovu Potchkeysea.
V poblikávajícím oranžovém světle od okna, v poskakujícím světle a stínech na betonové stěně proti oknu, v tomhle světle
Misty vidí a ví všechno, co věděla Maura. Všechno, co věděla
Constance. Misty už ví, jak je všechny doběhli. Právě tak, jako věděla, jak nakreslit nástěnnou fresku. Platón tvrdí, že tak jako tak víme všechno, jen se potřebujeme rozpomenout. Jung tomu říká univerzální podvědomí. Misty se pamatuje.
Jako když camera obscura vrhne obraz na plátno, jako pracuje skříňková kamera, i tahle malá cela promítá směs oranžové a žluté, plameny a stíny promítá do tvarů na protější stěně. Slyšet jsou jenom sirény, vidět jsou jenom plameny.
To hoří hotel Potchkeysea. A v něm jsou Grace a Harrow a Tabi.
Cítíš tohle?
Byli jsme tady. Jsme tady. Vždycky tady budeme.
A znovu jsme prohráli.

3. září -měsíc v první čtvrti
Misty zaparkuje auto na Potchkeyseaském mysu. Tabi sedí vedle ní a každou rukou objímá jednu urnu. Její prarodiče. Tvoji rodiče. Grace a Harrow.
Misty sedí vedle dcery na předním sedadle starého buicku, položí Tabi ruku na koleno a ptá se: "Zlato?"
A Tabi otočí hlavu a podívá se na matku.
Misty říká: "Podala jsem pro nás obě žádost o úřední změnu jména." Říká: "Tabi, já musím lidem říct, co se tu doopravdy stalo." Misty tiskne Tabino hubené koleno, až se bílá punčocha přetáhne přes čéšku dolů, a říká: "Můžeme odjet a bydlet u babičky v Tecumseh Lake."
Vlastně teď můžou jet kam chtějí a bydlet kde chtějí. Jsou zase v balíku. Grace a Harrow a všichni starší lidi z ostrova měli milionové životní pojistky. Miliony a miliony, bezpečně uschované v bankách, nezdaněné. Jen na úrocích z toho můžou v klidu vyžít dalších osmdesát let.
Pes detektiva Stiltona, tenhle pes dva dny po požáru hrabal v horách zuhelnatělého dřeva. První tři podlaží hotelu oheň vykuchal až na kamenné stěny. Beton se od žáru změnil v modrozelené sklo. To, co pes vyčenichal, hřebíček nebo káva, dovedlo záchranáře ke Stiltonovi, který zemřel v suterénu pod halou. Pes se klepal a očurával sutiny. Jmenoval se Zrzek.
Fotky oběhly svět. Mrtvoly rozložené na ulici před hotelem.
Ohořelé mrtvoly, černé a ztvrdlé, popraskané a v prasklinách ukazující maso uvařené pod vnějším škraloupem, vlhké a

červené maso. A na každém snímku, na každém záběru kamery nějaké firemní logo.
Záběry do poslední vteřiny ukazují jen zčernalé kostry rozložené na parkovišti. Zatím celkem sto třicet dva, a nad nimi, někde u kraje záběru nad nimi vidíte jména velkých firem. Slogan nebo vysmátého maskota. Kresleného tygříka. Významově rozplizlé, radostné motto.
Bonner a Mills - když je nejvyšší čas přestat začínat znovu.
Mewtworx - Pokrok znamená nezůstat na místě.
Čemu nerozumíme, to si můžeme vyložit jakkoli.
Na každém záběru ve zprávách parkuje aspoň jedno ostrovní auto a zástěny proti horku má potištěné reklamami. I ledakterý papírový odpad, kalíšek nebo ubrousek, bývá potištěný jménem firmy. Můžete se podívat na billboard. Ostrované mají placky v klopách nebo potištěná trička, poskytují televizi rozhovory a v pozadí jsou dýmající mrtvoly. A banky a pojišťovny a kabelovky a farmaceutické firmy, všichni teď platí tučné stornovací poplatky, jen aby všechnu tu reklamu vykoupili zpátky. Aby svá jména vygumovali z ostrova.
Přidejte tyhle peníze k výplatám pojištění - a ostrov Potchkeysea je bohatší než kdy předtím.
Tabi sedí v buicku a dívá se na matku. Dívá se na urny, které objímá oběma pažemi. Její velký sval lícní, její zygomaticus major stahuje rty nahoru k uším. Tabiny líce se zvedají a maličko přizdvihují i víčka. Tabi oběma rukama objímá popel Grace a Harrowa a je sama sobě maličkou Monou Lisou. Usmívá se, je prastará, a říká: "Jestli to řekneš, řeknu to taky."
Mistino umělecké dílo. Její dítě.
"A co řekneš?" ptá se Misty.
Tabi stále s úsměvem odpovídá: "Zapálila jsem jim šaty. Babička a dědeček Wilmotovi mě to naučili a já jsem je zapálila."
Odpovídá: "Zalepili mi oči, abych neviděla, a tak jsem se dostala ven."
Na zachovaných kouscích televizního záznamu je vidět jen to, jak se ze dveří haly valí dým. Je to už nějakou dobu po tom, co byla odhalena nástěnná malba. Hasiči se hrnou dovnitř a nevracejí se. Ven nevybíhá nikdo z policistů ani hostů. Každou vteřinou, kterou nahrávka zaznamenává, je požár větší, plameny šlehají z oken oranžovými biči. Policista se plazí po verandě, nahlíží dovnitř. Pak vstane. Dým se mu valí do tváře, plameny mu zapálí jako fangli šaty a vlasy, a on překročí okenní parapet. Ani nemrkne. Ani sebou necukne. Tvář a ruce mu hoří. Policista se usmívá na to, co vidí uvnitř, a jde k tomu, ani se neohlédne.
Podle oficiální verze to zavinil krb v jídelně. Kvůli firemní politice hotelu, podle níž muselo v krbu pořád hořet, i kdyby bylo jakkoli horko, kvůli tomu požár vypukl. Lidé umírali krok od otevřených oken. Jejich mrtvoly byly nalezeny na dosah od únikových východů. Mrtví se před smrtí plazili a vlekli a tlačili ke stěně jídelny, kde hořela freska. K ohnisku požáru. K tomu, co ten policista spatřil z verandy.
Nikdo se ani nepokusil uniknout.
Tabi říká: "Když mě otec požádal, ať uteču s ním, pověděla jsem to babičce." Říká: "Zachránila jsem nás. Zachránila jsem budoucnost pro celý ostrov."
Tabi vyhlíží z auta na oceán, nedívá se na matku a říká: "Takže jestli to někomu povíš," říká, "půjdu do vězení." Říká: "Jsem ohromně pyšná na to, co jsem udělala, matko." Dívá se na oceán, pohledem klouže po křivce mořského pobřeží, vrací se k domům a k černé mase zničeného hotelu. Kde lidé uhořeli zaživa, protože je na místě přikoval Stendhalův syndrom. Mistina nástěnná malba.
Misty dceři zacloumá kolenem a říká: "Tabi, prosím tě."
A Tabi ani nezvedne oči a sáhne po klice a otevře si a vystoupí z auta. "Jmenuju se Tabitha, matko," prohlásí. "Od nynějška mi prosím říkej celým křestním jménem."
Když uhoříte, zkrátí se vám svaly. Paže se stáhnou, zkroutí dlaně do pěstí a ty pěsti se přitáhnou až k bradě. Kolena se ohnou.
To dělá ten žár. Říká se tomu "poloha boxera", protože vypadáte jako mrtvý boxer.
Lidé, kteří zahynuli při požáru, i lidé v dlouhodobě vegetativním stavu, všichni končí ve zhruba stejné pozici. V té, ve které dítě čeká na narození.
Misty a Tabitha jdou kolem Apollónovy bronzové sochy. Kolem louky. Kolem rozpadajícího se mauzolea, kolem plesnivé malé banky zabudované do svahu kopce, jejíž železná vrata teď že jí dokořán. Uvnitř je tma. Jdou až na konec mysu a Tabithauž to není její dcera, už není součástí Misty, už je to někdo, koho
Misty vůbec nezná -, tahle cizí Tabitha vysype obě urny z útesu nad mořem. Dlouhý šedivý oblak, nic jiného uvnitř nebylo, prach a popel se rozptýlí ve větru. Klesají do moře.
Čistě pro úplnost, Přímořská aliance boje proti betonové lobby už nevydala žádné další prohlášení a policie nikoho nezatkla.
Doktor Touchet dal z hygienických důvodů uzavřít jedinou veřejnou pláž na ostrově. Trajekt omezil své služby na dvě cesty týdně, navíc pouze pro trvalé obyvatele ostrova. Ostrov Potchkeysea je ve všech ohledech a podle všech měřítek uzavřen pro lidi z vnějšího světa.
Vracejí se k autu a jdou kolem mauzolea.
Tabi… Tabitha se zastaví. "Chtěla by ses teď podívat dovnitř?"
navrhne.
Železná vrata jsou rezavá a dokořán. Uvnitř je tma.
A Misty říká: "Ano."
Cistě pro úplnost, dnešní počasí: bezvětrno. Klidno a smířeno a poraženo.
Jeden, dva, tři kroky do tmy a už je vidíš. Dvě kostry. Jedna leží na podlaze, schoulená na boku. Druhá sedí opřená o

stěnu.
Plíseň a mech jim prorostly mezi kosti. Stěny se lesknou čůrky vody. Kostry, ženské kostry, to jsou ženy, kterými Misty byla.
Misty se už poučila, že bolest a zděšení a hrůza vždycky vydrží jen jednu dvě minutky.
Misty se už poučila, že umírání ji k smrti znudilo.
Cistě pro úplnost, tvoje žena ví, že jsi blufoval, když jsi psal o tom, že si všechny kartáčky na zuby strkáš do řiti. Jen ses snažil lidi vyděsit tak, aby si zase uvědomovali realitu. Jen jsi je chtěl probrat z jejich osobního kómatu.
Misty tohle nepíše pro tebe, Petere, kdepak, už ne.
Na celém tomhle ostrově není jediné místo, kde by svoje vyprávění mohla zanechat tak, aby je našla jen ona sama. Budoucí ona sama, za sto let. Její vlastní schránka času. Její osobní časovaná nálož. Místní by rozkopali celý ostrov do posledního kousíčku. Rozebrali by celý hotel a pátrali by po jejím tajemství. Mají celé století na to, aby kopali a rozebírali a hledali, než se zase vrátí. Než ji zase přivedou. A pak už by bylo pozdě.
Prozrazuje nás všechno, co děláme. Naše umění. Naše děti.
Ale byli jsme tady. Pořád jsme tady. Ta nebohá a natvrdlá
Misty Marie Wilmotová musí udělat jedno jediné, a to schovat svoje vyprávění všem na očích. Schová je všude na světě.
Už se naučila tomu, čemu se naučí vždycky. Platón měl pravdu. Všichni jsme nesmrtelní. Nemůžeme zemřít, i kdybychom chtěli.
Každý den jejího života, každá minuta jejího života: jen kdyby si to dokázala zapamatovat.

1O. září
Bayside Drive, č. 1445
Tecumseh Lake, GA 30613
Pan
Chuck Palahniuk
Nakl. Doubleday
Broadway, č. 1745
New York, NY10019
Vážený pane Palahniuku, tak bych si tipla, že asi dostáváte hodně dopisů. Já jsem ještě žádnému spisovateli nepsala, ale chtěla jsem vám dát možnost, abyste si přečetl přiložený rukopis.
Skoro celý jsem ho napsala letos v létě. Pokud se Vám líbí, předejte ho prosím svému redaktorovi panu Larsi Lindigkeitovi.
0 peníze mi vlastně ani nejde. Jenom chci, aby to vyšlo a aby si to přečetlo co nejvíc lidí. Možná to svým způsobem poučí aspoň jednoho z nich.
Doufám, že se tenhle příběh bude číst po generace a že si ho lidi zapamatují. Že ho bude číst příští generace a pak ještě ta po ní. A třeba si ho přečte za sto let ode dneška malá holčička, které stačí zavřít oči, aby viděla jedno místo - aby ho viděla naprosto jasně -, místo s třpytivými šperky a růžovými zahradami, místo, o kterém si myslí, že ji spasí.
Někde a někdy si ta holčička vezme pastelku a začne kreslit dům, který nikdy neviděla. Doufám, že tohle vyprávění změní její přístup k životu. Doufám, že tenhle příběh ji zachrání - tu holčičku. Ať už se příště bude jmenovat jakkoli.
S upřímným pozdravem Vaše
Nora Adamsová
Příloha: rukopis

Doslov
Popsala byste své sousedy jako lidi s nepřátelským postojem k cizím osobám?
V knize Podivnější než fikce (Stranger Than Fiction, 2004) sedí
Marylin Manson skoro potmě na černém koženém sofa v kancelářích svého vydavatelství a říká: "Když jsem se přistěhoval na Floridu a nikoho jsem neznal, jenom jsem seděl a sledoval lidi.
Když chcete dělat něco, čemu mají lidé věnovat pozornost a mají tomu naslouchat, musíte nejdřív naslouchat vy jim."
Podivnější než fikce je kniha Palahniukových "pravdivých příběhů". Reportáže, vzpomínky. Věci, které vydavatel vyhrabe k vydání, když má slavného spisovatele.
Chuck Palahniuk veze reportéra Observeru ve svém pickupu plném umělých zvratků, uťatých nohou, plyšových koťátek, králíků a krys a říká: "Místo do knihovny chodím na kafe do Starbucks. Nejlepší historky uslyšíte od obyčejných lidí."
V Podivnější než fikce sedí Marylin Manson na černém koberci na půdě svého domu, mezi kostrou obra s beraní hlavou a nožní protézou od fanouška, a vykládá - interpretuje - si taroky. Vytáhne si oběšence a mluví o masakru v Columbine. "Lidi se mě vždycky ptají, kdybys s nimi mohl mluvit, co bys jim řekl? A moje odpověď zní: Nic. Naslouchal bych jim. To je ten problém. Nikdo je neposlouchal," říká.
Objevujete, proč se lidem něco líbí, abyste to mohli okopírovat.
Chuck má ohledně živých verzí lidí, jejichž práci obdivuje, takovou zásadu. Nechce riskovat, aby viděl, jak prděj nebo se šťouraj v zubech. Nechce je potkat. Ale ne vždy uděláte to, co je pro vás dobré. Až půjdete kolem zvonku Kunderových, taky zazvoníte. Palahniuk s každou další knihou opakuje postupy, jeho otázka je vždycky stejná. Ale odpověď nikdy žádná. Takže musíte začít brousit kolem.

Vedle Podivnější než fikce jsou tu ještě Běženci a exulanti
(Fugitives And Refugees - A Walk In Portland, Oregon, 2003).
Chuckův průvodce po Portlandu. Portland je skvělé místo k životu, malé město přeplněné knihami a obklopené přírodou. Srdce americké alternativní kultury.
Kdo ví, kde bereme nápady. Inspiraci.
Já to vím.
Historky o stavařských pověrách posbíral při reportáži o chlápcích, co dneska staví hrady. Než napsal Klub rváčů (Fight Club, 1996, č. 2000), vozil klienty hospiců na skupinová sezení - ostatní tedy předpokládali, že je taky nemocný. Když psal Neviditelná monstra (Invisible Monsters, 1999), trávil dny obvoláváním linek sexu po telefonu. Když psal Zalknutí (Choke, 2001, č. 2003), vysedával na setkáních sexoholiků. Mauzoleum v Programu pro přeživší (Survivor, 2000, č. 2002) je na kraji Portlandu. Deníky si po třech měsících pod vodou s manželkami vyměňuje posádka ponorky USS Luisiana SSBN-743; psal o ní reportáž pro časopis NÉST. Námět pro zatím poslední knihu Pronásledovaní (Haunted, 2005) našel, když pro přátele uspořádal duchařskou párty v domě vybaveném strašidlem.
V době, kdy s titulem z žurnalistiky montoval nápravy na trucky, případně psal technické manuály o tomtéž, začal chodit na
EST terapii. Ačkoli jste si mysleli, že to není možné, někdo vás tam seřve a poníží tak, až se cítíte ještě bezvýznamnější než předtím. Tím se osvobodíte. A tohle vás možná už taky napadlo. Nebyl členem nějaké neonacistické organizace? Nějaké radikální skupiny vystupující proti celé skupině obyvatel?
A Misty povídá: "Taky kuře s nočkyje docela dobré."
Chuck je v pohodě. Je to docela normální chlap.
Zajímá ho sex. Mrtvoly. Duchové. Extrémní sporty. Osamění.
Literatura. Drogy. Mohl by psát do Maximu. Kdyby ho ovšem nezajímalo spasení světa.
Jeho story asi znáte: Chuckův děda zastřelil babičku, a šel i po jeho otci, schovaném pod postelí. Nenašel ho a ustřelil si hlavu sám. Chuckova tátu dostal až před pár lety manžel jeho čerstvé známosti. Oba zastřelil, oba zapálil. Chuck pro vraha požadoval trest smrti - dostal hned dva - a možnost být přítomen popravě.
Druhá babička zemřela v roce 2002. Druhý dědeček zemřel v roce 2003.
Po EST terapii se Chuck rozhodl konfrontovat své strachy.
Tolik se bál, že bude chudý a bez domova, že začal pomáhat v útulku pro bezdomovce. Strach ze smrti překonával od čtrnácti let výpomocí v hospicích. Potom už zbývalo jen se svými strachy konfrontovat svět. "Celé je to o mně. Já jsem ten chlápek s katalogem Ikea v šuplíku," řekl Observeru. Satira sama na sebe.
Podpůrné skupiny, do kterých chodil, dobrovolná destrukce teplého hnízdečka, v němž se před lidmi a životem schovával on.
Peter říkával: "Umělec může udělat jedno jediné, a to popsat vlastní tvář."
Ale to není to, co chcete o Chuckovi vědět především. Chcete vědět to, co nechává v knihách na vás. Proč mu nadávají do anarchistů a nihilistů s mesiášským komplexem.
Víte o tom, že by snad byl členem Ku Klux Klanu?
Klub rváčů je manifestem krize maskulinit. Muž bez otcovského vzoru, bez šance lovit a bránit, bez šance na hrdinství, se steroidy a pleťovým krémem. Muž nechápající svou měnící se roli, svůj vztah k ženám. Muž, ten žalostný pytel sraček. Peter Wilmot je slaboch, Angel zoufalec, Harrow většinu knihy nepřítomný vrah. Všechny Palahniukovy knihy se točí kolem BÍLÝCH SEVEROAMERICKÝCH MUŽŮ. Reportáže ze setkání Santa Clausů, olympijských zápasníků a mariňáků. Ze soubojů zemědělské techniky. Festivalu varlat. Všechno je autoportrét.
Takže když Palahniuk říká, že už od té doby, kdy zjistila, že umí kreslit, znala malá Misty Marie čvachtavá tajemství septiků za domy, a když v Ukolébavce (Lullaby 2002, č. 2005) říká:
Možná jsem se moc nenaučil etice, ale naučil jsem se dávat pozor.
Žádná maličkost není tak podřadná, aby nestála za zaznamenání, mluví Palahniuk o SVÉM pozorovacím talentu a mravouce. Než přestal trávit většinu dne pod trucky, koupil regál na šanony. Je to jeho fetiš. Jeho knihy jsou systém zabraňující přeplnění paměti. Má rád film Memento, protože je o dominujícím umění naší doby: dělání si poznámek. Vzkazy na ledničce pro nás samé, abychom nezapomněli. Kdo má narozeniny, nebo jaké chyby jsme udělali. Zaznamenávání a archivování, které už nikdy k ničemu nebude, protože se k němu nikdy nikdo nevrátí. Případně bude dezinterpretováno. Čemu nerozumíme, to si můžeme vyložit jakkoli.
Chuck třídí nápady a podivné údaje podle data a povahy. Má na to barevné nálepky. Peter říkával, že umělcovým úkolem je udělat z chaosu řád. Dát dohromady detaily, najít systém, uspořádat. Dát smysl nesmyslným faktům. Osvícenští encyklopedisté si to mysleli. Úplně všechno racionálně a vědecky třídili do kolonek a šanonů a dosahovali tak technické efektivity a pokroku. Až do doby, než se postavilo město Brasília, které bylo tak ideální, že se v něm nedalo bydlet. Jeho architektura ve své dokonalosti ponejvíc připomínala koncentrační tábor.
Podívejte se na Palahniukův mustr, opakující se stejně neodvratně jako nutkání používat jeho stylistické prostředky v doslovech. Byla to prostě jen lepší obdoba toho, co malovala od dětství.
Její snové vesničky. Když se na to dívala, bylo jí hůř, než kdyby viděla nejvulgárnější vlastní fotku. A uvidíte nahatýho Chucka.
Banální srdéčko Chucka Palahniuka.
Chuck tomu říká minimalismus. Můžete tomu říkat i strukturalismus. Jako se jeho vzoreček opakuje s každou knihou, tak má každá svůj, replikující se do nejmenších detailů. Chuckův mentor Tom Spanbauer tomu říká "tahouni". Když jedete vozem z Utahu do Kalifornie, celou cestu máte stejné koně. Všechny postavy a scény, věci zdánlivě si nepodobné, všechno ilustruje nějaký aspekt hlavního motivu. Kompletní zápis o vaší drogové závislosti se najde v jednom

pramínku vlasů.
Tentokrát se to týká scvrkávání. Stárnutí. Bílá barva na parapetu je samý puchýř a loupe se, patina pokrývá šmuky, těla se svrašťují stářím, komatem, žárem. Scvrkávají se tu a zacházejí staré hodnoty a časy. Sochy se rozpadají jako ideály, v dekadenci je euroatlantická civilizace, lidství ležící mezi plevelem, potažené hustou a tmavou zelenou vrstvou měděnky. Celá hala, to je miniatura ostrova. Sálová verze. Eden. Ztracený ráj. Původní společenství. Komuna. Ale jeho znovunabytí, návrat k přírodě, tradičním hodnotám stojí oběti a mezi nimi je i svoboda. Každé udržení takové utopie je možné jen fašistickými - "neamerickými" - metodami. Extrémní levice a pravice se často potkávají. Od ochrany přírody není až tak daleko k ochraně rasové čistoty. Viz projekt Mayhem. Viz 12 opic.
Tak co? Je to nácek? Přiklepneme mu to? Posílejte SMS.
Palahniuk v každém díle osahává Utopii, tu ženu z telenovely, překroucenou jako ždímaný hadr, s útlým pasem a velkými prsy.
S tímhle světem je něco v nepořádku a on bojuje s pokušením, že nějaká sekta, nějaké zaříkadlo, médium, nějaký trik to dá do pořádku. Nebo aspoň zničí stávající marast a pokřivení a dá nám druhou šanci. Databáze, které si pamatují, kdo je jak bohatý, vyletí do vzduchu, hlavouny protřídíte probírankou, řeka Hudson bude zase čistá a po Manhattanu budou pobíhat medvědi. Technická racionalita ztratila ze zřetele svůj cíl - uskutečnění štěstí svobody pro co nejvíce lidí - ale přesto pokračuje dál v "pokroku". Už bez projektu a popírá tak svůj původní účel. Civilizace se vymyká z proporcí, původní klady se vyvinuly v plevel. Dub se zalyká v objetí popínavé růže, která se vyšplhala patnáct metrů vysoko a tam, nad jeho korunou, vykvetla.
Přirozenost a autenticita - americký mýtus panenské divočiny - je pro Palahniuka hodnotou, jakoby bylo možné stanovit, kdo je Jeruzalému přirozenější, Arab, nebo Izraelita. Věří, že rozum je méně než cit, příroda je víc než kultura. Odmítá hybrid.
Hledá nevinnost nového začátku, radikální změnu, svého rousseauovského Emila nezkaženého civilizací. Idiota, vedeného prozřetelností spíš než svým úsudkem.
Palahniuk se částečně schovává za blázny, fanatiky a sektáře, svobodné ve všech smyslech, ve kterých osoba Chucka Palahniuka volná není, své Tylery Durdeny, aby za něj dštili síru, dávali propuknout třídnímu a kulturnímu konfliktu. Vykřikovali protekcionistické, xenofobní tirády. Ostrov se zalyká cizáky. Ale s utopií je ten problém, že až poletí záchranný modul k Marsu založit tam nový život, bude v něm zatraceně málo místa pro magory. Pro náhodu. Pro život. Pro duši. Jedy, drogy, choroby.
Inspirace. A spousta místa pro fašismus.
Špina a chaos Palahniuka fascinuje jako místo, kde se rodí život, kde nebyl kolonizován antiseptickým řádem. Ve středověku zedníci někdy do nové budovy zazdili pro štěstí živou kočku. Nebo živou ženu. Aby dali budově duši. A ten kontrast mezi moralismem a zdánlivě odpudivými tématy není nový ani paradoxní, je to klasický romantismus. I dekadence měla v sobě volání po etických hodnotách, které její protagonisté nacházeli v sobě, nebo se o to aspoň v boji se svými démony snažili, a hořce a často zahořkle poukazovali na odmítnutí společností, která hodnoty už postrádá a nesnaží se o ně jinak než v náhražkovitých formalitách měšťácké morálky a konverzačního dekora. Zároveň se ale Palahniuk ke špíně staví jako Travis Bickle, postava ze Scorseseho Taxikáře.
Chodí po ulicích a nadává na zmar. Palahniuk se jako Travis nechápe zbraně, ale slova. Zaříkanky. Ale když na to přijde, pošle vraha na elektrické křeslo.
Víte o tom, že by nějaká taková extremistická skupina působila na ostrově Potchkeysea? Viz Vesnice M. Night Shyamalana. A ta vesnice je Portland, Oregon.
Pacifický severozápad dlouhodobě vede žebříčky nejlepších míst k životu v Americe. Do Portlandu se sjíždějí boháči, donedávna nemyslitelnou věcí jsou dopravní zácpy a znečištění.
Chuck říká, že jeho knihy jsou osahováním otázek, které nedokáže vyřešit. A pokouší se turisty vyhnat svým dílem stejně tak jako Wilmotovi.
Čistě pro úplnost, Misty se tě ptá: "Je to správná věc, zabíjet cizí lidi, aby se zachránil životní způsob, a to jen proto, že lidi, kteří ten život vedou, jsou právě ti, které máš rád?"
Jediné, na co se Chuck prostě ptá, je - mám jít ven a postřílet pár zkurvenejch turistů?
Moh jsem to bejt já.
Palahniuk zatím vždycky té ženě překroucené jako hadr odolal. Vždycky přitakával všem za jednoho, spíš než jednomu za všechny. Jednomu individuálnímu příběhu, který stojí v cestě instrumentálnímu buldozeru blaha. I když ten pohyb, když přikyvuje, je letmý a těžko postřehnutelný, Chuck by Mariu zabít nenechal.
Jeho dilema se nachází v pozici frankfurtské školy po válce.
Utopie o vědě vedoucí lidstvo neomylně k zářným zítřkům končí v Osvětimi, a revoluce v sovětských lágrech.
Krajinářsky upravujeme celý svět, jedna idiotská chyba za druhou (Ukolébavka).
Zbývá jen používat kritický rozum a na společnosti, která to dopustila, která se nechává ovládat kulturním průmyslem zbavujícím umění schopnosti nabourávat všudypřítomnost kvantifikovatelného řádu, společnosti připoutané k obrazovce jako zasažené falešným Stendhalovým syndromem, nenechat nit suchou. Ale neuchylovat se k žádné akci, protože ta je vždy násilná a za všechno se platí. Ne sabotáž, ale protest.
Vybudujte si z chyb minulosti lepší budoucnost. Takhle rozplizle někdo formuloval hlavní cíl své knihy.
Podle Palahniuka se lidé v životě dávají vést levou polovinou mozku. Na světě pak není nic magického. Jen fyzika. Za smíchem vidí pohyb svalů, ale když v Podivnější než fikce nahlédne při pitvě do mrtvoly, hledá tam duši. Tabi se dostane z plamenů jedině proto, že má zalepené oči. Průmyslová revoluce kontra anděl strážný. Palahniuk deromantizuje lásku i inspiraci, ale jen zdánlivě, na úrovni škáry, druhé vrstvy pokožky. V dalším plánu, hlouběji, za genetikou, za přírodou, je Bůh. Všechna veledíla nejsou nic než hlína a popel, ale perfektně spojené dohromady.

Ve filmu Die fetten Jahre sind vorbei (Občanská výchova) se mladíci vloupávají do vil ve zbohatlické berlínské čtvrti Zehlendorf, přestavují nábytek, zlacené sošky končí v lednici a sterea na záchodě, a sprejem připojují nápis: Máte moc peněz. Vandalismus jako moralismus. Každá Palahniukova kniha má nějakou takovou buditelskou jednotku. A s každou další ubývá groteskního humoru, rychlosti a knihy se rozlévají do šířky biblických poselství. Když v románu amerického drsného muže postavy suplují Platón, Kierkegaard, Heidegger, Jung a Nietzsche, dejte si panáka.
Viz: starořecký mor.
Kdo ví, kde bereme nápady. Inspiraci. Proč si vybájíme, co si vybájíme.
Báje jako vyrovnání se s absurditou. Předání moudra předchozích generací, příběh bohů. Umberto Eco píše, že to byl Dante, kdo se odvážil způsoby interpretace bible aplikovat na vlastní- světskou - báseň. Podle Danta tak básníci pokračují v díle Písma, jejich texty jsou texty prorockými, obdařenými duchovními významy stejně jako Písmo. Básník píše pod božskou inspirací.
Inspirace slepé Misty, pouhého média, pro Boha i lidi na ostrově, která v sobě měla něco pitomého, neosvíceného, spíš idiotku než umělkyni, nepřichází zvenku, ale zevnitř. Hledá, jak se dostat k tomu, co už má v sobě, zalepené v tajné místnosti.
A Palahniukovým cílem jsou díla, která lidi osloví a inspirují, která je vážně osloví a dojmou a změní jejich životy. Boží graffiti.
Apoštolský street art. Čínské sušenky štěstí. Vzkaz zabalený v přitažlivém obalu. Tak, aby to čtenáři pod tíhou problému nevzdali rovnou. Od návodu jak přidělávat osy na trucky k návodům na správné žití. Touží nás vytrhnout ze sdíleného komatu setrvačnosti, stejně jako jsou vytrženy jeho postavy v mezní situaci, pokoušející se najít cestu k lidem. Albert Camus by řekl: lidé v existenciální krizi. Alfred Schutz by řekl: lidé po zhroucení samozřejmého světa. Světa, který už nevidíme, nehodnotíme, protože ho považujeme za samozřejmý. Přitom varování jsou všude kolem nás. Jsou u nás doma. Jenže jsou tak řemeslně zamaskovaná, že jsme si ani nevšimli, že nám nějaký prostor chybí.
Prostor pro kritiku, který tradičně skýtalo vysoké umění, než ho komodifikovala populární kultura. Říká frankfurtský elitář Theodor W. Adorno. "Vycházeli z toho," vykládá doktor, "že vizionář musí žít mimo obvyklý svět a odvrhnout rozkoše a pohodlí a stádo, jedině tak se spojí s božským principem." Vzkaz plamenným písmem dalším generacím, aby se poučily. S vědomím, že lidstvo je nepoučitelné a opakuje svoje chyby a bude tak činit nadále. (Neradujte se, Palahniuk do popu rozhodně zapadá.)
Čistě pro úplnost, jména postav v knize o nesmrtelnosti jsou jména skutečných lidí. Vítězů losování z fanoušků. Lidská verze product placementu.
Je to samozřejmě sentimentální. Může to být i kýč, když to špatně podáte. Jako lord Byron uvádějící Chcete mě? Štěstí pro všechny. Základní humanistická myšlenka, kterou dvě stě let měšťáckého osvícenství a pokroku změnilo v cetku. To není cool.
Dokud se kolem toho nezmlátí pár chlapů, nebo nezjeví nějaký ten bubák, rozhodně vám to neprojde. Jenže Palahniuk to podat umí. Ale jeho odmítání odpovídat na otázky, odmítání hodnotících soudů, technika vršení faktů, které se syntetizují až v čtenářově hlavě, nabízející svobodu interpretace, sémiotickou demokracii, vede i k tomu, že si Klub rváčů užívají násilníci. A k tomu, že je pak naší povinností se ptát: Nebyl členem nějaké neonacistické organizace? Nějaké radikální skupiny vystupující proti celé skupině obyvatel?
Palahniuk ale věří, že i násilníkům něco dá. Věří, že má poslání. Ze skrze něj promlouvá Bůh. Hlásí se k tradici Bible, Jonathana Swifta, Mozarta. Všech náboženských fanatiků, puritánů, těch starých mayflowerských rodin, co rozmístili kryté vozy do kruhu, vybili indiány a založili Ameriku. Chuck je katolík a Observeru tvrdí, že se sourozenci chodili do kostela jen proto,
"aby rodiče mohli souložit i v jiných místnostech než jen v ložnici". Ale pořád věří v něco transcendentálního.
Cistě pro úplnost, Tabi je třináct. Zalepený pokoj má číslo 313.
Pokud trápení je inspirace, měl by Chuck být pěkně v háji.
Proto to psaní o tvorbě, psaní o psaní. Ta víra v romantickou lež umění vykoupeného utrpením. Autor, který hned svou další knihu, Pronásledovaní, postavil na premise z Masky červené smrti
E. A. Poea, by ale měl vědět, jak matematicky vznikal Havran. Ze
Kerouac do zblbnutí přepisoval svou spontánní prózu. Ví to o ideálních proporcích, které vysvětlují, proč nás někdo sexuálně přitahuje. Viz: zlatý řez, fyzika. Jenže on tvrdošíjně hledá to nevypočitatelné. To je ten, co koukne do mrtvoly a hledá duši.
Ukolébavka byla první z hororové trilogie, poprvé se tam objevilo nadpřirozeno. Chucka k tomu inspiroval především obdiv k dílu Iry Levina - Levinova schopnost předvídat celospolečensky závažná témata. V Rosemary má děťátko to byl boj ženy o kontrolu nad svým tělem, v Stepfordských paničkách reakce mužů na ženskou emancipaci, v Sliveru všudypřítomnost kamer.
Chuck věří, že když zapojí fantaskno, problém bude vypadat neskutečně a čtenáře tím neodradí, ale svede. Jasně, je to hloupoučké, že Rosemary znásilní ďábel. Ďábel! Stejně jako probíranka nebo převtělování. Ale na lidi tyhle laciné šmuky prý zabírají.
Přivede je to k tématu. Chuck věří, že jim ukazuje budoucnost a pomáhá jim vyrovnat se s tím strašidelným světem tam venku skrze nejhorší možný scénář zabalený tak, že za něj zaplatí a ještě ho budou považovat za rekreaci.
Ani Levin nenabízí řešení. Rosemary má děťátko hodně Deník inspirovala, stejně jako snaha resuscitovat žánr amerického gotického románu. V každé Palahniukově romanci - protože velká láska tu je vždy - se postavy snaží vymknout svému pohodlíčku, žádná z figur ale nebyla tak goticky pasivní jako mučednice a vykupitelka Misty. Její deník je jako návod na zpackaný život, fatalistická příručka. Misty dělá všechno "by the book", podle programu. I její protest je součástí determinované hry. Misty už není ani sympatická, ani cool. Deník posouvá perspektivu z hrdiny,

který se na násilné akci, byť s pochybami, aspoň částečně podílí, na oběť. Peter se obětovat nezvládne a nikdo neví, jestli je to dobře, vymknout se tlaku a americky svobodně naplňovat svůj cíl, svou identitu. A má být Tabi servírkou, otrokyní, přijmout teror z pobřeží nebo teror zevnitř? Nebo má svou matku, otce, prarodiče obětovat, sama terorizovat a zachovat "nevinnost" komunity? Žijeme vždycky na úkor druhých, říká Mistiina hipísácká matka. Je správná, ale nechává svoje dítě trpět za své čisté svědomí. Chudoba cti netratí, dokud s vámi nezacházejí jako s hadrem na podlahu. Dokud vás nevláčí a neznásilňují. Dokud vlastní dceři nesmrdíte jako gumové rukavice a cigaretový kouř.
Dokud vámi nepohrdá a neaspiruje na něco jiného za jakoukoli cenu.
Vyhořelí novináři. Prostitutky. Marylin Manson. Juliette Lewis. Každý oddíl ve Podivnější než fikce má svého. Běženci a exulanti jsou jich plní. Chlápci, co si staví vlaková nádraží. Rakety.
Příběhy lidí, co něco dokázali. Těch, co něco nedokázali. Malé příběhy, co jsou velké příběhy. Oslava lidství v jeho nedokonalosti a jeho neodolatelném kouzlu. Někdo téhle esenci lidství říká duše. Někdo Bůh. A tvrdí, že je to nesmrtelné. Chrání to na místech, kde je to ohroženo.
Cistě pro úplnost, s tím náckem jsem vás jenom strašil.
Čistě pro úplnost, tvoje žena ví, že jsi blufoval, když jsi psal o tom, že si všechny kartáčky na zuby strkáš do řiti. Jen ses snažil lidi vyděsit tak, aby si zase uvědomovali realitu. Jen jsi je chtěl probrat z jejich osobního kómatu.
V Podivnější než fikce Michelle sedí v obýváku na svém sofa,
Yogi sedí vedle ní na zemi, další zlatý retrívr, Maggie, sedí na klubovce naproti. Zrzek, její první, je mrtvý jako oběti, které pomáhal hledat. Ta Michelle, od které se Chuck dozvěděl, že se psi pomočí, když cítí pach mrtvého. Michelle říká: "Těsně před tím, než Honduras zasáhl hurikán Mitch, jsem dodělala školu a odešla od Hewlett-Packard. Jakože: Hej, když se nebudeš pokoušet zapadnout do pitomý korporátní kultury, tam venku je pro tebe celý svět. Kde je nějaký smysl v korporátní kultuře? Jeden den hledání obětí v Hondurasu - a to jsem si tam jasně uvědomovala - je mnohonásobně smysluplnější než dvacet let v korporátní sféře."
Už chybí jenom smajlík. A srdíčko místo tečky nad i.
Milý, přemilý Chucku. Dej si panáka.

Michal Nanoru

Chuck Palahniuk
Deník
Z anglického originálu Diary vydaného nakladatelstvím Doubleday (Random House)
v New Yorku roku 2003
přeložil Richard Podaný.
Doslov Michal Nanoru.
Obálku s použitím fotografie Jaroslava Fišera navrhl Pavel Hrách.
Vydala Euromedia Group k. s. - Odeon v Praze roku 2006
jako svou 3609. publikaci, v Odeonu publikace 159.
Odpovědný redaktor Jindřich Jůzl.
Technický redaktor David Dvořák.
Počet stran 248.
Sazba SF SOFT, Praha.
Tisk Tlačiarne BB, spol. s r. o., Banská Bystrica.
Vydání první.